PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL: 1 — SAYI: 11 15 MAYIS 1978 SİYASİ GAZETE FİYATI: 500 KURUŞ

1 MAYIS KUTLANDI

1 Mayıs 1978 yüzbinlerin katılmasıyla Taksim'de kutlandı. Bilindiği gibi 3 yıldır 1 Mayıs mitingi bir yığın örgütü olan DİSK'in öncülüğün de kutlanıyor. Ne yazıkki üç yıldır, Sosyalistlerin önçülüğünde 1 Mayıs mitinglerinde öncülüğü CHP icazetiyle DİSK'in tepesine tüneyen sahte TKP'liler yaparken, 1978 1 Mayısı bizzat CHP öncülüğünde kutlandı.

Hergün kendi dışındaki gurupları CHP kuyrukçuluğu ile suçlayan bazı guruplar da dahil tümümüz CHP öncülüğüne boyun eğdik. Bunu önce kendimize, sonra yığınlara itiraf etmekten çekinmeyelim.

İşçi sınıfının 1 Mayıs eylemini dahi CHP öncülüğünde kutlamamızın Sosyalistler ola rak eyleme öncülük edip CHP li tabanı peşimize takmamız gerekirken, CHP'nin kuyruğuna topyekün takılmamızın herkesçe bilinen nedeni tek sözle dağınıklığımızdır. Dağınıklığa çare bulamadığımız belirli prensipler çerçevesinde birleşmediğimiz sürece daha birçok eylemde ve olayda CHP'nin kuyruğundan kurtulamayacağımız açıktır. Hiç boşuna birbirimizi kuyrukçuluk la suçlamayalım. Kuyrukçuluktan kurtulabilmemizin tek yolu elbette Marksist guruplarin belirli prensiplerde birleşecek bir Proletarya Partisi'nde örgütlenmesi ile mümkün olabilecektir.

Burjuvazinin binbir tahrik ve engelleme çabalarına rağmen yılmadan (geçen yıla oranla daha azda olsak) alanı doldurduk. Ama acıdırki sosyalizm en ücra köye kadar girmiş olmasına rağmen 1

(Devamı Arka Sayfada)

6 Mayıs Şehitlerini Anıyoruz

Yaşasın Türkiye halkının bağımsızlığı, yaşasın Marksizm - Leninizmin yüce ideolojisi. Yaşasın Türk ve Kürt halkının mücadelesi. Kahrolsun emperyalizm!

DENİZ GEZMİŞ

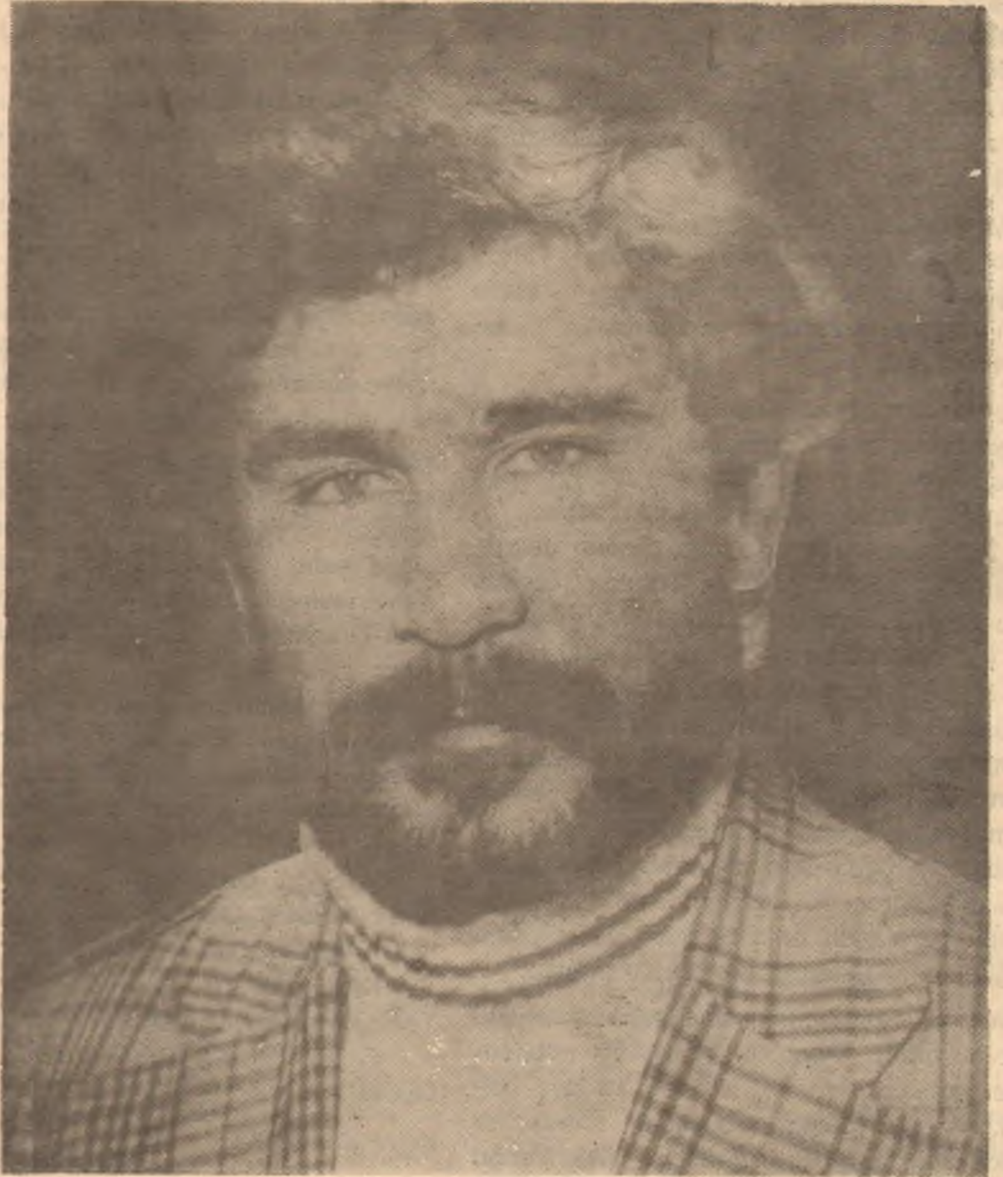
«Ben halkımın bağımsızlığı ve mutluluğu için bir defa ölüyorum. Sizler, bizi asanlar şerefsizliğinizle her gün öleceksiniz. Biz halkımızın hizmetindeyiz. Sizler Amerika'nın hizmetindesiniz. Yaşasın devrimciler, kahrolsun faşizm!

YUSUF ASLAN

«Ben şahsi hiçbir çıkar gözetmeden halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türkiye halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler, kahrolsun faşizm.

HÜSEYİN İNAN

12 MART'ın FAŞİST CELLATLARINCA ASILARAK ŞEHİT EDİLEN DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN ve HÜSEYİN İNAN'ın İNANÇLARI UĞRUNA VERDİKLERİ KARARLI MÜCADELEYİ SAYGIYLA ANIYORUZ.

MEHMET TAŞDEMİR
(1952 – 4-5-1978)

Yol ver ölüm
Çök, yıkıl ey mezar
Bak inkılâp Dev gibi dimdik
İnsan ateştir, yanarken yakar,
Bomba patlarsa açılır gedik

FAŞİST CANİLER MEHMET YOLDAŞ'I KATLETTİLER

Konya Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi öğrencisi, Devrimci Derleniş mücadelesinin yiğit neferi Mehmet Taşdemir 4 Mayıs 1978 günü faşist beslemeler tarafından alçakça katledildi..

CİNAYETİ POLİS VE FAŞİSTLER ORTAK PLANLADI, FAŞİST VURDU, KATİLİ POLİS ARABASIYLA KAÇIRDI...

Mehmet Taşdemir Konya DMMA'nin ve oturduğu mahallenin en önde döğüşen bir devrimci militanıydı. Derleniş çi karakteri gereği, her türlü grupçul ve sekter yapıdan arınmış, çevresindeki tüm devrimcilerin saygısını kazanmış, faşist çetelerin karanlık yürek lerine korku salmış bir Devrimci Derleniş neferiydi.. Faşistlerin yığınak yaptığı Konya Zafer Alanında, tek başına bile olsa faşist çetelere karşı devrimci yiğitliğiyle göğüs germiş bir halk şefiydi.. Faşist çetelerin korkulu rüyası olmuş Mehmet yoldaş, üç yıldır faşistler için boy hedefi seçilmişti. Üç yıl önce öldürüleceğini bildiren bir tehdit mektubu gelmiş, savcılığın araştırmasıyla suçlular bulunup hüküm giymişlerdi..

4 Mayıs günü, evinin yakınlarında pusu kurmuş yüreksiz beslemeler tarafından kurşun yağmuruna tutularak alçakça öldürüldü.. Gazetelerinde yazdığı gibi katil Cengiz

(Devamı Arka Sayfada)

MEHMET YOLDAŞ'I

Ceylan ve yardımcılarıydı. Olaydan sonra katil polise ait olduğu bilinen 42 FA 596 plakalı fildişi renkli bir Murat arabayla kaçtı. Polise araba plakası ve katillerin isimleri verildi. Katille beraber olay yerinde bulunan yardımcıları yakalandı, ancak ertesi gün salıverildiler.

Katilleri salıveren emniyet teşkilatının işi gücü Mehmet Taşdemir'in devrimci arkadaşlarına saldırmak oldu. Önce polis olan ağabeyisine yukardan baskı yaparak Konya'da cenaze töreni yapmaktan vazgeçirttiler. Daha sonra ce nazenin yanında bekleyen devrimciler yalan söylenerek 1. şubeye götürüldüler, dövüldüler.. Olaydan sonra, 500'ü aşkın sayıda devrimcinin katıldığı mitinge polis saldırdı.. Arkasından cenaze, gizlice polis tarafından Mehmet Taşdemir'in memleketi olan Hacıbektaş'a götürülmek üzere kaçırıldı.

Oysa bir süre önce ölen bir faşist için faşistler Konya'da serbestçe korsan miting yapmışlardı. Polis, mitinge saldırmak şöyle dursun faşistlerle beraber yanlarında arabalarıyla yürümüştü..

Cenezanin Hacıbektaş'a götürüleceğini öğrenen devrimciler arkadaşlarına karşı son görevlerini orada yapabilmek için hazırlığa başladılar.. Pankartlar, resimler hazırlandı, otobüs tutuldu.. Ancak anlaşılan otobüs gelmedi, bir başka otobüs tutuldu. Tutulan otobüs her ne hikmetse yolda bozuldu. Geri dönüldüğünde hiç araba olmadığı söylendi. Yani finans kapitalin gizli - açık örgütleri görevlerini başarıla sürdürüyorlardı. Uzun çabalardan sonra bulunan bir otobüsle Hacıbektaş'a gelindiğinde cenazenin bekletilmesi için sabah çekilen Yıldırım Telgrafın ancak akşama Hacıbektaş'a varabildiği ve cenazenin alelacele bir törenle defnedildiği öğrenildi. Buna rağmen pankartlar açıldı ve slogan atılarak yüründü, ailesine başsağlığı dilendikten sonra geri dönüldü.

Evet, yiğit bir arkadaşımız daha öldürüldü Acımız büyüktür.. Pahalılık ve işsizlik cehennemine mahkum edilmek istenen Türkiye halkının kurtuluşu yolunda döğüşen devrimciler ardarda alçakça katlediliyorlar.. «Aşırı sağa da aşırı sola da karşı» demeçler patlatan iktidar sahipleri faşist cinayetlere göz yumarak devrimcilerin cenaze törenlerini engelleyerek demagojilerini sürdürüyorlar. Ancak er veya geç kendilerinden de öldürülen yiğitler, evlat acısı çeken analar, babalar, devaluasyonlar, enflasyonlar, zamlarla hayatları cehenneme çevrilen yığınlar adına hesap sorulacağını unutmasınlar..

Mehmet Taşdemir, varlığını çalışan yığınların kurtuluşuna adamıştı, o yolda şehit oldu. O, bu soygun ve sömürü dünyasının sorumlusu parababaları düzenini örgütlü mücadeleyle, devrimcilerin bir Proleterya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesi çevresinde bir araya gelmeleriyle yıkılabileceğini biliçlice kavramış bır yoldaşımızdı. O düştü ama, onun yükselttiği Devrimci Derleniş bayrağı düşmeyecek. Her gün daha hınçlı kavranacak, her gün daha yükseklere çakılacak..

Katil sermayeye karşı kavgamız sürecek.

Kahrolsun Faşizm, Kahrolsun Emperyalizm.

Kahrolsun pahalılık ve işsizliğin sorumlusu Kapitalizm.

Yaşasın İşçi Sınıfının Kurtuluşu Yolundaki birlik şiarımız.

Devrim İçin Parti, Parti İçin Derleniş.

Konyalı Devrimci Derlenişçiler

Konya PİM'in Bildirisi

HALKIMIZA

Ağzı salyalı sözde ülkücü faşist caniler Devrimci yurtsever arkadaşımız : MEHMET TAŞDEMİR'i evinin önünde katlettiler.

Çünkü O, soyguncu parababalarının yarattığı işsizlik, pahalılık düzenine faşizme karşı dövüşü bir yurtseverlik görevi olarak kabul etmiş hiç bir çıkar gözetmeksizin derneğimiz saflarında ve Devrimci Derleniş yoluna baş koymuştur.

Çünkü O, her gün bir kat daha fukaralık cehennemine itilen emekci halkımızın yanında saf tutmuştu ve onu bu yolda hiç bir tehdit ve baskı ölümüne dek durduramadı.

Onu öldürünler, soygunlarını artırdıkça zulümlerini artıran, yaşamı emekci yurtsever halkımıza zindan eden, Türkiye'mizi pahalılık ve işsizler ülkesi yapan bir avuç parababasından başkası değildi.

Onlar soygunlarını gizlemek, soygun ve zulme karşı halkımızın artan tepkisini durdurmak için, hergün birkaç yurtseveri katletmekten çekinmeyen kan içici vampirlerdirr.

Ve Konyalı yutseverler, yiğit MEHMET e son görevlerini yapmak, acılarını haykırmak imkanından da polis ve CHP'ce yapılan oyunlarla mahsun bırakıldılar. Çünkü Konya'da böylesı bir törenin yapılması, faşist canilere bir tehdit olacak yüreklerine korku salacak, kısacası yeni cinayetlerine karşı en büyük engel olacaktı.

Bize düşen görev, tüm yurtsever devrimcilerin, halkımızı faşizme ve parababaları zulmüne ve düzenine karşı tek bir yürek, tek bir vucut olarak çıkarma mücadelesini omuzlamaktır.

YAŞAMI ONURUMUZ, ANISI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLACAKTIR.

KAHROLSUN FAŞIZM!

KAHROLSUN İŞSİZLİK VE PAHALILIĞI YARATAN PARABABALARININ DÜZENI!

FAŞIZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM!

PAHALILIK ve İŞSİZLİKLE MÜCADELE DERNEĞİ (P. İ. M.) Konya Şubesi

1 Mayıs Mitingi

Mayıs İşçi Bayramı yine İstanbul bayramı olmaktan çıkarılamadı. 1 Mayıs mitinglerinin düzenlenmesi DİSK'in tekelinden çıkarılamadığı takdirde kaçınılmaz olarak İstanbul dışına taşınamayacaktır da. Çünkü 3 yıldır DİSK tepesine tünemiş olan, gerek sahte TKP gerekse CHP siyasetlerine güvenmediklerinden, tekellerinde tutabilecekleri tek yer olan İstanbul dışında kontrol edemiyecekleri korkusuyla 1 Mayıs eylemi düzenleyemiyeceklerdir. İşçi sınıfımızın bu yüce eylemini Türkiye kutlamak da yine belli bir derleniş yoluna giren sosyalistlerin çabasıyla olacaktır.

1 Mayıs Mitinginde en çok dikkat çeken şeylerden biri'de bir işçi bayramında işçi sınıfımızın azınlıkta olmasıydı. Yine alanı çoğu gençlerden oluşan militan sosyalistler doldurdu.

İşçi sınıfımızın sayıca az olmasında 1977 bilançosunun verdiği genel yılgınlığın'da etkisi olmakla birlikte, asıl etken sosyalistlerimizin işçi sınıfıyla bağlarının oldukça zayıf olmasıdır. Örgütsüz ve dağınık oluşumuzun en acı görünüşü alandaki işçi sayısıdır.

Bilindiği gibi 1 Mayıs mitingi olaysız geçti. 1977 de çok kanlı biten mitingin aksine bu kez tedirginliğin dışında br olay yoktu. 1977 1 Mayısından beri nitelikçe değişen birşeyler mi varki olay çıkmadı? Hayır! 1978 mitingine daha çok gurupla, daha çok örgütle yani dağınıklık daha da artmış olarak geldik. Yine merkezi bir Proletarya Partisinden yoksunuz. Ve yine DİSK'in peşindeyiz. (Değişen tek şey DİSK'in tepesinde ihanet sosyalizmi yerine CHP'nin olmasıdır ki bu da nitelik değişimine işaret değildir.) Buna rağmen olay çıkmadıysa, nedenlerini kendi cephemizde değişen bir şey olmadığına göre Finans - Kapital cephesine bakarak anlayabiliriz.

1 — 1977 1 Mayıs'ında Finans - Kapital ajanlarınca gerçekleştirilen katliamın maskesi halkın gözönünde kesin olarak düşmüştü. Aynı provakasyonu bir daha aynı biçimde tezgahlamak en kör göze bakarca Finans - Kapital'in yüzünü açığa çıkaracaktı.

2 — Finans - Kapital geçen yılki katliamını kısa bir sürede olsa Maocu Leninci çatışması olarak göstererek kendini bir müddet gizlemeye çalışmışlardı. Bütün «Süper Oportunist» karakterlerine rağmen Maocu grupların alana gelmemeleri bu türden bir demogoji imkanını da ortadan kaldırıyordu. Bu pozisyonda bir katliam direk kontrgerillayı halka açık etmek olacaktı.

Evet 1978 1 Mayısında tümümüz burjuvaziye sığınarak yine eylemlerimizi yaptık. Bütün eksik ve hatalarına rağmen 3 yıldır üstüste Türkiye'de 1 Mayıs kutlanması demokratik güçler açısından başarılıdır. Ama 60 yıllık sosyalizm geçmişine rağmen halâ sosyalistlerin öncülüğünde 1 Mayıs kutlayamamamız uyarıcı bir ders olmalıdır hepimize.

Derleniş yoluna girerek Sosyalistlerin öncülüğünde ve Türkiye çapında 1 Mayıslar için savaşalım.

YABANCI PARABABALARI TÜRKİYE'DE NE ARIYOR?

Geçtiğimiz bir ay oldukça önemli siyasi patlamaların ardında gölgelenmiş ekonomik altüstlüklerle doluydu. Ekonomi alanında en göze batan olay yeni vergi tasarısıydı. Bunun yanında ülkemizi hemen hergün yeni bir emperyalist ekonomi gurubu ziyaret ediyor, gazeteler göbek atan, denize giren «turist» dünyaca ünlü parababalarının fotoğraflarıyla doluyordu. Dünya Bankasında Amerikan nüfusunun baştemsilcisi Mc Namara, ABD'nin multimilyarder tekeller kralı Rockheffeller en çok ilgiyi çektiler. «Bayram değil, seyran değil eniştem beni niye öptü?». Ne işi var bu kadar heyetin, parababasının ülkemizde?

İşleri şu : hergün battıkça batan Türkiye ekonomisini kurtarma ayaklarıyla ülkemizi daha domuzuna sömürmenin yollarını arıyorlar. NATO'suyla CENTO'suyla IMF'iyle, ikili anlaşmalarla gırtlağımıza kadar sokulduğumuz emperyalist soygun çarklarında, geride kalan yeraltı, yerüstü zenginliklerimizi çapul edebilmenin şartlarını konuşuyorlar. Ekonominin batmasına, halkın hergeçen gün daha da yoksullaşmasına sebep olan emperyalist - kapitalist yapı bunalıma düştükçe iktidarlarımız, denize düşen yılana sarılır hesabı gene emperyalistlere sarılıyorlar.. Emperyalist ülkelere ve şirketlere borçlarımız arttıkça, yeni yapılan «yardım» anlaşmalarının şartları da Türkiye için daha ağırlaşıyor. Meclislerden yeni çıkan bir yasayla Türkiyenin IMF payı 2 milyar T.L. na yakın arttırıldı. 1977 bütçesi ise 30 milyar açıkla kapatılmış 2 milyarlık artışın diyetini de biliyoruz. % 33'lük devalüasyon, ihracat ürünlerimizin emperyalistlere yarı fiyatına yağmalanması, % 40'a varan fiyat artışları ve her geçen gün halk için daha dayanılmaz bir hale gelen pahalılık cehennemi...

IMF dışındaki borç kaynağımız uluslararası emperyalist örgütlerin ve heyetlerin verecekleri yardım miktarları da çok az. Borcu harcını korutmayacak. Mümkün olduğunca elsiz kolsuz teslim almak istiyorlar ülkemizi, aldıkları yetmiyormuş gibi..

Kurtuluş mu? O ancak işçi sınıfımız öncülüğünde tüm ezilen ve sömürülen yığınların siyasi iktidarı alabilmesine bağlı, patronlar, ağalar, tefeci - bezirgânlar sisteminin bir daha geri dönmemesine yıkılabilmesine bağlı.. Oraya ulaşabilmek için hergün daha çok mücadele vermek, mücadelemizi güçlü, merkezi bir örgütle bütünleştirebilmek zorundayız.

Kahrolsun Yerli - Yabancı Parababaları Düzeni

Yaşasın Halkın Örgütlü Mücadelesi

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM

MAOCU BOZKURT

BOZKURTLAR

Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir

FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

(XI)

Ölümünden 10 gün önce kaleme alıp Brejnev'e gönderdiği bu mektupta Dr. Hikmet Kıvılcımlı, bugünkü Sahte TKP liderleriyle hesaplaşma arzusunu belirtti. O'nun 50 yıllık sosyalist mücadelesinin her saniyesi gibi yine alnı apaktır. Prostat kanseri'nin son şafhasının ölümden beter ağrıları arasında Sahte «Endüstri şovalyeleri» ile her türlü hesaplaşmaya hazırdır.

Sahte TKP şefleri ise ne yapıp edip hesaplaşmadan kaçabilmek için düzenledikleri sözüm ona raporlarla O'nun sosyalist ülkelerce kabulünü önlerler. Bu oyunlarının açığa çıkmaması, henüz mesele anlaşılamadan Dr. H. Kıvılcımlı'nın ölmesi için yatıp kalkıp ihanet tanrısına dualar düzmektedirler. Bu denli korktukları «Son kurucu» hakkında bir de hiç utanmadan «delinin biriydi» diyebilmektedirler. Onları «bir deliden» bu denli korkutan şey; onlara, göre gerçekten delilik olan kendi toprağında dövüşmek yürekliliğini gösteren bu militanın onların tüm kirli çamaşırlarını bilmesidir.

Bu belgeyi ikinci «Süper» Oportünist Sahte TKP eleştirisine bir giriş olarak yayınlıyoruz.

DEVRİMCİ DERLENİŞ

Brejnev'e Mektup

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

YOLDAŞ

Sovyet Sosyalist adaletine göre: Hiç kimse mahkemenin verdiği bir karar gereği olmadıkça suçlu sayılamaz.

Bir yanda, gerçi formalite bakımından ben bir sovyet yurttaşı değilim.

Ancak, ben 70 yaşındayım ve 50 yıllık süreden beri Marksizm Leninizm sancağı altında döğüşüyorum.

50 yıldan beri, durmak ve silâh bırakma nedir bilmeksizin, Türk burjuvazisince «azılı Komünist, Moskova'ya git!» diye bağrılarak işkenceli kovuşturmalara uğradım.

Ben, gene bir «azılı Komünist, Moskova'ya git!» diye bağrılarak, 40 yıldan fazla ağır cezalara mahkûm edilip, tüm 22 yıl yarı-derebeyi Türkiye'nin zindanlarında kaldım.

Gene ben, Mart 1971'den beri, CİA'nın yönettiği Faşist-Militarist İstanbul sıkıyönetim mahkemesince tezgâhlanmış bulunan ölüm cezası altında, hep «Azılı Komünist Moskova'ya git!» diye bağrılarak, yeniden kovuşturuluyorum ve bütün Türkiye radyoları ve gazeteleri tarafından afişleniyorum.

İstanbul 1. sıkıyönetim mahkemesi savcısı iddianamesinde şöyle der: «Ayrıca sol cephede, bunlardan başka «Sosyalist» adlı gazetenin etrafında ve Doktor Kıvılcımlının Sosyalist görüşleri içinde ayrı bir sol gurup teessüs etmiştir. Rus Komünizmi taraftarı ve aşırı Marksist Leninist, tâviz vermeyen bir guruptur. (Cumhuriyet, 13.8.1971 s. 5.7)»

Öte yanda XX. yüzyılın «İnsan hakları», sosyalist olanlar yahut kapitalist olanlar arasında ayırt yapılmaksızın, bütün devletlerce imzalandı. Hatta Emperyalist ülkeler hukukça siyasî sığınganlara barınma hakkı tanırlar.

Buna ihtiyacımız yoktu. Zamanında, III. Komünist Enternasyonali'nin bir kararı, herhangi kapitalist ve faşist ihtisaflarından kaçmış siyasi sığınganlar için, proletarya Vatanı kapılarının daima gönül hoşluğu ile açık bulunduğunu ve o gibi sığınganların SSCB'nde barınma hakkına sahip olduklarını resmen teshih etmişti.

III: KE'nin bu kararı yalnız «Komünist»lere münhasır değildi. İyice bilmiyorum şimdi, bu K. E. kararı Sovyetler kanun konumları içinde geçerlimidirler, yoksa bütün gelenekcil mantık sonuçlarıyla yok mu edilmiştir?

Derken, Sofya'dan, pek orijinal bir yandan dokundurma ile, hayatında ilk kez herhangi bir Türk «Komünist Partisi» nin (ki Moskova'da yahut Berlin'de bulunurmuş) beni kendi kanunları dışına atmış olduğu haber verildi, sonra haber inkâr edildi. Bunun mantık sonucu olarak, Moskova ile kısa bir danışıştan sonrâ, Bulgaristan Halk Cumhuriyeti ile Almanya Demokratik Cumhuriyeti polisleri, hiç bir izahat verilmeksizin, beni (iki arkadaşımla birlikte) kendi Sosyalist sınırları dışına, Amerikan Emperyalizminin askercil üssü Türkiye'nin dostları olan Kapitalist ülkelere doğru, ve interpol ağlarına doğru, ne yaşıma, ne geçmişime, ne ameliyat sonrası kanser kanamalarıma ve acılarıma bakılmaksızın, püskürtüp attılar.

Bütün bu tedbirler, sırf burjuvazinin 50 yıldır bana karşı («Azılı Komünist Moskova'ya git!» diye) savunduğu suçlamaları yalanlamak için alındı ise... teşekkür ederim!

Ancak, bu hakikaten bir sosyalist adalet ve meşruiyet midir?

İşlediğim cinayet! Moskova'ya kovulan «Azılı Komünist» olmak değildi ise ne idi?

Bir yanda, 50 yıldan beri Komünist olarak suçlanmış bulunmak; öte yanda tam 51. yıl, (Kendilerine «Komünist» denilen) birkaç «sosyalist» ve «demokrat» devletin sınırları üstüne fırlatılıp atılınca Anti (?) Komünist olarak suçlanmak.. Bu anlaşılır şey olabilir mi? Bu ne cehennemcil «Saçma Diyalektik» tir? «Kader» in ne iblisçe sarakaya alışıdır? Yahut, nasıl bir en bürokratça zihin tembelliğinin otomatizmidir?

Benim idam hükmümü kim verebilmişti? Sosyalist adalet içinde de hatta bayağı caniler için bile, Savunma hakkı gibi geri alınmaz bazı haklar tanınmaz mı?

Bir sovyet derlemesinde 22 bilginin imzaları altında şöyle yazılıyor: «Savunma hakkı SSCB Anayasasının III. maddesinde tanınmış kutsal haktır. Bu hakka saygı gösterilmeksizin mahkemece verilmiş bir ilâm hükmü, üst adliye katınca bozulmak zorundadır.» (Adalet)

Benim şartlarım altında bu «Üst kat» (üst makam) nerede bulunur?

Vaktile, efsaneleşmiş III. Komünist Enternasyonali vardı. Her Milli Komünist Partisi III. K. E.'nin şubesinden başka birşey değildi. Şubelerden veya üyelerden biri kararsızlık içine düştü müydü, o III. K. E. denen üst kata dilekçe ve müracatlar yapabilirdi.

Stalin'in emriyle III. Enternasyonal ortadan kaldırılalı beri, mahşer (kaos) oldu. Bu istenilmiş anarşiden çıkan komplikasyonlar üzerinde durmak istemiyorum. Mahşer ortasında «üst kat» olma sorumluluğu başlıca SSCB K. P.'nin omuzlarına düşüyor.

Belki şöyle denilecek: Bir üyenin kabulü yahut dışarıya atılması her partinin «iç işleridir». Teori ve genel pratik bakımından bu öylesine sarahatsiz sayılamaz. Ama Türkiye'nin akar pratiğinde iş değişir. Durumu somutlaştırmak için ben, size pek sere serpe olsa bile, Türkiye Marksist-Leninist hareket ve örgütünün iki kutup gibi karşıt kategori insanını bulacağım.

1. Kategori: Bir Marksist-Leninist militan Türkiye'de teorice ve pratikçe tam elli yıl döğüşüyor. 22 yıllık hapishanelerini, her defasında, Lenin'in dediği gibi «Alfabeden başlayıp yüce cebiri bitirecek» bir okula çeviriyor. Sabırlıcasına ve sistemlicesine: Marx-Engels-Lenin-Stalini, Tarihi, Ekonomi Politiği, Diyalektiği, Tarihcil Maddeciliği klasik olarak etüt ediyor. Ve Lenin'in öğütlediği gibi: Kendi ülkesinin tarihini, Ekonomi Politikasını, sınır ilişkilerini özge orijinallikleri içinde araştırıyor. Böylece o militan yüzlerce kitap yazıyor. Kendi dilinde, çoğu temelli orijinal olan 40 tan aşırı kitap yayınlıyor.

Boyuna baltalanan ve kimi 2. Kategori kişiliklerin ce gizli kapaklı benimsenen bu kitaplar, —her yandan gelmiş «susuş kumkumaları» na rağmen, burjuvazice yasaklanmalara ve mahkûm edilmelere rağmen,— nihayet Türkiye'de gittikçe daha çok okunmakta ve anlaşılmaktadır.

Yalnız bu militan, pratik ve örgütlü dövüşleri arasında hiç SSCB'ne gitmemiştir. Çünkü:

1 — O, kendisini kaydı hayatla vakfetmiş bulunduğu Milli Dövüş Cephesi üzerindeki nöbet yerini boş bırakmaya katlanamamıştır.

2 — Bundan başka, o militan deneyi ile biliyor ve açık seçikçe görüyorki Türkiye dövüş cephesinden bir yel koptularmıydı, insanlar çabucak Proletarya Vatanı'nın derebeyice asalağı ve kendi ülkelerinin hayati proselerine dar kafalı ve ukelâ yabancılar halinde soysuzlaşıveriyorlar.

Leninizm demiri bir «kutva» içinde dövülmemişti. Bedenin tüm tükenişinden önce insan «Babasının evi»nde dinlenmeyi hak edemezdi. (Ne demeli ki, 1. Kategori insanları için o tükenişten sonra dahi bu yasak olacakmış)

Böylece 1. Kategori militanı, III. Enternasyonal'in tozlu dosyalarının gizli sırrını erememiş bulunan Sovyetliler için adsız ve mutlak surette bilinmez kalıyordu.

2. Kategori: Sovyetler «eşiğini aşındırmak» zanaatinde «uzman» lardan derleşiktir.

Onlar için:

«İdeoloji»: kimi Sovyet metinlerini yarım yamalak, yanlış tercüme veya dörtte bir intihal etmektir.

Bir ülkenin veya genel tarihin sosyal karakteristiklerini **Araştırmak:** anti-marksizm ve anti-Sovyetizme çalan affedilmez bir icattır, bid'adtır.

Marksizm, Leninizm: Hakiki veya hayali düşmanlara karşı gelişigüzel söverce kusulacak kimi soyut klişelerden başka birşey değildir.

Kendi ülkesi içinde çalışmak: Lanetleme, ikinci kerte, 1: Kategori kişilerine kalmış bir saçma uğraşıdır.

Onlar, o «yukarının» tehlikeli «endüstri şövalyeleri», kendi ülkelerinin loş yuva delikleri içinde, yahut parıl parıl evrensel mikroları önünde çalımlı çalımlı, Kızıl Ordu süngülerinin kendilerine hak edilmemiş bir iktidarın muhteşem koltukları üzerine sivriltip kurultmasını ve oradan kendi ülkelerindeki ölümlülerin kaderleri üstüne yomsuz bir sinsilikle fermanlar yağdıracakları günü beklerler.

İşte, iş işten geçince son duruşmada, en iyi niyetlerine rağmen ne yazık ki Sovyet güçlerini acı acı müdahale zorunda bırakan Macaristan, Çekoslavakya, Polonya ve ilh. ve ilh... trajedilerindeki karanlık ve kanlı aktörlerin organik dolaysız kökleri budur.

İşte, Orta ve Uzak Doğuların hareketlerinin, gelişmemiş Afrika ve Amerika ülkelerini kırıp geçiren anlaşmazlıkların kaynağı budur.

Bu rezil çember yahut kaçak akım Bilimcil Sosyalizmin göğsünde nasıl biçimlenmiştir?

Herşeyden önce, **Teoride:** doğrudan doğruya 2. Kategori tiplerinin **«Beyinsiz işgüzarlık»** larından; **Pratikte:** özellikle Lenin'in büyük **«Profesyonel devrimciler»** prensibini utanmazca **biçimsizleştirmekten.**

Bu küçükburjuva külah kapıcılığının (kariyerizminin) genel üslubu içine dengesiz ya psikastenik ve karılaşmış (efemine) bireylerin ihanete dek varan tamamiyle alaturka **«evsahibini şaşırtan yavuz hırsız»** gibi tabansızlıkları girer.

2. Kategori kişilerinin iki yüzlü hilebazlık oyunlarını örneklemek için anılarımın filiminden birkaç eşantiyon keseceğim.

1926 yılı idi. 2. Kategorililerden biri, birkaç sopa yer yemez, beni: **«Komünist Gençlik Başkanı»** olarak İstanbul siyasi polisine ifşa etmişti. Bu mutsuz «kaza» susuşla geçiştirilince Proletarya Partimizin alnında meş'um bir damga olup kaldı. Gelecek kuşaklar içindeki atmosfer (solunan hava) gitgide ağırlaştı.

(1925 - 1950 yılları) Nazım Hikmet Ran (Şair): Her rastlayışında en gösterişli sıcak boynuma sarılmalarla beni öpüyordu. Çünkü, 1950 ye dek kendisi Partiden püskürtülüp atılmış bulunuyordu. Bununla birlikte Nazım sağcı kinlerini bilemekten kendisini alamıyordu.

Derken, günün biri, Nazım, komünizm sempatizanı bir harbiyelinin evine dek yaptığı ziyareti İstanbul siyasi polisinin anti-komünist masasına telefonla protesto edince, belki istemeksizin ve bilmeksizin, Türkiye'de Askercil Mahkemelerin faşist egemenliğinin açılış törenini yaptı.

(Geçer ayak not edelim ki: Nazım'ca dünyanın en «şairane» provakasyonu ile ihbar edilmiş bulunan harbiyelinin kimi sınıf arkadaşları sonraları, ne de olsa ilerici, kendi türünde sosyalizme dek ilerici olan **27 Mayıs 1960**'da büyük bir rol oynayacaklardır. Ve Türkiye'nin son dramatik haileleri̇nde Türk ve Uluslararası Finans-Kapital porovakasyonlarının esas amacı, **27 Mayıs** Devrimi kalıntılarını tasfiye etmekten başka bir şey değildir.)

Nazım; kendi kurnaz korkaklığı ile kazdığı kör kuyuya düşünce, bir savunma oturumunda, davanın patlak vermesinde oynadığı **«muhbir»** rolünü çağrışımla anıltmayı deneyecektir. Ama boşuna. Askercil Mahkemeler bu yanda hiç de kılı kırka yarıcı değildirler. (1939)

Şeylerdeki ipliklerin uçuca, gelişiyle, hepimiz 15'-er yıl ağır cezalara çarpıldık. Çankırı ceza evinde, mahalli polisçe resmen ve altı Nazım Hikmet izmalı mühürlü makbuz karşılığı Nazım'a 30 lira «aylık» teselli yardımı getirildi. Bu utanç vericiliğe karşı ben isyan ettim.

«Dayı Paşa» sı (General, eski Moskova Büyükelçisi Ali Fuat Cebesoy) Nazım'ı İstanbul'a yakın zenginlerin kaplıcalar kenti olan Bursa'ya naklettirdi. Ben önce Amasya, sonra Kırşehir cezaevine sürüldüm.

1950 lerde Nazım Moskova'dadır. Radyolarda kendisini «Stalin'in yarattığı» nı söyledi. **«Proletarya Diktatörlüğünün cisimlenişi»** (insan kılığına girmişi) ölür ölmez aynı Nazım, uygun şiirleriyle Stalin'i lanetleyenlerden geri kalmadı. Ve provake ettiği davanın yiğit kurbanı ve «Uluslararası Proletaryanın dahiyane büyük şairi» olarak piyasaya sürüldü.

Tesadüfen mi? Hayır.

Nazım Hikmet'in yıpranmış panzehirleri, İstanbul'da bloke edilmişlerdi. Ve Moskova'da Laz İsmail denen birisi vardı.

Burada 2. Kategori kahramanlarının listesi bütünlenemez. Ne olsa, madem ölüler gömülmüşlerdir, 2. Kategoriden yaşayan 2 tanesi üzerine azıcık dönelim.

Laz İsmail (Marat): O, **«Halk dostu»** kürkünü giyinir, ama Marat'ın kalbi bu postun içinde barınamaz.

1929 yılı, İzmir davası. İsmail, Laz postunu kurtarmak için polisçe illegal TKP'nin M. K.'nin sorumlusu olarak Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın «Komüntern» kararı ile Laz İsmail'i Parti komitesinden attığını hikâye etti.

Bu namussuzca sözde-savunma, en kanlı polis işkencelerini Dr. Hikmet Kıvılcımlı ve arkadaşları üzerinde şiddetlendirmekten başka bir şeye yaramadı. Ahmakça provakasyonlarına rağmen Laz İsmail de mahkûm edildi.

Cezalar sona erer ermez eski adeti üzere, Laz İsmail Moskova'ya sıvıştı. İyi biliyordu ki, zaman ve büyük mesafeler herşeyi unutturur.

1933 - 35 yılları, Dr. Hikmet Kıvılcımlı bir kez daha **«yukarıya»** çağrılmıştı. Ancak M. K. yoldaşları kendisinden ayrılmak istemediler. Yoldaşlar, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın 10 ciltlik orijinal araştırmalarını (İdeoloji, Türkiye'nin Devrim Tarihi, Partinin Eleştirili Tarihi, Fırka ve Fraksiyon, Taktik ve Strateji Plânı, Burjuvazi, Proletarya, Köylülük, Türkiye'de Milliyet (Kürt) Meselesi) Türkiye'de basmayı öneriyorlardı.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı legal olarak **«Marksizm Bibliyoteği»** ni kurdu. Kitaplar yayılıyordu. Burjuvazi affetmedi. Sivil mahkemelere birkaç dava açtı. İstediği sonuçları alamadı. **«Askercil Mahkemeler çağı»** nın yukarda değinilen açılışından sonra, Dr. Hikmet Kıvılcımlı yeniden zindana atılıp 1939 yılı 15 seneye mahkûm edildi...

O zaman nasıl tasavvur edebilirdi ki bu üst üste mahkûmiyetler: 2. Kategorililerin kirli çamaşırlarını yıkama **lehinde** ve birgün kendisini sosyalist sınırlar dışına püskürtmeye dek kendi **aleyhinde** puan toplamış olsun?

1933'ten beri Türkiye'deki yerle bir olan şeyleri Moskova rasathanesinden gözleyen **Laz İsmail 1929** avantürlerini unutturabildi ve provakasyon kurtluğundan; radyolar «yorumcusu» yıldızlı kelebekliğine kalıp değiştirdi.

1950 yılı Nazım Moskova'ya dönünce, onlar (Şair ile Laz), türkçedeki deyimi ile: **«tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş»** gibi oldular. Gerçi Nazım bir başka Laz'ın, 1926 tevkifatında çöküp Beyoğlu ve Anadolu barlarına «güzel artistler» tedarik eden aracı ve Nazım Hikmet'in «menejeri» biçimine girmiş bulunan Laz Hamdi'nin yanından geliyordu. Ama **Laz-Tencere** bir **Şair-Kapak** bulmuş olma şansını tümlemek için, başka bir aslına uygun **«Laz-Kapak»**, Laz Zeki Baştımar'ı **bulacaktır.**

Zeki Baştımar: (Kosigin Yoldaş'ın Yakup Demir'i): Burada şu mutsuz Karadeniz uşaklarının pek «diyalektik» kaliteleri üzerinde direnip durmayacağım. Ayrıca bu Zeki'yi kişi olarak pek tanımış değilimdir de.

Yalnız, 1951 tevkifatı sırasında, Zeki'nin kendisi o zamanki: Dr. Şefik, Reşat, v.b., v.b., gibi Parti sorumlularınca birçok provakasyonları ve bir MİT (Türk Burjuvazisinin CİA'sı) subayı ile yaptığı ve Askeri Mahkeme oturumlarına dek sakladığı gayrı makbul temasları nedeniyle Parti'den atılmıştı.

Zeki 1960 yılları Moskova'ya kaçmakla oradaki benzerlerini buldu.

Bu indirgenemez olaylar 2. Kategori kişilerine, kendi ahbap çavuş meclisleri içinde 1. Kategori kişilerini mahkûm etmeleri için tüzük üstü bir imtiyaz, ayrıcalık verirmi?

Çok iyi anlıyorum beni suçlayanların kollektif alt-bilinçlerinde benim politik varoluşumun ve hatta sadece varoluşumun uyandırdığı kuduruş ancak onların gerçek Parti Tarihi önünde ve Türkiye İşçi Sınıfı önünde duydukları suçluluktan ileri geliyor. Onların «kirli çamaşırları» üzerine çok şey bilen sonuncu kurucunun varlığı onların gözlerinde anadan doğma bir günah, affedilmez bir cinayettir.

Yoksa 1. Şubenin (Komünizm düşmanı siyasi polisin), MİT'in (Türkiye CİA'sının) ve bütün Finans-Kapital ile birleşik casus örgütlerinin 50 yıldır yapamamış olduklarını:

— Partime karşı, Proletaryaya karşı Vatanıma karşı görevlerimi baltalamaya kalkışmayı;

— Sosyalist iktidarlara karşı bin kez denenmiş niyetlerimi tağşi etmeye kalkmayı;

yapmak için harcadıkları umutsuzca çabalar nasıl **izah edilir?**

Beni suçlayanların davranışları yalnız benim şahsıma dönük kalsaydı mesele basitti: Marksın Engels'e yazdığı gibi: **«Gülünçlük eşeklerle paylaşılamaz»** dı.

«Dışarıdan suçlayıcı havlamalar ne beni kendi evimde hırsız olduğum kuşkusuna düşürebilir, ne benim komşuma karşı duygularımı bulandırabilir.»

Bir Türk atasözü: **«İt ürür, kervan yürür»** der.

Oysa oynanan, 40 milyon insanın alın yazısıdır:

1 — 2. Kategori kişilerinin Türkiye dışı faaliyetleri daima —Marks'ın Kugelman'a yazdığı gibi,— **«Müstebitlerin... birkaçbin kilometre uzaklardan öldürme»** şövalyeliği sınırlarında kalıyor. Çalışanlarımızın küçük cihazları, Berlin veya Moskova'da «beş vakit okunan laik ezan» dalgasını yakalayamaz.

2 — 2. Kategorililerin Türkiye'deki faaliyetleri, daima Lenin'in deyimiyle: **«Mujiğin çakmaklı tüfeklе harbe gidişi» «primitivizm», «kısır ahbap çavuşluk»** ve örgütü kısırlaştırıcı **«Tersine doğal seleksiyon»** oldu.

Bunu TİP'in traji-komik katastrofu (yıkılışı) da içinde olmak üzere son Türkiye hadiseleri bir kez daha gösteriyor.

Her olanak, her fırsat israf ediliyor. Parti Tarihinin gerçek yüzleri ve acı dersleri siliniyor. Dünya proletaryasının orantısız yardımları ve güveni vurdumduymazca kemirilip yutuluyor.

Bir aylaklar Türkiye'sinde alabildiğine sözde-devrimci böyle radyo yayıncısı «müezzin» kahramanlar ve en «ucuz» aylıklı askerlerden fermanlı büyük spikerler kolayca **milyon milyon** kiralanabilir.. Yeterki yapıldığı gibi, aylıkları düzenlice ödensin ve onlara, «iyi akça» çınlatan koca koca lâflı şairane edebiyatçı gavezelikler dışında ideoloji ve pratik cephede para getirmeyen bir alçakgönüllü iş teklif edilmesin.

Bu ebediyyen kritik konjonktür önünde, birinci duruşma bana Marksist-Leninist bir **Hak** ve **Görev** dayatıyor.

1 — **Eleştiri görevi:** 22 Sovyet bilgini 1968 yılı kitaplarında yazıyorlar:

«Sosyal bir önemi olan her sorun üzerine kendi kanısını serbestçe açıklamak SSCB Anayasasının 125. Maddesince yurttaşlara sağlanmıştır. Dahası var, var olan kusurlar üzerinde gözü pekçe ve tarafsızca kendi düşüncelerini deyimlendirmek her yurttaşın yalnız hakkı değil, dolayısız görevidir de. Hiç bir sorumlu, hiç bir hükümet üyesi, hiç bir yönetici, işçi toplantılarında olduğu gibi basında da eleştiri önünde dokunulmaz değildir.» (CCCP: Droits et libertes civiques: **Yurttaşlık hak ve özgürlükleri.**)

Burada birkaç sözcükle görevimi başarmaya değilse bile taslaklaştırmaya başlamak zorunda kaldım. Bu doğrultuda son soluğuma dek uğraşacağım.

2 — **Savunma Hakkı:** Aynı Sovyet bilginleri gene yazıyorlar:

«Suçlandırılan kimse, savunmasının en iyi şart içinde yapılması için gerekli bütün haklara sahiptir. Suçlanan kimse kendisine karşı yürütülen suçlama üzerine her türlü açıklamaları yapabilir, dilekçelerini yerine gönderebilir, dosyadaki bütün belge evraktan bilgi edinebilir yargıcın, savcının ve mahkemenin bütün işlemleri ve kararları aleyhinde şikâyette bulunabilir.» (a. y. Adalet)

Şikâyetimi size ediyorum.

Suçlandırılıyorum, ve beni Parti dışı Sosyalist sınırlar ötesi püskürtmekle, bir sıra kararlar yerine getiriliyor...

«Aleyhime yürütülen suçlama» nedir? Benim **«dosyamın belge evrakı»** neredQdir? Benim yetkili **yargıçlarım** kimlerdir? Bu hususta hiçbir şey bilmiyorum. Tek gözüken gerçeklik şudur ki: Bana bir mahkûm **«suçlu»** muamelesi hiçbir tüzükçül ve hukukçul formalite yerine getirilmeksizin yapılıyor.

Savunma hakkının gerçekleştirilmesini sizden bekliyorum. Çünkü beni suçlayanlar, zulümlerince sistemli olarak ve sinsi bir yomsuzlukla Proletarya kalesinin heybetli gölgesi ardına, SSCB'nin büyük otoritesi ardına gizleniyorlar.

Yoldaş Kosigin kimilerini «Türk Komünist Partisi» mümessili diye piyasaya sürüyor.

SSCB'nden en çok esinlenen Sosyalist Devletler beni suçlayanların ordinatörleri imişler gibi, beni, —söz yerinde ise— idam ediyorlar.

İstenen şey samedani bir şefaat ve merhamet değildir. Zaman zaman «yanardağ bacasından patlayan» ama en küçükburjuvaca parçalanışlar yüzünden başarı kazanamayan bir ülkedeki dramatik durumun anlaşılışı isteniyor.

Ölüm döşeğinde olsam bile, her türlü davalaşma ve karşılaşma için hazırım.

Sizin Sosyalist adaletinizi umabilir miyim?

Selamlar, Yoldaş

30.9.1971 **Dr. Hikmet KIVILCIMLI**

Malatya Provakasyonu ve Devrimci Ortamımız

Son bir ay içinde gelişen bazı olaylar Türkiye siyasi ortamının değerlendirlebilmesi açısından oldukça önemliydi. MHP'nin 15 Nisandaki miting ve yürüyüşü, Malatya, Iğdır olayları, K. Maraşta ortaya çıkarılan bazı gizli faşist örgütlenmeler ve bu olaylar sonucu hükümetle MHP arasındaki tartışmalar en göze batar olanlarıydı. Olaylar doruk noktasına, 19 Nisinda Malatyada ulaştı. MHP, MSP ve AP nin oylarıyla seçilmiş Malatya Belediye Başkanı Hamit FENDOJLU, 18 Nisan günü postayla gönderilmiş bir paketten patlayan bombayla, gelini ve iki torunuyla beraber öldü.

Ertesi gün Malatya, faşistlerin başını çektiği binlerce kişilik saldırı, grupları tarafından altüst edildi. 500'e yakın işyeri, bütün demokratik örgüt binaları yakıldı, tahrip edildi. Faşist çeteler, öldürdükleri lise öğrencisi üç devrimci gencin cenazesini demiryolunun üstüne attılar. Alevilerin ve devrimcilerin yoğun bulundukları mahallelere otomatik silahlarla baskınlar düzenlendi. Bir gün sonraki açıklamalardan, patlamanın dört gün öncesi (yani MHP nin Ankaradaki yürüyüşünden bir gün önce) için planlandığı öğrenildi. Asıl hazırlık 15 Nisan yürüyüşü içindi. 14 Nisanda Malatya PTT sine gelmiş bomba paketi, Fendoğlu tarafından dört gün geç alınınca provokasyon değişik bir biçim aldı. Daha önce aynı tip bombalar, yakın tarihlerde Pazarcık CHP eski ilçe başkanına, Adıyaman emniyet müdürüne de gönderilmişti (19 Nisan Cumhuriyet - Içişleri Bakanının açıklaması). Bu bombalar istenilen yerlere ulaşmayınca, Malatyadaki de geç kalınca 15 Nisan yürüyüşünde faşistler sessiz kaldılar. Ancak yürüyüş sırasında faşistlerden birinin üzerinde fitili ateşlenmiş bir patlayıcı madde bulundu, patlayıcı madde fitili polisler tarafından söndürülerek zararsız hale getirildi (15 Nisan akşamı Ankara Valisinin açıklaması). Bu bombanın o an nereye atılmak için ateşlendiğini bilemiyeceğiz. Belki de bomba yürüyüş koluna atılacak, onbinlerce faşist Ankarayı yakıp yıkmaya çalışacaktı.

Gene hükümet yetkililerinin ifadelerinden, sözkonusu bombaların faşistlerin işgalindeki Ankara Nükleer Enerji ve Eğitim Merkezinde yapıldıklarını öğrendik... Faşistler Türkiye çapında büyük olaylar çıkararak faşist diktatörlüğe yeşil ışık yakma planları doğrultusunda hazırlamışlardı herşeyi... Malatya, Pazarcık, Adıyamanda bombalar patlayacak, Alevilerle Sünniler kitleler halinde birbirleriyle silahlı çatışmalara girecekler ve bunların arkasından 15 Nisanda Ankarada daha büyük gürültü koparılacaktı. Malatyadaki bomba geç patlayınca, diğerleri bazı terslikler sonucu gerekli yerlerine ulaşmayınca plan değiştirildi. Sonuçta faşistler aksaklıklara rağmen oldukça büyük başarı elde ettiler... Malatya da alevi mahallelerine otomatik silahlarla baskınlar düzenlenmesi, arkasından Alevilerle Azeriler arasında sürekli gerginlik bulunan Iğdırda 24 Nisan günü sağ eğilimli Azeri bir lise öğrencisinin öldürülmesi bahane edilerek 200 işyerinin, TOB-DER binasının yakılıp tahrip edilmesi, Alevilerle Sünnilerin ayrı mahallelerde yaşadıkları, barut fıçısına benzeyen Pazarcıkta CHP eski ilçe başkanının bombayla öldürülmek istenmesi (Pazarçıkta bomba yerine ulaşmadan postanede patladı, bir posta memuru öldü) olayların arkasındaki niyeti açığa çıkarmaya yeter sanırız...

Içişleri Bakanı Malatya olaylarından bir gün sonra (20 Nisanda) 16 Nisanda K. Maraşta Esir Türkler Kurtuluş Ordusu ve Türk Yıldırım Komandolar grubu adlı merkezi Ankarada iki gizli faşist örgütün ortaya çıkarıldığını açıkladı... Bakanın açıklamayı beş gün sonra yapmasının amacı, hükümetin anarşi karşısında çaresiz olmadığına halkı inandırabilmekti. Bu örgütler de yeni şeyler değildir... İstanbulda duvarlarda bir yıldır duvar yazılarına imza (ETKO = Esir Türkler Kurtuluş Ordusu) atarlar... Içişleri Bakanının bu çok geç kalmış açıklaması hükümetin faşist örgütlere ne kadar «ciddi» mücadele ettiğini gösterdi... «Anarşinin kökü», «aşırı sağa da aşırı sola da karşı» olmakla kazınmaz. «Sosyal Demokrat» hükümet faşist örgütlerin, faşizmin sınır özünü görmezlikten gelmekle halkı kandırmaya çalışmaktan başka şey yapmıyor. Susuşa getirilen KONTR-GERILLA ve onun arkasındaki MIT, CIA varoldukça bu tür olaylarda sürüp gidecektir... Malatya olaylarından sonra tutuklananlar yalnız dört kişidir. Birçok demokratik kuruluş ve işyeri polisin ve jandarmanın nezaretinde yakılmış, yıkılmıştır. Yani emniyet görevlileri faşist teröristlerin insanlık dışı eylemlerini seyretmekle yetinmişlerdir. Bir gün sonra faşistlerce kafalarına kurşun sıkılarak öldürülen üç devrimci gencin cenaze törenindeyse emniyet görevlilerinin rolü değişti. Yürüyüş kolunun şehrin ortasından geçmesine müsaade edilmedi, yürüyüş koluna saldırıldı. Hükümet Malatyada açıkça faşist teröre göz yumdu. (Bak. 26 Nisan 1978 Cumhuriyet - Milliyet, Malatya CHP Milletvekili Mustafa Şentürkün açıklaması)

Gene hükümetin faşist güçler karşısındaki tavrının kaypaklığının bir göstergesi de MHP nin karşı hücumları sonucu geri çekilmesidir...

Öte yandan MHP, bir yandan barış demagojileri sallayarak,, bir yandan iktidara tehditler savurarak güçlenmesini sürdürüyor. Kendi dışındaki sağı her geçen gün saflarına katıyor.. Ve bugün, kendini hissettirir bir iktidar alternatifi, sağın öncü gücü olmuştur... Barıştan, kardeşlikten sözeden MHP, faşist canileri açıkça beslemekte, korumakta, cezaevlerinde bile onları yalnız bırakmamaktadır. «Sosyal Demokrat» hükümet ise halâ «aşırı sağa da aşırı sola da karşı» pozlarda öküz altında buzağı arıyor. Devrimcilerin dernekleri kapatılıyor, «nereden gelirse gelsin» yollu demagojilerle halkın gözüne kül serpiliyor. Bu kadar gerçeği görmemek için ya kor, ya da Finans-Kapital güdümünde «Sosyal Demokrat» olmak gerekir. Adamlar son model silahlarla donanmış gizli örgütler kuruyorlar, örgütler adına damgalar bastırıyor, pervasızca gizli örgüt adlarına yazışmalar yapıyorlar, Atom Enerji Merkezlerinde bomba üretiyorlar, Erzurumda, K. Maraşta bazı yurtsever yargı organları biraz üstlerine gidince «Erzurumda ve K. Maraşta olaylar çıkabilir, halk gergin» diyerek hükümeti ve yargı organlarını açıkça tehdit ediyorlar da, bir tek etkin anti-faşist davranış gelmiyor «sosyal demokrasi»den... Ustelik MHP yi suçlar niteliktе hükümet bildirilerine Türkeş meydan okuyarak cevap verince hemen geri çekiliniyor, «biz MHP yi suçlamadık» deniliyor.

Türkiye denen geri kalmış ülke nicedir böyle «orta oyunlarıyla» idare edilir... Bunalımlı dönemler «Kürtçülük», «Anarşi» yaygaraları koparılır, bombalar patlar, sıkıyönetimler gelir ve ilh.. 12 Mart faşizmi için «Kürtçülük» demagojisiyle yola çıkılmıştı. Gene ortalık «Kürtçülük» «Bölücülük», «Anarşi» manşetleriyle doldu. Gidişi belli bir yol bu..

1978'in 1971'den en önemli farkı sivil faşist güçlerin daha etkin oluşları, geniş tabanlı faşist kitle örgütlerinin varlığıdır. Finans - Kapital, Türkiye ordusuna sonuna kadar güvenemiyeceğinin bilincindedir. Özellikle 27 Mayıs 1960 politik devriminden sonra faşist kitle örgütleri kurdurulmuş, 12 Mart faşizmi sırasında faşizmin kitle tabanının bulunmayışı, finans - kapitali faşist diktatörlükten erken dönme zorunda bırakınca faşist kitle örgütlerinin çalışmaları göze batar ölçüde arttırılmıştır. Yani Türkiyede uzun süreli ve daha kanlı bir faşizm için finans - kapitalin geniş tabanlı faşist örgütlere ihtiyacı vardır. Bu görünüm II. Emperyalist evren savaşı öncesi emperyalist anayurtlarında (metropol) da ortaya çıkmıştı. Türkiyede ordu gençliğinin devrimci geleneği finans - kapitali metropol tipi faşizme zorlamaktadır... MHP, Ülkü Ocakları diğer legal «ülkücü» örgütler ve kontr-gerilla, Esir Türkler Kurtuluş Ordusu, Yıldırım Komandolar gibi gizli örgütlenmeler bu amaca yöneliktir..

Bugün faşist örgütler görevlerini «başarıyla» sürdürmektedirler. Halk için «umut» görünümünde olan ve ordu gençliği içinde önemli sayıda taraftarı bulunan CHP iktidarı gün geçtikçe yıpranırken faşist örgütler güçlenmekte, binbir demagojiyle yığınları çevrelerinde toplayabilmektedir. Böylece finans-kapital bir taşla iki kuş vurabilmekte, halk için iki alternatif bırakmaktadır : Ya finans-kapital emrinde «sosyal demokrasi» ya «faşist örgütler».. üçüncüsü, yani devrimci örgütler alternatif olamamaktadırlar. Oyunun başarıyla oynanabilmesinde günahların en büyüğü çil yavrusuna dönmüş Türkiye devrimcilerine aittir. «Sosyal demokrat» iktidarın türlü çeşitli demagoyisine, faşistlerin hergün yeni boyutlara ulaşan kitle katliamlarına ve finans-kapitalin açık faşist diktatörlüğe sıçrama çabalarına rağmen devrimcilerimiz halâ birbirlerini yemekle uğraşırlar. Her köşe başında biri tünemiş «proletarya parti»leri, anti-faşist mücadeleyi ancak ve yalnız kendi öncülüklerinde mümkün görürler. Birleşmeden biraraya gelmeden ölümden korkar gibi korkarlar. Solda başsız develik böyle azıtarak sürüp giderken sağda Türkeş öncülüğünde belirli bir toparlanma açıkça görülmektedir. MHP'nin 15 Nisanda Ankarada yaptığı mitingde onbinleri bulan bir kalabalık vardı. 22 Nisanda Türkiye Işçi Partisinin yaptığı ve «ilerleme» çizgisinin de katıldığı NATOYA HAYIR mitinginde ise kalabalık 5000 civarındaydı.

Son olaylar, Alevi-Sünni, Türk-Kürt ayrıcalıklarından finans - kapitalin nasıl yararlandığını ve yararlanabileceğini de göstermiştir. Finans-kapital elinde böyle bir kozu, devrimci hareket dağınık olduğu için tutabilmektedir. Devrimcilerimiz bu konuda da son derece uyanık olmalıdırlar. Sınıflar mücadelesi kızıştıkça mücadele hedefinden saptırılmaya, mezhepler, halklar geniş çapta birbirlerine düşürülmeye çalışılacaktır.

Faşizmin yok olabilmesinin tek şartı, işçi sınıfı ve ezilen yığınların iktidarıdır, demokratik halk devrimidir. Bugün önümüzdeki birinci görev, sömürüye, zulme karşı mücadeleyi birleşik bir devrimci parti ve cephe çevresinde örgütlemektir. Yaşanan olaylar görevimizin ağırlığını ve acilliyetini kafalarımıza çivilemelidir. Gruplar anarşisinin, 40 milyon Türkiye halkının iktidar mücadelesinde en büyük engel olduğu bilince çıkmalıdır.

FAŞIZME KARŞI DEVRİMCİ DERLENİŞ !

Demoratik Kitle Örgütlerinin Eylembirliği Çalışmaları Üzerine

Türkiye halkını kasıp kavuran işsizlik pahalılık cehennemini hepimiz yaşıyoruz ve çalışan yığınlar için insanca yaşama ancak bir devrimle mümkündür diyoruz. Yani, fabrikalar, tarlalar ve tüm üretim araçları üzerindeki kapitalist kişi mülkiyeti yokedilmeli, emekçiler, siyasi iktidarı ve üretim-üleşimin planlamasını kendi ellerine almalıdırlar. Yoksa bu soygun, sömürü ve alçakça cinayetler düzeni sürüp gidecektir.

Devrim ise lafla yapılmaz. En başta, devrim isteyen sınıfı, yığınları çekip götürecek bir öncü örgüt ister. Başından beri anlatmağa çalıştığımız, Türkiye'de, böyle bir örgütün yokluğu ve ihtiyacıdır. Devrimci hareketi çekip götürecek öncü parti yerine, Türkiye solu hepsi kendini «proletarya partisi» sayan guruplarla kaplıdır. Bunların kiminin adı parti, kiminin değil. Bizce takınılan parti adının da bir anlamı yok.. Bu gurupların herbiri kendine göre yığın-taban çalışmalarıyapıyorlar. Kimi öğretmenler içinde güçlü kimi öğrenciler, kimi de kadınlar... Böyle olunca sözkonusu yığınlar içinde bu guruplar birbirini vurup duruyorlar.. O yığın içinde baş olabilmesi diğerlerinin, «sapık», «goşist», «revizyonist» v.b. diye damgalanıp örgütten, yığından dışarı atılmasına bağlı görülüyor. Bu gurup ilkelliğinin yığın örgütleri içinde vardığı sonuçta, çok başlılık, örgüt yıkıcılığı, yığınların hedeflerini şaşırtma oluyor.

Türkiye'de devrim mücadelesinin başını çekecek bir partinin olmayışının yığınlar içindeki olumsuzlukları saymakla bitmeyecek kadar çok. Birlik için, metod ve biçim tartışmaları Derleniş gazetesinde sık sık gündeme geliyor. Biz bu yazımızda ağır, aksak var olan yığın örgütlerinin kendi aralarındaki eylembirliği çalışmalarını eleştireceğiz.

Baştan, dağınıklık ortamında çeşitli gurup ve yığın örgütü temsilcilerinin böyle bir çalışma içinde olmaları olumlu bir olaydır diyelim. Faşizme karşı mücadelede örnek bildiğimiz, büyük Bulgar devrimcisi Dimitrov, eylembirliğiyle ilgili olarak şunları söylüyor: -

«Politik birliğin ilk şartı olarak neden ilkönce eylembirliği kurulmalıdır ?

Çünkü sermayenin ve faşizmin saldırısını püskürtmek için —emekçilerin çoğunluğu kapitalizmi devirmek için ortak bir siyasi platformda birleşmeden önce bile— eylem birliği mümkündür ve zorunludur. Bu arada genel çizgiler etrafında görüş birliğine varmak ve proletaryanın vereceği kavganın hedeflerini tespit etmek için uzun bir süre gerekmektedir. Görüş birliği ise en iyi şekilde sınıf düşmanlarına karşı birlikte savaşırken —bugün— kurulmalıdır. (G. Dimitrov: Faşizme Karşı Birleşik Cephe) s. 121.

Ancak Dimitrov bu sözleri sosyalist ve sosyal demokrat partilerin yapacağı eylembirliği için kullanmıştır. Demokratik kitle örgütlerinin bugünkü eylembirliği çalışmaları böyle bir siyasi öz taşımamaktadır. Ama her örgütün belli bir siyasi gurup tarafından yönetildiği düşünülürse bir siyasi özü taşıdığı da ortaya çıkmaktadır... Bizce asıl sağlanması gereken eylembirliği sosyalist guruplar arasındakidir. Dağınıklıktan yakınan herkes, eğer sözünün eri ise, bunun sağlanması yolunda davranmalıdır. Biz sosyalist guruplar için eylembirliğinin en iyi şekilde Devrimci Derleniş Komiteleri içinde sağlanacağına inanıyoruz. Birlikten yana (siyasi görüşü şu veya bu olabilir) her gurup fabrikada, köyde, okulda böyle komitelerin oluşması için mücadele etmelidir. Devrimci Derleniş Komiteleri, hem faşizme karşı daha tutarlı bir eylembirliğini hayata geçirecek, hem bu komütelerin sağlayacağı şartlarda işçi-köylüler önünde, militanlar önünde kıyasıya teorik savaş mümkün olacaktır. Buradan giderek parti sentezine ulaşmak mümkün olacaktır. Unutmadan belirtelim ki Devrimci Derleniş Komiteleri bir gurubun emrinde veya denetiminde olmayacaktır, böyle birşey düşünmüyoruz. O komiteler tüm sosyalistlerin sınıf düşmanlarına karşı birlikte davranacakları bir alan olacak, birlik-eleştiribirlik prensibi hep enönde olacaktır. Bizim önerimiz bu... Ben eylembirliğinin bu düzeyde kalmasından rahatsızım, daha gelişmeli, güçlenmeli, daha işler hale gelmeli diyenler, birlik çığlıkları atanlar bu öneriyi eleştirsinler, varsa kendi önerilerini getirsinler. Susuş kumkuması yeter artık..

Demokratik Kitle örgütlerinin mevcut eylembirliği çalışmalarına gelince.. Bizce tüm aksaklığına, eksikliğine rağmen zorunlu bir harekettir. Bu çalışmanın, bilinçlice yaklaşılırsa şu yararları olacaktır:

1 — Faşist ve emperyalist güçler karşısında solun dağınıklığı bir ölçüde de olsa giderilmiş olacaktır.

2 — Çeşitli gurup ve yığın örgütlerinin üyeleri pratik içinde birbirleriyle dayanışacaklar, ortak mücadele anlayışı gelişecek, daha üst düzeydeki birlikler için bir önzemin yaratılmış olacaktır.

3 — Hatalar pratik içinde daha somutça görülebilecek, çeşitli örgüt ve gurup yapıları içinde isteristemez belli doğrultuda şartlanmış kişilerin, kendi örgüt ve guruplarının da objektif bir gözlemini yapabilmeleri sağlanmış olacak, gurupçul anlayış zayıflayacaktır.

4 — Emekçi yığınların kendiliğinden gelişen hareketine dağınıklığın verdiği zararlar az da olsa giderilecek, yığınların örgütlü mücadele eğilimleri güçlenecektir.

Eylembirliğinden beklediğimiz bu yararların gerçekleşebilmesi için şimdiye kadar olan çalışmalarda gözlediğimiz bir eksiklik mutlak giderilmeli, belli zaman aralıklarıyla veya güncel olayların gerektirdiği zamanlarda, tüm örgütlerin üye tabanlarına açık tartışmalı oto-kritik toplantıları yapılmalı, eylembirliğine yaklaşım ve pratik sorunlar tartışılmalıdır. Böylece gurupların düşünceleri kitleler önünde tartışılmış, giderek ayrılık noktaları açıkça belirlenmiş ve daha sağlam birlikler için birleşebilme noktaları ortaya çıkmış olacaktır. Aksi halde, örgütler birbirlerine kapalı kutular olma durumlarını sürdürürlerse, eylembirliğinin daha üst düzeydeki birlikler için (parti ve cephe) getireceği yararlar çok azalmış olacaktır. Elbette ki siyasi birlik ve cepheleşme tek başına eylembirliğinin bir sonucu olamaz. Ancak diğer ucada, eylembirliğinin bu doğrultuda hiç yararı olamayacağına da varmamak gerekir.

Demokratik kitle örgütlerinin sürdürdükleri eylembirliği çalışmaları, zorunlu olarak, adı ne olursa olsun (parti veya siyasi yayın organı), devrimci gurupların daha değişik şartlarda yapacakları eylembirliğini de gündeme getirecektir. Kitle örgütlerinin çalışmaları ne denli başarılı olursa, diğeri de o denli kolaylaşacaktır.

Bundan önceki çalışmalarda en zararlı etken, gurupçul tavırlar ve baş zorlamaları olmuştur. Kendikendine bazı misyonlar yükleyen kimi örgütler, eylembirliğini kendi güdümlerine sokmağa uğraşmışlar, başaramayınca da dağınıklığı körüklemişlerdir. Örnekler çok: Ulusal Demokratik Cephe çağrısı yapıldığında «Toplumsal İlerleme» ci İKD ve TÜS-DER önce eylembirliğini UDC ye kanalize etmeye çalıştılar. Başaramayınca işçi sınıfı adına (?) konuşarak, diğer örgütleri küçükburjuvalıkla suçlayıp eylembirliği çalışmalarından ayrıldılar. İşçi sınıfı adına ahkam kesen bu kişiler DİSK teki altüstlükten, UDC çağrısının Türkiye devrimci ortamından hakkettiği cevabı almasından sonra yeniden eylembirliğine döndüler. Maksat «Dostlar alışverişte görsün»dü... Ocak ayı içinde Ankara'da yapılması düşünülen miting «Devrimci Yol» pankartının taşınıp taşınamıyacağının tartışma konusu edilmesi ve karşılıklı katırlaşmalar sonucu havada kaldı.. Gurup katırlığı olayı, 30 örgütün tabanındaki onbinlerin, çökmekte olan MC ye nefretlerini, yeni iktidardan taleplerini dile getirecek böyle büyük bir eylemini engelledi..

Gene aynı anlayıştan hareket edilerek nicelik ve nitelik olarak eylembirliği çalışmalarına direk girmeleri gereksiz örgütler oy hesabı yapılarak çalışmalara sokulmuş ve hantallık giderek artmıştır. Bu tür davranışlara bir an önce son verilmesi, gurup çıkarlarının hareketin genel çıkarlarının önüne çıkarılmaması gerekir. Eylem birliğine yaklaşım, faydacı bir anlayışla olmamalı çalışmaların disiplinli olması sağlanmalıdır. «Örgüt bağımsızlığı» anarşizme kaydırılmamalıdır.

Bugünkü çalışmaların önemli bir eksikliği, işçi sınıfının yığın örgütleriyle, sendikalarla olan kopukluktur. Bu konuda daha önce yapılmış çağrılar, çalışmalara katılan gençlik ve memur örgütlerine düşen hatayı azaltıyorsa da işçi sınıfıyla ilişkilerin sağlanması için ısrarlı olunmalı, DİSK, bağımsız devrimci sendikalar, eylem birliği pirensiplerin kabul edecek TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalara çağrı yapılmalıdır. Sendikaların çalışmalara katılma biçimi, tüm gençlik, memur ve sendika örgütlerinin katıldıkları bir toplantı da saptanmalıdır.

Köylülüğün çalışmalara katılabilmesi için tüm devrimci örgüt ve guruplar, devrimci kooperatifler kurma, geliştirme görevini bilince çıkarmalı, KÖY-KOOP'un bu yoldaki çabası desteklenmelidir.

YENİ VERGİ TASARISI KİMİ KURTARACAK ?

«Sosyal demokrat» hükümetin vergi adaleti getirecek yasa tasarısı günyüzüne çıktı. Binbir vaatle, «halkça ve hakça bir düzen», «ak günler» parolalarıyla halktan oy toplayan CHP nin yeni vergi tasarısı halk deyimiyle «dağın fare doğurmasından» başka şey olmadı. Tasarının parlamentodan hangi biçimle, hangi değişikliklerle çıkacağını ayrıntısıyla bilemiyeceğiz ama tasarı aynen yasalaşsa bile halk cephesinde vergi yönünden «aynı hamam aynı tas» olacak. Üstelik giderek artan hayat pahalılığı yüzünden işçinin - köylünün - dar gelirli memurun - esnafın sofrası daha da yavanlaşacak.

Nasıl mı? Önce hayat pahalılığındaki artışı hatırlayalım. Son 5-6 ay içinde, tüketim mallarının fiyatlarında %40'ı bulan bir artış var. Şimdi 5-6 ay öncesi yiyebildiğimize, giyinebildiğimize sahip olabilmek için ücretlerimizin en az %40 artması gerek. Tasarı ile bunun sağlanamayacağı ortada. Şöyle ki : Ücretlerdeki artış getirilen özel indirimle % 25 civarında olacak. Aylık brüt ücreti 7000 T.L. dan aşağı olan ücretlilerin aylık özel indirim sonucu 600 ila 1000 T.L. arasında değişen oranda artacak. Ama, aması da var : ücret dışında gruplandırılan ve şu anda genellikle ücretten ayrı vergilendirilen yan ödeme, ikramiye, mesai gibi yan gelirler, bundan böyle ücretle beraber vergilendirilecek, böylece bunlardan ödediğimiz vergi iki kata yakın bir artış gösterecek. Sonuç : sıfıra sıfır, elde gene birşey yok olacak.. Hayat pahalılığı artıp giderken ücretler yerinde sayacak.

Aslında yeni vergi tasarısı, getirdiği kademeli vergi sistemiyle ücret artışlarını da belli ölçüde engelleyici bir nitelik taşıyor. Tasarıya göre, ilk beşbin liralık yıllık gelirden % 5, sonraki beşbin liradan % 10, sonraki onbin liradan % 15 sonra gelen onbeşbin liradan % 25, sonraki otuzbin liradan % 35, sonraki altmışbin liradan % 45, sonraki 140 bin liradan % 55 vergi kesilecek. Buna göre vergilendirme kapsamına giren, ayda 7 bin, yılda 84 bin lira geliri olan bir işçi ayda 1900 liraya yakın vergi ödeyecek. Şimdi bu işçimizin yeni bir toplusözleşmeyle vergi kapsamına giren aylık ücretini 11 bin, yıllık ücretini 132 bin liraya yükselttiğini düşünelim. Hesaba vurduğumuzda aylık vergi, yaklaşık 3800 TL. tutacak, sonuçta uzun mücadeleler sonucu aldığı 4 bin liralık aylık ücret artışından eline geçen, 2 bin TL. civarında kalacaktır.

Uzun boylu hesaplara girmek de gereksiz. Tasarının ne denli halktan yana olduğunun göstergesi, püf noktası var elimizde : dolaylı vergiler. Biliyoruz, dolaylı vergiler işçi Memedin de, patron Koç'unda günlük harcamalar (çay, sigara vb.) sırasında farkına varmaksızın ve eşit oranda ödedikleri vergilerdir. Yeni vergi tasarısı dolaylı vergileri azaltmayacağı gibi arttırmayı da amaçlamaktadır. Bu ne ««halktan yana» perhizi, bu ne dolaylı vergi arttıran turşu beyim?» Çevir kazı yanmasın, ahali uyanmasın.

Sömürücü sınıfların vergilendirilmelerine gelince.. En başta köylümüzün, esnafımızın yakapisi olmuş tefeci - bezirgânlığı sil bir kalem. Onun ne defteri var ne de kitabı. Allahsız, kitapsız asalak sürüsü tefeci bezirgânlık defterde kitapta görülmez ki giderini gelirini bilesin. Bir yıl öncesinden köylümüzün tütününü, fındığını, kuzusunu, çayırının yüzünü öylesine

(Devamı Sayfa 15'de)

Karma Değil Karmakarışık

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Hükümet Programı baştan sona okununca edinilen ilk genel izlenim şudur:

1 — HİÇ YAPILMAYACAK HER ŞEY

Hiç bir şey **yapamayışın** melankoli denilen karasevdası içinde, her şeyi **söylemiş** görünmek. Bir koca gazete sayfasını dolduran Program içinde 50 yıldır işitilen: **«Muasır Medeniyet Seviyesi»** Klişe olarak: **«Çağdaş Uygarlık Düzeyi»** biçimine çevrilmiş. 50 yıldır bilinen: **«Türk Silâhlı Kuvvetlerinin Demokratik Rejime ve Anayasa düzenine bağlılığının en açık delili»** bilinen **«Muhtıra»** ile verilmiş.

Ne yapılacak? En başta;

«Zorunlu reformların hiç beklenmeden gerçekleştirilmesi» deniliyor. **«Zorunlu»** nerede başlar, nerede biter? Kim bilir.

En son: **«Herhalde artık Anayasanın öngördüğü reformların yapılmadığı veya ele alınmadığı söylenemiyecektir.»** deniliyor. Demek maksat ağızları tıkamak. **«Reform»** diye tutturulmuş. **«Alın size reform»** denilecek. Hiç değilse **«yapılacak»** mı Reform? Şart değil: **«Ele alınma»** da yeter.

Programın **genel** sözleri bunlar. **«Dengeli gelişim»**, **«Dinamik bir yapı»**, **«Siyasal değişme»**, **«Temel yapısal ve kurumsal çözümler»** için **«Cesaretli adımlar»**. sıralanmış. Şirin, güzel **sözler**. Yapılacak **İşler** hangisi?

«En kısa zamanda ilgili Bakanlarca yüce Meclislere ve yüce Milletimizin Bilgilerine sunulacaktır.» deniliyor. **«Düşük gelir»** den kurtulmak için: **«Yol uzun»** dur. **«Kalkınma»** için **«Uzun vade»** isteniliyor. Öyleyse **«En kısa»** olan iş nedir? Önümüze mahut **«Strateji»** çıkıyor. **«İlk aşama»** olarak, temel: **«Toprak-Eğitim-Maliye»** gibi **temel Reformlar** sayılıyor.

2 — BOYUNA DEĞİŞİR DENGE

Bunlardan tek dişe dokunan **Toprakla** ilgili **Reform** şu:

«... Bir ailenin bölgelere ve toprağın cinsine göre tespit edilecek bir büyüklükten fazla toprağa sahip olmasını engelliyecek «Toprak Reformu Ön Tedbirler Kanunu».

Daha «Reform» yok, **«Ön Tedbirler Kanunu»** gelecek.

Oysa, **«Ön Tedbirler»** değil, **«Toprak»** Kanununu 2. Emperyalist Evren Savaşından önce Tekparti'nin İ. İ. Paşası Başvekilken **«Meclise sunmuş»** idi. İlkin **«Aile başına»** Amerikanvari 500 dönüm bırakılacaktı. Sonra bu alaturkalaşıp **adam başına 5000** dönüme çıkarıldı. Böylece toprak ağası ev halkına en seçme topraklarını beşer bin dönüm dağıtıp kanundan sıyrıldı. Gene de İ. İ. Paşa'nın nasıl tekerlendiğini biliyoruz.

Şimdiki Paşa'lar. **«Silâhlı Kuvvetler»** ellerinde olduğu için tekerlenmezler mi? **Komutan** ne? Bir **Memur**. Memur kim? **Hükümet** emrinde. Şimdi tersine Hükümet Komutanın emrinde. **Bu ne kadar sürer**? Bizde olağan şey bu.

1937'lerde İnönü hem **«Paşa»** idi, hem **«Başvekil»** idi. Karşısında şimdiki gibi sürüyle başka **Parti** de yoktu. Yalnız **Ordu**: Çakmak Paşa'nın, **Devlet** Gaazi Paşa'nın emrinde idi. İnönü **Hükümeti**: bir işaretle düşüverdi. Bu gün de öyle oldu. Devletle Ordu başları. **«git»** deyince **Hükümet** gitti.

1937'ye göre bir fark var. O zaman hükümet ilerici idi; şimdi gerici. O zaman Ordu gençliği tarafsızdı; şimdi Toprak Reformundan yana... Ama **Ordu** hiyerarşiye bağlı. Hiyerarşinin tepesinde **Komutanlar** oturuyorlar. **Kuvvet Komutanları** gençliğin tutumunu **amortize** etmek (öldürümlemek) için başa geçtiler. En üstte **Devlet Başkanı** bu işi ayarlıyor. Karşıda bütün **Partiler**, Orduyu neresinden ısıracaklarını hesaplıyorlar.

Böyle durumlara eskiden **«Muvazene'i Mütedavile'e Dâime»** derdik. Öztürkçede: **«Boyuna Değişir Denge»** adı verilir. Burada kim kurtsa, o **«partiyi kazanır»**. Saf kuzucuklar birer ikişer veya toptan yenir.

3 — KURTLARIN ULUYUŞU

Parababalarından daha kurt kimse olamaz. Kurt bulanık havayı sever. Parababaları da bayılırlar böyle bulanık Politika havasına. Kaç taşla kaç kuş vurmazlar ki:

1 — Süleyman Bey **Türk Parasını düşürdüğü** için görevini bitirdi. «Baba bir hırsız tutum» a dönmüştü ekonomi. «Al getir, gelmiyor. Koyver, gitmiyor». Ordu Süleyman beyi koyvermekle sevabına girdi. AP'ye kahir yüzünden lütuf oldu.

2 — Bütün kötülükler Parababalarının **tekelciliğinde değil, hâşâ: Suç kişi Süleyman'da. Ordu Süleyman'ı atınca, yerine koyduğu Erim'le her yer günlük gülistanlık olacak. Estirilen hava bu.**

3 — Hepsinden yamanı Ordunun çıkardığı tozdan, dumandan hazır gözgözü görmezken, Ordu da, Vatan da Millet te **Ortak Pazar** denilen emperyalist Anavatanları emrine aktarılacak. Hemen bütün Yabancı Parababaları ile son günlerde harıl harıl pişirilip kotarılan anlaşmalar, Müdahalenin yarattığı sis perdesi ardında başarıyla gözden kaçırılıyor. Türkiye aktarılsın. Sonu kolay!

4 — Halkın içinde, Ordunun içinde Patlamasız bu kalıp değiştiriş darboğazı da hele bir atlatılsın. O sıra yapılacak **«Ruh yatırımları»** ile, gelecekte **«oy davarlarımızı» gene Parababaları yönünde** ürkütme hazırlığı tümlenecektir. DP'nin ve Ecevitçi CHP'nin şimdiden değme dağlara konamayışları o yatırımlardandır. Ve ilh., ve ilh...

Bütün Bezirgân Parti kurtlarının çeşitli saman altından su yürütmeleri, hep «Bekle gör» diyen VAKİT KAZANMAK manevralarıdır. «Kandıralı Nihat Bey'in Hükümet Programı, tam o Parababalarının Vakit ve Reklâm kazanmaları için biçilmiş kaftandır. Bunu Programdaki **«Toprak Reformu»** için yazılanlardan daha iyi hiç bir şey gösteremez.

4 — GELMEZ AYIN ÇARŞAMBASI

Toprak Programı 5 madde. Ana madde, temiz iş almak için **«Altı ayda»** çıkarılacak olan **«Tedbirler Kanunu.»** Büyük arazi yasağını uygulayacak öteki 4 madde büsbütün «develeri güldürecek» şeyler. Programın dili ile aynen sıralıyalım:

1 — **«Başbakanlığa bağlı Örgüt»** yapılacakmış, o iş için. Uygulayın bu günkü sistemde: 1 milyonu bulan Kapıkule memur sayısı içine yeniden 100 binlerce yeni **memurcuklar** katılacaktır!... İşsiz Aydınlar sokaklar dolusu olduğuna göre, bu maddeden kolayı yok.

2 — **«Reform aracı... Tarım Vergisi»** konulacakmış. Bu da sayısı artacak memurlara taze maaş sağlıyacağı için, bütün Kapıkulları kalabalığının (Asker-Sivil bürokratların) şiddetli alkışlarıyla karşılanacak. Ancak bir şey var: Bu vergiyi hangi «Tarımcı» ödeyecek? **«Tedbir Kanunu»**, hiç değilse lâfta, **Büyük Arazi** sahiplerini «kaldıracak» değil mi? Öyleyse, kapıkullarının ağızlarına çalınacak bir parmak bal **Tarım Vergisi**'ni, —«dalavere, malavere»,— gene Küçük Ekinciler ödiyecek.

Buraya dek **Parababaları** için **«Reformu»** halkın gözünde taşınmaz yük etme prensibine uygun ve buna Kapıkulları gık diyemezler. Ondan sonraki 2 madde büsbütün yürekler acısı:

3 — **«Devlet Örgütü»** ile **«KREDİ, FİYAT çelişkilerini kaldırmak»**. Evet, Program, **Bezirgan Ekonomi'**nin taptığı **Pazar** kanunlarını **Devlet** eliyle **«Kaldıracak»! Bu Osmanlı «Muhtesip Ağalığı»** için, **Çarşıya** kaç yüz bin değnekli **Subaşı** gönderecek?... Devletin arabasına bindiği düzen **Kapitalizm** olacak, ama Devlet Kapitalizmin hiç şakaya gelmiyen **Fiyat** ve **Kredi** Kanunlarını, silâh gücüyle **«kaldıracak»!** İnsanlarla böylesine alay edilir mi? Hükümet mindere çıkmadan, güreşte yenileceğini ilân ediyor.

4 — **«Kadastro, harita çalışmaları»**: anlaşıldı mı «Vehbi'nin Kerrakesi»? **«Kerrake»** ne midir? Cici kızların kışa girerken butlarını örttükleri **«Makşi»** dir; iç ayıbı görünmiyecek ve üşütmiyecek topuğa dek kaftan, bizim bildiğimiz Hükümet «Toprak Reformu» na **«Harita ve Kadasro»** maksisini giydiriyor!... Toprak Reformu mu? Ne demek. 6 ay içinde «Tedbirler» i Meclisten çıkar (şakaya gelirse).

Uygulama mı gerek? O da **«Kadastro»** çabukluğu ile yapılacak. Kadastro ne zaman biter? İ. İ. Paşa, ilk **«Toprak Kanunu»**nu «Büyük Meclis»e getirin henüz tekerlenmediği gün hesabını yapmıştı: **Kadastro** Türkiye Toprağına 500 yılda belki yapılır!... **«Harita»** ya gelince: bu işe CİA'nin sermayesi yetmez. U. S. Amerika'yı satın almak gerekir.

5 — «TİP« İK MARTAVAL YOK: «PLATFORM» VAR

«İşte böyle Mehmed-Ağa»! Bütün «Partiler üstü» Yeni-Mehmedağalar ağızlarını açmışlar. Bizim Mehmedali Ağa'dan Behice Ağaça'ya, Nihad Ağa'dan Süleyman Ağa'ya, İsmet Ağa'dan Kayserili ve Bozbeyli Ağalara dek bütün eski, yeni, gerici, ilerici kurtlar, hep T. İşçi Partisi'nin **«Faşist eğilimlere kapılmayan»** şu bildirisinde toplanıyorlar:

«Demokratik haklarla ilericilerin can güvenliğini teminat altında tutarak, BÜTÜN SOSYAL SINIFLARIN (yani Tefeci-Bezirgan ve Finans-Kapitalistlerin de, en başta tabii) **siyasi AĞIRLIK'larına sedbestçe ortaya koyacakları bir ortamda SÜRATLE genel seçimlere gidilmesini istiyoruz.»**

Bu maskara **«Siyasi ağırlık»** kimde var? Herhalde bir deri bir kemik İşçi Köylü yığınlarında yok. **«Süratle seçime gidilince»** kim «ağır» basacak? Belli: yağlı pehlivan Süleyman Bacanak ve kaçak güreşen Feyzioğlu-Bozbeyli içgüvenleri ile bir kaç çiroz Paşa... Toprak Reformunu değil, onu **«istiyoruz.»**.

Hayır, Baylar Bayanlar, sizin ne istediğinizi biliyoruz: tabandan gelen **Ordu tepkisini**, tepeden gelen **Kartları değiştirme** yönünde kazasız belasız şapa oturtmak istiyorsunuz. Tehlikeli perende.

Biz iyi dilekli saf çocuklara bir daha duyururuz. **Demokrasi'nin** tek dayanağı genellikle **İşçi-Köylü** yığınlarının davranışı ile, özellikle **Köye** kıyasıya **Hürriyet, Toprak** ve **Bereket** sağlıyacak sosyal **Devrimle** gerçekleşir.

Bu devrimi, İşçi-Köylü yığınlarının **girişimine-örgütüne-kontroluna** dayandırmadıkça, dünyanın bütün **Silâhlı Kuvvetleri** de bir araya gelse başaramaz. Ama, örgütlü **İşçi Sınıfı**, birkaç haftada örgütliyebileceği büyük **Köylü** yığınlarımızı en yüce **Demokratik** düzeye ve **bilince** eriştirir.

Toprak Reformu diye soyutlaştırılıp kuşa çevrilmek istenen **Hür** (Özgür) oluşumun Politik ve Sosyal Platformu: **İthalât malı zaman ve Adaptasyon'**larla boşuna çıkmaza sokulmamalıdır. O Platform: **İşçi Sınıfı Partisi**'nin Türkiyedeki aktüel karşılığı **Vatan Partisi Programı** içinden başka yerde aranmamalıdır.

Sosyalist, Sayı: 23 (6.4.1971)

5 Mart 1971 Tart

5 Mart topantısındaki konuşma metninin Dereniş konuu II. böümünü geçen sayımızda yayınlamıştık.

Bu sayımızda Ordu konusunu işleyen 1. bölümüde yayınlayarak elimizdeki metnin tümünü okuyucuya vermiş oluyoruz.

Sevgi ve Saygı değer A..adaşlarım;

Bir açık oturum için gelmıştik. İki karşıt kutup bu oturumdan caymışlar. Kendilerince bir neden bulmuşlar herhalde. Onun dışında da, bazı şartlar, hepimizce bilinen şartlar, bu akşam için o geniş toplantıyı bir konferans biçimine çevirmek olanağını geciktirdi. Binaenaleyh, öyle bir toplantıyı bundan sonraki günlerden herhangi birinde, daha detaylarıyla, ayrıntılarıyla gene hep birden yapmıya çalışacağız.

Burada şimdi, ne bir konferans, ne bir nutuk çekme konu değil. Esas, bir tanışma, karşılıklı görüşme ve böylece birbirimizi aydınlatmıya çalışma oturumu olacak. Çünkü öteki konferans, yahut işte açıkoturumun konusu, bildiğimiz gibi: Devrimci davranışların Türkiye'de hangi yönde gelişmesi gerekir? bunu aramak olacaktı. Buradaki arkadaşların, tahmin ediyorum ki, hemen hemen hepsi değilse, —bilmiyorum, belki başta eğilimli arkadaşlardan da olacak,— fakat çoğunluğu hiç değilse belirli bir yol tutmuş arkadaşlar oluyor.

Yani. biz Politika deyince: Sosyal Sınıfları anlıyoruz, hepimizin bildiği gibi. Sosyal Sınıflar deyince de, bizim tuttuğumuz sınıf: **İşçi sınıfı**'dır, Proletarya dediğimiz. Binaenaleyh, biz İşçi Sınıfının politikasını savunanlarız. Ve buradaki arkadaşlar da öyle.

Ama, bütün devrimciler İşçi Sınıfının devrimcileri olmuyorlar çok defa. Hele bizim gibi geri kalmış ülkelerde, **Küçükburjuva** devrimcileri, ilk aşamalarda ve belirli bir süre için epek velvelelice biçimlerle âdeta politikanın en önde gider eğilimlerini temsil eder görünüyorlar.

Bunlarla arkadaşça konuşmak, tartışmak, birbirimizi eleştirmek isterdik. Ve o toplantı da bunun için yapılacaktı. Olmayınca, şimdi biz, aşağı yukarı hepimiz burada Proletaryanın, yâni İşçi Sınıfının politikası etrafında az çok anlaşmış insanlar olarak, bir dertleşme toplantısı yapacağız.

Öteki gurupların, —beş altı gurup var,— onların burada karakteristiği üzerinde durmıyalım. Gene ileriki toplantıda, ileride yapacağımız bir toplantıda, kendileriyle bir arada bunu daha iyi yapabiliriz.

Burada, şimdi, benim şu halde arkadaşlardan ricam: kendilerince tartışmamız gereken konular nelerse, onları öne sürsünler ve onlar çevresinde bir, —eskilerin hasbıhâl dediği,— yâni konuşma yapmıya çalışalım.

Ne dersiniz? Ben böyle düşünüyorum. Siz ne düşünüyorsanız, gene çoğunlukla siz karar verin: o yönde çalışırız. Yâni, karşılıklı sorular ve tartışmalar mı yapalım? Yoksa başka bir tarzda mı konuşalım?

Her arakadaş...

Bir dinleyici: Bu toplantıda...

H. K.: Gündem falan yok galiba. Evet?

D. (devamla): ... Gündem tesbit edilebilir.

H. K.: Evet. Hay hay. Kâğıt var mı acaba? Buyurun.

D. (devamla): Bazı konularda geniş açıklamalarda bulunulabilir. Arkadaşlar tarafından açıklanması gerekli bulunan kısımlar sorulabilir.

H. K.: Çok iyi olur. Teklifiniz? Gündeme ne konmasını teklif edersiniz?

D. (devamla): Şimdi, diğer arkadaşlar da...

H. K.: Tabiî, hepsine.. Ama ilk...

D. (devamla): Genellikle soru-cevap şeklinde olması daha

H. K.: Daha iyi olur, tabiî. Tabiî. Zaten bizim, yâni Proletarya ideolojisi daima **Diyalektik** dediğimiz.. Diyalektiği de biliyorsunuz: **«Diya»** zaten ikili demektir, karşılıklı tez-antitezin mütemadiyen çarpışmasıdır. Binaenaleyh, biz de aramızda o tip, yâni tez ve antitezleri karşılaştırarak herhangi bir konuyu aydınlatırsak, hem daha iyi aydınlatırız, hem daha iyi anlamış oluruz. Çünkü zıddı çıkmayınca, normal sentezi de çıkmaz her konunun. O bakımdan en doğrusu budur.

Zaten eskiden de öyleydi ama, Burjuvazi ve öteki eski Tefeci-Bezirgân sınıflar bunu dondurmuşlar, metafizik biçime sokmuşlar. Yoksa, kadîm Yunan'da bile **«Mayotik»** usul vardı, biliyorsunuz. Sokrat'ın, Aristotalis'in falan kullandığı. Daima soru açarak, ona cevap vererek.. Eflâtun'un kitaplarında görmüşsünüzdür. Metot olarak fena birşey değildir. Herhangi bir konuyu en iyi aydınlatma yolu o.

O bakımdan, burada zaten biz bizeyiz. Binaenaleyh, ne sorunlarımız varsa *kafamızda, onları dökelim*. Ve hepimiz, karşılıklı olarak cevaplarını arıyalım, vermiye çalışalım.

Şimdi, şu halde, sorunlar.. Arkadaşlardan rica edelim: **Gündeme almak üzere**, en çok zihinlerimizi kurcalıyan neler varsa..

Efendim?

Bir dinleyici: Şimdi özellikle şu günlerin de en yakıcı bir meselesi... Aktüel bir meselesi...

H. K.: Evet efendim. Adınız?

D. (devamla): B. U.

H. K.: Evet. Evet efendim.

D. (devamla): Yine politik sahnede... günler, birtakım üstyapıda değişmelerin de şöyle böyle söylendiği ve kehanetlerin bulunduğu, yok yahutta tahminlerin yapıldığı günler, bir de gençlik hareketleri üzerinde provokasyonların yapıldığı günler, ve bu arada burjuvazinin de gençlik hareketi üzerinde, işçi sınıfları üzerinde provokasyonlara giriştiği, onları altetmek istediği günler, ve son olarak ta, üç dört haftadan beri okullarda, daha önceleri de gene işçi sınıfına yapılan hareketler.. Efendim, Ordu meselesi burada devamlı söz konusu edilir. Bütün arkadaşların kafasında... yalın olarak ta alınabiliyor... Ve Ordunun birtakım davranışları var. Bu semptomlar nasıl, belirtiler nasıl yorumlanır. Bu bizde biraz karanlık biraz da müphem kalıyor..

H. K.: Tartışalım bunu. Teşekkül ederim. Başka? Evet.

Bir Başka dinleyici: (O. E.) Bir de Yeniçeriliğin durumu? Yâni devrimci ordu da... Yeniçeriler... Onların durumu? Ve devrimci ordu, İkinci Meşrutiyete kadar hangi dönemlerde devrimciliklerini kaybetti?

H. K.: Evet.

Bir başka dinleyici: Ben teorik birşey söylemiyeceğim. Yalnız, biliyorsunuz, İPSD burda çalışıyor. Onun hakkında bize bazı yönelgeler yahut ışık tutmalar yapabilir misiniz?

H. K.: Ne gibi meselâ? Sizce sorun yaratan durumlar hangileridir?

D. (devamla): Çalışmamızın ne yönde olması ve nelere ağırlık vermemiz gerektiği? Kendimizi ve temasta bulunacağımız kitleleri nasıl etkilememiz gerektiği?

H. K.: Peki. Teşekkür ederim. Başka var mı?

Bir başka dinleyici: Diğer gruplara karşı ne tür çalışmalar yapmamız gerekiyor? Özellikle...

H. K.: İsminizi rica etsem.

D. (devamla): M. T.

H. K.: Evet. Evet canım.

D. (devamla): Özellikle, bazı arkadaşlar ... bizim diğer gruplar gibi bir mahfil olmamamız gerektiğini, derleyici vasfımız olduğunu, bir nev'i mahfiller üstü davranmamız gerektiğini söylüyorlar. Bu konuda açıklama yapar mısınız?

H. K.: Teşekkür ederim.

Bir başka dinleyici: Devrimci Derleniş Komiteleri hakkında biraz malûmat verin. Açılması bu konunun.

H. K.: Peki efendim.

Bir başka dinleyici: Son iki sayılı gazetede çıkan şeyler vardı. Meselâ Şili: sizin yazınızda, başyazıda geçen konu. Bir de Hindistan'da, seçime katılan Marksistlerle seçim şeyine katılmıyan Marksistler arasında... Tutum aşağı yukarı beliriyor. Biz bunları, yâni daha doğrusu sizin fikriniz... Bunları sadece seçimlere katılan partiler olduğu için mi benimsiyoruz? Yoksa, diğerlerinden farklı, başka türlü olduğu için mi benimsiyoruz? Bunun açıklığa kavuşturulması.

H. K.: Peki. Mersi. İsminiz?

D. (devamla): E. Ü.

Bir başka dinleyici: «Halk Savaşının Plânları» nda PROLETARYA AYDINLARI'ndan bahsediyorsunuz. Onu biraz açabilirseniz, iyi olur.

H. K. Evet efendim.

Bir başka dinleyici: Derleniş konusunda da, çeşitli grupların derlenişleri...

H. K.: A, pardon, İsminizi unutmadan.

Birinci Dinleyici: A.

H. K.: Sizin?

İkinci Dinleyici: C.

H. K.: Evet. Ben unutuyorum, özür dilerim. Evet.

İkinci D. (devamla): Çeşitli gruplar bu derleniş meselesini ayrı ayrı yorumladıkları gibi, kendi içimizde de çeşitli arkadaşlar ayrı ayrı yorumlamaktadır. Bu derleniş meselesini açar mısınız?

Bir de, şeyi söyliyeceğim. Acaba, Partinin *kurulması yolunda yapılan bu* derleniş çalışması yerine, daha başka bir çalışma önerilebilir mi? Yâni, daha başka teklifler var mı?

H. K.: Evet. Teşekkür ederim.

Evet, efendim. Epeyce yüklü bir gündem oldu. Evet, bunların hepsini yetiştirebilirsek, çok iyi. Bu akşamımız ziyan olmamış olur.

Var mı başka? Bunlar içinde hele bir yönelelim de..

Demek ki, Ordu üzerinde, **Ordu meselesi** üzerinde en çok arkadaşlar zihin bulandırıcı tartışmalarla karşılaşıyorlar. Ondan başlamak iyi olacak. Zaten gündem de ondan başlatılmış oldu. O bir.

Ve orada, tabii: **Yeniçerilik,** devri ordu niteliğinin kayboluşu.. onun içine giriyor.

Buna karşılık: **Devrimci Derleniş Komiteleri** ve çeşitli grupların ayrı yorumları, ikinci nokta olsun.

Birincisi Ordu meselesi, ikincisi bu Derleniş problemi.

«Halk Savaşının Plânları» ndaki **Proletarya Adınları** zaten gene o Ordu meselesine giriyor.

Üçüncüsü: Şili ve Hindistan olayları karşısında tutumumuz, yahut anlayışımız ne olabilir?

Bunlar bir aydınlanırsa, öteki gruplara karşıki tutumumuz kendiliğinden, sonuç olarak çıkabilir.

Bu arada, özellikle **İPSD**'deki çalışma konusu da araya girer.

Şimdi: bir, iki, üç.. Öteki gruplarla ilişkimiz.. Beşincisi de.. Demek beş konumuz var.

Bir dinleyici: Hocam, herhalde arkadan duyulmuyor, arkadaşlar işitmiyor.

H. K.: Öyle mi?

Demek, beş konumuz oluyor, arkadaşlarım. Birisi: **Ordu meselesi**, diyeceğimiz konu: İkincisi: **Devrimci Derleniş** konusu, onun hakkında yapılan teklifler ve bunların yarattığı tartışmalar. Üçüncüsü: **Şili** ve **Hint** örnekleri dolayısıyle çıkan tartışmalar. Dördüncüsü: Bu konuların ışığında, **başka gruplarla ilişkilerimiz** konusu. Beşincisi de: **İPSD** pratiği üzerine konuşma.

Birincisi: Ordu meselesine gelelim.

Şimdi, bu **Yeniçerilik** hakkında: **«Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi»** kitabında, (okuyan arkadaşlar varsa, hatırlarlar), orada, benim yakıştırmamdan önce, Marks'in bir mektubunun pasajı vardır. Okuyayım. Ondan sonra Ordu meselesine daha iyi girebiliriz.

Netekim, Ak-Aydınlıkçılar da o noktada demogojik bir atıf hevesine düştüler: «Yeniçeriler, Kıvılcımlı'nın iddia ettiği gibi, gündelikçi işçi ordusu değildir.», falan gibi itirazlarda bulunuyorlar. Halbuki Marx, 25 Ağustos 1867 günü Engels'e gönderdiği mektupta, aynen şunu diyor:

«Genel olarak Ordu, ekonomi gelişimi için önemlidir. Örneğin, tümüyle gelişmiş gündeliği, işçi ücretini ilkin ordu içinde buluyoruz.»

Yâni, Osmanlı ordusunun Yeniçeri kesimi değil, genellikle Antik çağda Ordu: yeryüzünde ilk defa gündelikçi tip yaratmış oluyor, diyor. Bunu Marks söylüyor.

Biz de, eğer, Ak-Aydınlıkçılar gibi revizyonist değilsek, yâni Marks'ı tahrif edip değiştirmeye, düzeltmeye kalkmıyorsak, Marks'ın bu sözünü bir kere doğru kabul edeceğiz, hiç değilse. Yâni revizyonist olmamak için.

Fakat, onun dışında biz, herşeyden önce, gerçekçi insanlarız. Yâni olaylara önem veririz. Her toplantıda arkadaşlara zaten daima rica ettiğim bu: Kitaplara bakıp ta, orada geçmiş satırlar bize yön vermemeli. Yâni, vermemeli deyince: kitapları atalım, hiçbirini okumıyalım, anlamıyalım değil. Hepsini okuyalım ve ısrarla okuyalım, bir daha okuyalım. Yalnız, okuduklarımızın, kitaplarda yazılanların hangi olaylara karşılık düştüğünü daima göz önünde tutalım.

İşte bu, ilk gündelikçi tip deyince, bizim de Osmanlı tarihinde, bildiğiniz gibi, Yeniçeriler ve bir yığın başka daha Kapıkulları «Alûfe» yahut «Ulûfe» denilen ücret alıyorlardı. **Yâni, ne derler ona:** Yulaflık anlamına geliyor Türkçesi, alef'ten geliyor. Yâni onlara o zaman yulaf parası anlamına gelen bir gündelik verilirdi. **Yeniçeriliğin kuruluşu, bu gündelik esasıyle olmuştur.**

Binaenaleyh, Marks'ın genel Tarih içinde gördüğü olayı, biz de kendi Osmanlı tarihimizde, Yeniçerilerin objektif durumları açısından göz önüne koyduk. Amacımız orda açıkça şudur: Türkiye'de, siz bilmezsiniz, o kuşaktan içinizde yok, ama bizim kuşak öyle günlerle karşılaştı ki, uzun seneler «Türkiye'de işçi sı-

şmalı Toplantısı

nıfı yoktur» denildi. Ve vardır diyenin gırtlağına sarıldılar: Vay, sen isyancı, falan filân, diye mahkûm ettiler bayağı. Yâni, «İşçi sınıfı vardır» demek bile bir suç hâlindeydi.

İşte bu durumda, orada zaten söylediğimiz: Türkiye'de işçi sınıfı, değil Modern çağda, Antika çağda bile, ücret alan insanlar biçiminde (İşçi Sınıfı değil tabiî, modern İşçi Sınıfı ile alâkası yok, ama) böyle insanlar vardır. Netekim bütün bayındırlık faaliyetleri, geniş ölçüde âdeta işçi orduları denecek kadar, ücretli insanlarla yapılmıştır. Yâni, bütün o köprüler, câmiler, falanlar.. hep bunlar uzaklardan getirilmiş, ücretle çalıştırılmış insanların eseridir.

Ama biz bunları, elbette modern İşçi Sınıfı yerine koymuyoruz. Yalnız, Türkiye'de işçi yoktur diyenlere karşı, mukadder bir karşılık olarak: Nasıl yok yahu, 500 senedenberi Türkiye'de, hattâ Osmanlı ordusunun böyle çelik çekirdeği rolünü oynıyan Yeniçeriler dahi, Marks'ın başka memleketlerde gördüğü gibi, ücretli insanlardır. Ulûfe alırlar ve onunla yaşarlardı. Bunu anlatmak istemiştik, ve istiyoruz tabiî.

Ama, şimdi onu alıp tahrif ediyorlar. Gündelikçi bir işçi ordusu değildir. Yeniçeri teşkilâtı üretimden, halktan kopuk devşirmelerden kurulu, Sultanın emrinde silâhlı baskı gücüdür, diyorlar.

Şimdi, bizim konumuz Yeniçerinin ücretli olup olmadığı konusu. Onun dışında, ekonomik gelişimiyle ilgili bahsine gelince.. hiç de öyle bir şey söylemiyoruz biz. **İlkel sosyalist toleransının**, göçebe demokrasinin yarattığı Yeniçeri, diyoruz. Yâni, yeryüzünde Yeniçeri tipini ilk defa Osmanlıda görüyoruz. Tutuyor, devşiriyor Hristiyan ve Müslüman-olmıyan çocukları, küçük yaşta. Alıyor, getiriyor, evvelâ Türkmenin yanına veriyor. Onu orda, Müslüman ve Türkçeyi iyi konuşan insan hâline getiriyor. Sıkı bir eğitimden sonra, kendisinin en güvendiği bir silâhlı kuvvet hâline sokabiliyor.

Bunu yapabilmek büyük bir hadise. Kendisinden olmıyan, kendi unsurundan olmıyan insanları alıp, kendisinin savunucusu hâline getirmek, nerden aklına gelmiş olabilir? Onu düşünmek durumunda kalıyoruz. Ve o zaman, o göçebe ataların, geldikleri zaman kafalarında hiç bir prejüye (önyargı) taşımadıkları, kendilerine göre insan kavramını esas saydıkları görülür. Ve bu insanı biz alır eğitirsek, pekâlâ istediğimiz gibi bize katılmış insan olur, diyebilmişler.

Bunu, yeryüzünde az yerde örneğini gördüğümüz bir olay olarak göz önünde tutuyoruz. Yâni, Yeniçeriyi yaratan, bu göçebenin, (daha Orhan Gaazi zamanında başlıyor), oradan kalma geleneklerin etkisiyle, kafasında baatıl itikat, yâni önyargı taşımıyan insanların yapabileceği bir tutum. Yoksa, cesaret edemez bir defa. Alırım, peki bunun kanı bozuk, yahut işte dini bozuk, bundan adam olur mu, falan, diye korkar, çekinir. O hiç aklına bile getirmemiş. Alırım, eğitirim, ücretini de veririm (gündeliğini), pekâlâ bana çalışır, demiş. Ve öyle de çalıştırmış, uzun seneler.

Bu hadiseyi belirtmek için bir cümle koymuşuz. Yâni, onun izahını yapmak istemişiz. E, bunu ya anlamıyorlar, yahut anlamak istemiyorlar. Bir nev'i demagoji vesilesi yapıyorlar. Tabiî, bunların cevaplarını, daha genişliğiyle ileride de vereceğiz.

Şimdi, Yeniçerilik konusunda, iki sözle açıklamak istediğim nokta budur.

Yenijerilik ne zaman bozulmuştur? Tarihte gene görüyoruz: **«Züyuf akçe»** başladığı zaman. Yâni, Tefeci-Bezirgân ilişkiler Osmanlı İmparatorluğunun toprak düzeninde el attıktan sonra, devletin gelirleri azalmıştır. Bunu karşılamak için, geliri topraktan alamayınca, verdiği ücretleri kısıyorlar. Bugün hani **«Devalüasyon»** diye yapıyorlar ya hâkim sınıflar, o zamanki idareciler de «Züyuf akçe» biçiminde yaparlardı.

Yalnız, onlar bugünküler kadar sahtekâr olamıyorlardı. Çünkü kâğıt para biçimi henüz tutunmuş bir icat değildi. Gümüşün içinden çalıyordu. Akçe veriyordu, gümüş para, Ama onun bakırını çoğaltıyordu, gümüşünü çalıyordu. Çalınca, Yeniçeri aldığı ücreti götürüp tabiî Sarrafa, yahut Pazara sundu mu; onu mihenk taşına vuruyor, anlıyor. Bunun gümüşü çalınmış, binaenaleyh değeri düşmüş, diyor.

Ve böylece, yâni bu ücret alan insanların ellerine verilen gündeliklerinin tırtıklanması, onlarda çeşitli tepkilere yol açtı. En sonunda, baktılar bu kanaldan geçim imkânı kalmıyor. O zaman işi **esnaflığa** döktüler. Esnaf olunca, o ücretli asker disiplini sıfıra indi. Ve bildiğiniz **Yeniçeri İsyanları** başladı.

Bu Yeniçeri İsyanları, artık, Ortaçağın dejenere olmuş, esnaflaşmış insanlarının isyanıydı. Onu da birbirine karıştırmamak lâzım.

İşte bu gelişim, en sonunda, Yeniçeriliğin kaldırılmasına kadar gitti. Ve bizim, modern anlamıyla ordumuz, Türkiyenin ordu örgütü doğdu. Bunun geçit safhaları uzun.

Yalnız, **Ordu** deyince şimdi. Türkiye'de.. Meselâ, işte, örnek te verdikti orda. De Gaulle, Fransız ordusu için diyor ki: **«Fransız ordusu tarihin hiçbir devrinde devrimci hiçbir iş yapmamıştır, daima karşı-devrimci olmuştur.»** Kendisi asker, o ordunun bir üyesi. Fakat o ordu için, Fransız ordusu için bu karakteristiği veriyor.

Hakikaten, biz de hatırlıyoruz, ordu daima irticaın, Fransa'da gericiliğin emrinde olmuştur.

Bize gelelim. İşte Fransa'daki olay bu. Fransız ordusunun böyle bir devrimci geleneği yok. Ama bizim ordu? Tanzimat'tan alalım enazından Tanzimat'tan beri ne vakit bir ileri adım atıldıysa Türkiye'de, önde giden **Vurucu Güç** kimdir? diye bakıyoruz: Askerler oluyor. Kimisi Paşa, kimisi bilmem ne. Fakat daima ordu, silâhlı güçler önayak oluyor.

Hattâ, daha eskiye gidersek, meselâ **Genç Osman** kimdir? Bir padişahtır. Ama kendisini ordu tepesinde, yâni bütün silâhlı kuvvetlerin sözcüsü saymış ve memlekette derebeğileşmeye karşı, ordunun da dejeneresansına karşı bir ileri adım atmak istemiş. O karanlık devirde bile böyle çıkışlar var.

Üçüncü Selim, bildiğimiz gibi, gene memlekette bir ilericilik, falanlık yapmak istemiş. Padişah. En tepedeki adam. Pekâlâ müstebitliğe işi dökebilirdi. Ve vurguncularla, Tefeci-Bezirgânlarla, derebeğilerle anlaşarak, —başka müstebitler gibi,— belki hükmünü de yürütebilirdi. Ölüme kadar sürüklenmeyi göze aldı ve böyle davrandı.

Hep o bizim silâhlı kuvvetlerin bir geleneği olduğu izlenimini veriyor. Fakat, hepsini bırakalım. Bütün bu ufak, yahut büyük, neyse, tarihî olaylar dışında hiçbirimizin artık tartışmaya dahi girişemiyeceğimiz olaylar var.

Alalım **Meşrutiyet**'i: 1908 İhtilâli.. Kim yaptı? Hepimiz biliyoruz. Yâni, Enver'ler, Niyazi'ler falan dediğimiz, dağa çıkanlar ve hürriyet kahramanı olanlar, büyük çoğunluğuyla ordu mensuplarıdır.

1919'dan sonra, Anadolu emperyalist salgınına uğradığı zaman, öncü vurucu güç kim oldu? Sınıfı bırakıyoruz. Sınıfı, elbette küçükburjuva değil. Yâni, Anadolu **hareketinin** sosyal sınıfı: **Müdafaa'i Hukuk Cemiyetleri**'nde örgütlenmiş olan Türk burjuvazisidir. Ama Türk burjuvazisi o kadar pısırık, o kadar beceriksiz, o kadar ufuksuz bir sınıf ki, onun kendi sınıfsal eğilimiyle bir savunma yapması, akla bile gelmiyor.

Onun için, Mustafa Kemal daha Samsun'dan Havva'ya gelip te, orada bazı konuları bazı insanlarla hemen 30 gün konuştuktan sonra, verdiği telgrafları okuyun. O telgraflarda iki şey var. Birisi, diyor ki: Müdafaa'i Hukuk Cemiyetleri orda varsa, koruyun. Kime diyor bunu? Askerlere diyor, oranın askerî kumandanlarına. Yoksa, siz kurun o cemiyetleri, diyor. Yâni açıkça, şifreli.. Nutkunda da vardır, Nutkun döküman kısmında da vardır. Bunları söyler.

Bir taraftan sınıfı, —ki o zamanki öncü durumunda gördüğü sınıf Anadolu burjuvazisidir,— onu örgütlüyor. Fakat onun pek ciddiye alınamıyacağını da deneyleriyle biliyor. Kendisi, asker olarak, bütün öteki ordu, tümen, kolordu kumandanlarına. (kendisi Ordu kumandanı durumunda). Sıkı sıkı talimat veriyor: Memleket, vatan elden gidiyor. Devlet mahvolacak. Bunu korumak için elbirliği edelim ve davranalım, diyor.

Netekim bu tutuyor. Ve o zamanki ordu gençliği, —Mustafa Kemal, de o gençlerden biridir,— bildiğimiz gibi: **Anadolu Millî Kurtuluş** hareketinin teşkilatçıları oldular, örgütleyicileri oldular ve önde giden vurucu gücü oldular.

En son, 27 Mayıs: gene bildiğimiz gibi, bir Ordu vurucu gücünün, bir geceyarısı baskın ve sürpriz davranışıyle bir değişiklik, bir siyasî devrim yapması biçiminde oldu.

Yâni, bütün bu olayların hangisi geridir? 1908, iyi kötü bir müstebitliği yıkmak anlamında, bir Meşrutiyete gitmiştir. Hiç bir zaman bizim anladığımız Sosyal Devrim değil, ama politik devrimdir. Bunun öncü vurucu gücü Ordu olmuştur. Şimdi biz bunu inkar mı edelim? Bu bir olay. Bunu görmemek elimizden nasıl gelir?

Tıpkı bunun gibi, 1919-23 olaylarında, Millî Mücadelede gene Ordu önde vurucu güçtür. Ve Mustafa Kemal ve arkadaşlarının yaptığı: siyasî Cumhuriyet devrimi, bir devrimdir. Ama, bizim anladığımız mânâda Sosyal Devrim değil, siyasî devrimdir. Onu yapmamalı mıydı? Ve bu bir geri hareket midir? Onu biz tanımıyacak mıyız? Yâni, böyle bir şey yoktur, nasıl diyebiliriz?

27 Mayıs. Gene öyle. Kediye göre budu, küçük, belki beğenmediğimiz falan tarafları var, ama bir siyasî devrim oldu. Ve o zamana kadar işçi meseleleri, sosyalizm meseleleri Türkiye'de ağıza alınamaz, tabu konularken: şimdi, gördüğümüz gibi, her yerde tartışılabilen konular hâline geldi. Belki onların, 27 Mayıs'ı yaparken akıllarından böyle bir şeyde geçmemiş olabilir. Ama, bir devrim hareketi yaptıkları için, o devrimin mantıkî sonuçları: onların dahi düşünmediği biçimde, Türkiye'de bir gelişim yapmıştır.

Şimdi, bundan çıkaracağımız sonuç.. Elbette, siyasî devrimler, bir Sosyal Devrim değildir. Ama Marksizmin anlayışına göre, her siyasî devrim: Sosyal Devrime doğru giden, işte o yokuş yol diyelim, o yolun içinde belirli basamaklardır.

1908'de bir basamağı atlamıştır, 23'te Cumhuriyetle ikinci basamağı atlamıştır, 960 27 Mayıs'ında üçüncü basamağı atlamıştır. Ve bu basamaklarda, hiç değişmiyen bir kural olarak, hep: **Ordu vurucu gücü**'nün önde gittiğini görüyoruz.

Arkasında hangi sınıf var? Ordu, zaten bir sınıf bilinci taşıyan bir örgüt değildir. Bırakın sınıf bilinci taşımasını, siyasî bilinç taşıyan bir örgüt değildir. Biliyoruz, Kanunlar: Asker siyasetle uğraşmaz, diye, meşhur burjuva formülünü bir kutsal hakikat gibi zorunlu kılmıştır.

Asker siyasetle uğraşmaz. Ama bütün siyasî devrimleri asker yapar. Bu bir çelişki. Bu çelişkinin anlamı: bizde Ordunun, —Sosyal Devrim değilse bile,— politik anlamdaki devrimlerin önde gelen Vurucu gücü olduğunu ıspatlıyor.

Bu bir olay, bir realite, bir gerçeklik. Şimdi bunu bizim ele alıp bir aydınlatma yapmamız.. Yâni Marksistçe korsak bu olayı, önce aydınlatacağız. Ordunun bu vurucu gücünün acep tarihsel bir kökü ve anlamı varmıdır? Bir de, bugün için bu anlam varsa, bu anlamdan ne biçimde yararlanabiliriz? Ve bugünkü Sosyal Devrime gidişte, ne ölçüde o istidad, yahut bu eğilimi kullanabiliriz? Değiştirerek tabi.

Çünkü şimdiye kadar ordu: bilinçsiz, ne siyasetten, ne de sosyal problemlerden haberi olmaksızın, sırf içinden gelen bir atılışla, belirli formüllerin de etkisi altında, öncü ve ilerici roller oynamış. Bunun nerden geldiğini, elbette her ülkenin kendi geleneğ-görenek ve tarihi içinde arıyacağız. Ararken, buluyoruz bunu.

Osmanlı... Bugünkü Türkiye Osmanlılığın ürünüdür. Hepimiz daha dün Osmanlıydık. Biz çocukluğumuzda, daha siz çağda iken, Osmanlı teb'asıydık. Türk teb'ası değildik. Bugün Türk teb'ası olduk.

Osmanlılıksa, tarihte, **Tarihsel Devrim** adını verdiğimiz ve üzerinde hiç kimsenin durmadığı bir olayın mekanizmasıdır. Yâni, diyebiliriz ki, İslâvdan önce olmak üzere, en sonuncu halka tarihte... Yâni, eski bir Medeniyeti, derebeğileşmiş antika bir Medeniyeti devirip, onun yerine yeni bir Diriliş yapan Tarihsel Devrim: Sosyal Devrim değil, sınıf değişikliği değil. Bir medeniyeti yıkar, onun yerine bir yeni, daha ileri, hiç değilse yolu açan bir sistem kurar. Osmanlılar bunu yapmışlardır. Bizans derebeğiliğini, İslâm derebeğiliğini yıkmışlar: onun yerine, kendilerine göre... Anlıyarak, bilerek bugün bizim yorumladığımız kavramları bilince çıkararak değil tabiî. İçgüdüler iyle gelmişler, Derebeğiliği yıkmışlar. Tekfurları kesmiş adam.

Ondan sonra, **Toprağa gelince**: Ne toprağı? Bu toprak kimindir? Kim çalışıyorsa, tasarruf hakkını ona verelim. Mülkiyeti? Mülkiyeti: **«Bütün Müslümanların ortak malı»** demiş.

Düşünün: geniş toprakları ele geçiriyor ve bu toprakları üzerinde şahsî mülk koymuyor. Hakikaten de koyması haksızlık. Yâni, bugünkü bizim sosyal kafamızla. Çünkü o toprakları fethetmekte bütün Müslümanlar elbirliğiyle kan dökmüşler. Sonra o toprakları ele geçince, Müslümanların içinden üç beş kodamana ver toprakları, onun mülkü olsun. Osmanlı bunu yapmamış.

Bunun niçin yapmamış? Bunun bir izahı olacak. Çünkü, Osmanlı dediğimiz Türkler, ilkel Kamunadan geliyorlar. Yâni sınıfsız toplumdan geliyor. 400 arslan dediğimiz... Hani: **«Dörtyüz arslandan bu vatan kaldı bize yâdigâr»** şarkısını söylerdik biz çocukken. Doğrudur. 400 arslan kurdu. 400 kişilik, 400 ailelik bir oy-

(Devamı Arka Sayfada)

mak, bir Oğuz oymağı geldi, Bilecik'te oturdu. Ondan sonra, koca Osmanlı İmparatorluğu..

Bunu nasıl kurdu? Yâni, bugün düşünürsek biz, mutlaka bir Marksist olarak bunun bir dişe dokunur ekonomik, maddecil nedenlerini aramak, bulmak zorundayız. İşte bu nedenlerin başında : onun Kişi Mülkiyetini tanımamış, **Orta Barbar** dediğimiz bizim, **Göçebe** oluşundan ileri geliyor.

Göçebe, sınıfsız bir toplumdur. Sınıfsız toplumda, göçebe insan, otlak mı, yalnız otlak arar. Otlak ta, hepimizin sürülerinin yayılacağı yerdir, der.

İşte bu anlamda bir - -sosyal yapının kaçınılmaz sonucu olarak, Osmanlı : girdiği, zaptettiği toprakların üzerinde, bildiğimiz şahsî mülkiyet düzeni kurmamış. **«Mülk Allahındır»** demiş bir kere, felsefe olarak. Ama uygulamada : «Bütün Müslümanların ortak malıdır» demiş : **«Beytülmâl'i Müsliminindir»** demiş.

Yâni, padişahın falan değil. Bunu tahrif ediyor bazı profesör geçinenlerimiz de. Okumuyorlar galiba, yahut okuduklarını anlamiyorlar yahut ta, burjuva kafasıyla ekoyunca: İlla onu şahsi mülke çevirip.. Kimin şahsi mülkü? Padişahın mülkü.. Değil. Padişahın haddine mi mülk edinsin ordan?

Ama sonra, o ilkel sınıfsız toplumdan gelmiş Osmanlı, Medeniyetin içine girdikten sonra, elbet o Medeniyetin bütün reziletleri zamanla ona da bulaşacak. Bulaşıyor ve bozuluyor sonra. Fakat ilk... Biz net olarak olayı koymak zorundayız. İlk zamanlarda **Dirlik Düzeni** kurmuştur. Dirlik Düzeninde : Toprakta kim çalışıyorsa, tasarruf hakkı onun, demiş ona vermiş. **Dirlikçi** diye, o tasarruf edilen toprakların başına adam koymuş : Dirlikçileri, Sipahileri... Ve bu adamların, toprağın ne tasarrufuna, ne de mülkiyetine en ufak bir hak iddiası varit değil, demiş.

Ne yapar bu Dirlikçiler? Dirlikçiler : barış zamanında orda çalışan **Çiftçilerin** asayişini, toprağın tasarruf hakkının adâletlice elden ele geçişini düzenler. Savaş oldu mu : gider, cephede kılıçla ölür, öldürür. Gene o Çiftçilerin geride üretime devam etmelerini sağlar. Adeta bir nevi işbölümü.

Yâni, Dirlik Düzeninin ilk havası bu. Fakat bu hava, sonradan, özellikle Kanunî çağından itibaren, bir devrim geçirmiştir. Dirlik Düzeni : **Kesim Düzeni** hâline girmiştir.

Bunları belki okudunuz : bazı yerlerde özetliyoruz. Fakat burda da, işin bu yanı konmadıkça, aydınlanmıyor. Ve bunu anlamıyan insanlar da, okudukları Marks'tan, şurdan burdan üç beş parça lâfla, yâni tereciye tere satmıya kalkıyorlar. Onun yetersizliğini anlatmak istiyorum.

Bir dinleyici : Şimdi, Müslümanların mülkü de. Yalnız Hristiyan halk istifade etmektedir. Yani Bizans İmparatorluğu yıkıldığı... Yâni bütün insanlar tasarruf ediyorlar, işliyorlarsa... Zaten Müslüman meselesi yok Osmanlılıkta.

H. K. : Evet, evet. Değil. Değil. Mülkiyeti Müslümanların, diyor. O kadarcık şeysi var. Evet. Sonra da, mülkiyet hepimizin, yâni orta malıdır, demiş, Yâni, bir ortak mülkiyet kurmuş, âdeta. Farkına varmadan. Yâni, sosyalistim ben, diyerek değil. Sosyalistin ne olduğunu bilmez. Ama yaşadığı toplum onu sosyalist yaratmış. Yâni, kişi mülkiyeti bilmiyen insan olarak yaratmış. İlkel Komunadan geliyor o insanlar.

O açıdan, Dirlik Düzeni kaçınılmaz bir sonüç olmuş. Osmanlı Tarihinin ilk ikiy üz yılında, Fâtih'e kadar bu böyle gelmiş. Ve Fâtih çağında bile, yeniden derebeğileşme başladığı için, Fâtih yeniden bir tırpan atmıştır. Muazzam bir topprak reformu daha yapmıştır. İstanbul'u o sayede zaptetmiştir.

Efendim?

Bir dinleyici : O zaman, dönemden önce Şeyh Bedrettin'in tekrar ortak mülkiyet kurma yolundaki hareketi nasıl?

H. K. : Evet. Tabiî. Yani, şimdi Şeyh Bedrettin hadisesi.. Osmanlı İmparatorluğu, Devleti diyelim.. Bir Osmanlı Devleti, bir de ikinci Osmanlı Devleti (Osmanlı İmparatorluğu) diye ayırmak icabediyor, Tarihe bakınca.

Birincisi : Beyazıt'a kadar, Yıldırım Beyazıt'a kadar gelen. İşte o Yıldırım Beyazıt'a kadar gelen : Tefeci - Bezirgândan çok, **Dirlikçilerin** Derebeğileşmesi çağıdır. Ve onun için. Yıldırım Beyazıt Timurleng'e mağlup olmuştur. Yani, toprak düzeninde ufacık bir derebeğileşme başladı mı, o rejim hemen bozuluyor.

Şeyh Bedrettin... Şimdi ayrıntılarına girmiyelim. Çünkü konumuz değil. Bu sefer çok dağılırız. Arkadaların şeysi, belki de sabrı tükenir. Şeyh Bedrettin, o derebeğileşmenin getirdiği yıkılış içinde, yâni Tarihsel Devrim içinde, Sosyal Devrim yapmak istemiş bir geleneğimizdir bizim, devrimcimizdir. Onu anlatayım.

Timurlenk darbesi öyle bir vuruş yapmıştır ki, derebeğiler yeniden birbirine düşmüştür. Osmanlı padişahlarının da, biliyorsunuz, şehzadeleri birbirlerini kırmışlardır. Ve âdeta, farkına varmadan, derebeğileşme kabuğu kırılmış ve yeni bir şeye, bir Dirliğe doğru gidilmiştir. Padişah için böyle birşey yok. Yâni bizim koyduğumuz anlamda. Ama objektif gidiş bu olmuştur.

Sonra bu oluş gene, yeniden tersine dönmüş. İkinci yüzyılda, bir de bakıyoruz, Fâtih'ten önce yeniden derebeğileşme olmuş.

Fâtih, işte, genç bir savaşçı. Hattâ o şeydeki, ilk paralarındaki resmine baksanız : öyle tüysüz, başında bir ufacık yemeni, basit bir Türkmen delikanlısı. Bir entari gibi birşey giymiş. Asıl Fâtih o zaten, İstanbul'u alan çocuk o. Ve bu çocuk, geleneğin, atalarının geleneğinin etkisiyle ve biraz da ilk İslâm geleneklerinin etkisiyle davşranıvermiş.

Çünkü, İslâmlık ta ilkin, gene, —Yukarı Barbarlıktan ama o, Orta Barbarlıktan değil, Kentten (Mekke ve Medine kentinden) çıkmış,— bir Tarihsel Devrim yapmıştır. Onun da gelenekleri : Osmanlı Şeriatı biçiminde gelmiştir Türkiye'ye. Ve bizim Osmanlı Türkleri, ilk Dirlikçiliği kuranlar : Muaviye'ler ve ondan sonraki İslâm bezirgân ve derebeğ dejeneresansının eğilimini değil de, **«Hülefâyi Râşidiyn»** devrinin, yâni İslâmlığın ilk idealist ve devrimci çağının kanunlarını ve kurallarını, prensiplerini benimsemişlerdir. Çünkü eğilimi ona uygun. Bu ayrı bir bahis.

Binaenaleyh, Şeyh Bedrettin : böyle bir arada, ara geçit sırasındaki **Sosyal Devrim** teşebbüsü.. Tabiî Sosyal Devrim için, mutlaka o Sosyal Devrimi tutacak bir Sosyal Sınıf lâzım. O sınıf o zaman yok. Yâni **Küçük - burjuvazi** var : geniş köylü kitleleri var. Ama..

İşte, bugün de : hani köyden gidelim, şehirleri zaptedelim, falan hayaliyle uğraşanlara anlatmak istediğimiz o. Köylü, hepimizin başımızın tâcı. Hepimizin yüreklerinin yandığı, acıklı, yoksul bir durumda. Ama bunun modern bir Sosyal Sınıf olmadığı ortadadır. Ve onun bir örgütlenip, Türkiye ölçüsünde olsun, devrimci davranış yapmasına imkân yoktur. Onun için, ona dayanırsak kendimizi aldatırız. Ama işçi sınıfına dayanırsak, köylüyü de, yedek güç olarak devrimde pekâlâ en ileri ölçüde değerlendirmek mümkün olabilir.

İşte, o zaman böyle bir sınıf yok. Yâni, **modern İşçi Sınıfı** yok. Modern işçi sınıfı yoksa, sosyalizmi kim tutacak? Şeyh Bedrettin'in sosyalizmini? Hiç kimse tutamaz. Bir ân için, o küçükburjuva geniş, ezilen halk yığınları, onda kendi özlemlerinin bir kısmını görürler. Ama sonra, çarçabuk dağılırlar.

Küçükburjuvazi öyledir. Tarihin her devrinde. Avrupa'da da öyledir, bizde de öyledir. Biraz köyünü aşar, kasabasına gelir... Vilayete gelinceye kadar ateşi söner. Nemelâzım, evde çoluk çocuk var, der. Orda biraz çapul edecek birşey varsa, alır, kaçar, döner gider. E, yahu dur işte, düşmanı yenmedik, falan!... Kim dinler? Ondan sonra derebeği gelir, hepsini birer birer ezer. Yani, tarihte bu böyle tekerrür etmiş, durmuştur.

Türkçeyede çevrildi : Engels'in **«Almanya'da Köylü Savaşı»**, yahut «Köylü Harbi».. Bilmiyorum, nasıl çevrildi. Orda da, aynı şeyi anlatır Engels. Bizde de, **Celâlî İsyanları,** daha başka şeyler, hep öyle...

Şeyh Bedrettin'inki, zamanı için muazzam bir atılış tabiî. Yâni, o Avrupa'daki benzerlerine kıyas edilemiyecek kadar yüksek Sosyal Devri mbilinci taşır. Ama, o bilinci benimseyip te, devrim yapacak bir Sosyal Sınıf yok o zaman. Olmayınca, elbet o devrim girişimi, hem de çok kuvvetli örgüt prensiplerine rağmen mağlûp olur, yenilir gider.

Ama bu konu, tabiî, çok dışarıda kalıyor. Zaten Ordu konusunu bitirmek istiyoruz. İşte..

Bir dinleyici : Hocam, kitap tavsiye edebilirsiniz. **«Tarih - Devrim - Sosyalizm»...** İnsan yapısına benzetiyor toplum yapısını. Ütopyaya götürebiliyor yâni. Arkadaşlar **«Tarih - Devrim - Sosyalizm»** adlı kitabi okurlarsa, bunu kavrıyacaklardır zannederim. Tezlerin başlangıç, ana noktası orasıdır.

H. K. : Teşekkür ederim. Evet, zaten o etütleri biz zannettikleri gibi, yâni bir kitapçık ta biz yazalım, ülemâ içinde biz de bir ülemâ geçinelim. diye ele almadık. Türkiye'de siz çağda, daha erken belki bazılarınızdan, kavgaya girdik. Tabii Bilimsel Sosyalizmdi al fabemiz. Aldık, onunla yola çıktık. Fakat okuyoruz : Avrupa'da proletarya, burjuvazi.. Bizde? Bir kargaşalık var. İzah edilmiyen şey. Nedir bu? Neden, nerden geliyor?

E, ustalar da söylemişler : Tarihi etüt edin, diye. Bizim tarihimize bakalim, dedik. Bizim tarihimize baktık : İslâm Tarihi çıktı karşımıza.. İslâm Tarihine baktık : bütün Antika Tarih çıktı. O zaman anladık ki : Ha, bu Antika Toplum dediğimiz, tâ Sümerlerde başlıyan ilk sınıflı toplum, yâni ilk Medeniyetten te modern burjuvazinin çıktığı güne kadar geçmiş, insanlığın 7 bin yıllık alınyazısı hep bu ekonomik ve sosyal ilişkiler dünyası imiş. İşte onu, o zaman, bugünkü kavgamıza yeni silahlar verebilir, teorik taban olabilir elemanları için değerlendirmek gerekti. Ve o kitapları da onun için çıkardık.

Ama bunları biraz ciddiyetle ele almıyan insan, elbette Marks'tan okuduğu iki satırı bize satmıya kalkıyor. Biz onları 50 sene evvel okumuşuz. Yâni okumuşuz, gene de okumağa mecburuz. Varsa söylesinler, elbet, istifade ederiz. Ama bilmediğimiz şeyler zannediyorlar.

Onların bilmediği : kendi memleketleri.. Yâni kitaptan ahkâm çıkarıyorlar. Ve tabiî yanılıyorlar. İnsan kendi toprağının üstünde yabancı turist durumuna düştü mü, ister istemez, yapacağı her davranış sapık oluyor. Ve tabiî sapık olmakla da kalsa, hadi onu da bağışlıyalım. Ama, mağlûp ta oluyor. Lüzumsuz bozgunlara götürüyor devrimci hareketi. O zaman, toplum ölçüsünde büyük ziyanlara uğruyoruz.

Bunu önlemek neyle olacak? İdeolojiyle düzelteceğiz bu yanlışlarımızı. Hepimizin ağzında : **«Devrimci teorisiz, devrimci pratik olmaz».** E, hani bizim teorimiz? Alalım Marks'tan bir kitap, yahut Lenin'den, yahut Mao'dan okuyalım. İşte teori budur, diyelim. Değildir teori bu.

Teori : bir memleketin kendi özel, kendi orijinal sınıf ilişkilerinin bilince çıkarılmasıdır. Bunu genç arkadaşların hepsinin, yahut bu kuşağın tümden yapabilmesi beklenemezdi. Ama, hiç değilse, bundan önceki arkadaşlar birşeyler söylüyorlarsa, onları biraz daha ciddiyetle ele alalım da : yanlışları varsa düzeltelim, iyi tarafı varsa, ondan da yararlanalım.. Bunu demiyorlar. Vay, sen işte revizyonist, falan.. Böyle. Öğrenmiş iki lâf, onu satacak oğlan. Ama bu değil dev rimcilik. Yâni, bu tamamen kalpazanlık oluyor.

Bir dinleyici : Hocam, yeni bir şey çıkıyor o zaman. Şimdi bütün arkadaşlar belli bir skolastiğin, yâni kalıpları alıp illâ Türkiye'yi onun içine sıkıştırmak istiyen. Azmindeler. Şimdi bu olağan bir durum. Gelişim, yâni öğrenim düzeyleri, alıp bir kitabı ezberleme içerisine giriyor. Ekonomik taban incelenmeden, falana karar veriliyor, filâna karar veriliyor. Üstyapı incelenmeden filâna karar veriliyor. Şimdi, biz **«Sosyalist»** kadroşu veya falan çizginin insanları, **İPSD'**nin çevresinde partileşmeyi amaç bilen Proletarya Devrimcilerinin hakiki görevleri ortaya çıkıyor. Bu da devrimciliği...

H. K. : Şuraya gelsenize. Geçsin buraya da : Ban da da. Galiba geçiyor, değil mi? Onu rica edeyim. Arkadaşlar burda konuşsunlar. Daha iyi olur. Karşılıklı yâni.

Bir Dinleyici : Biraz yüksek konuşurlarsa geçer.

H. K. : Geçer mi? Pekâlâ. Şöyle buyurün. Biraz ayakta duracaksınız ama, isterseniz şöyle beraber otururuz.

Birinci dinleyici : Şimdi, devrimci hareket içerisinde şimdiye kadar gelmiş olan grupların yapmış oldukları hatalar, belirli bilinç düzeylerinin eksikliğinden ileri geliyor. Bu da, Türkçeye çevrilmiş olan kitapların belirli yayınevlerinin elinden çıkması, yayın organlarının da belirli ideolojinin, yahut da belirli grupların temsilcisi olan insanların elinde bulunmuş olması.. Bir yerde de, ANT yayınları gibi, küçükburjuva devrimcileri veyahutta provokatörlerin elinde bulunmuş olması... Türkiye'de yayın organlarına insanların belirli şeyleri tam kökeni ile vermesi olanağını yitiriyor. Yani, Lenin'in bir bakıyorsunuz, en son yayınlanmış kitabı, en önce basılıyor. Veya Mao'nun falan dönemdeki kitabı falan dönemde zamansız basımlar.

O zaman karşımıza çıkan şey şu. ««Sosyalist» grubilen Proletarya Devrimcilerinin görevi devrimci bir eğitimi nasıl alacaklarını saptamak ve çizilen eğitim programı üzerinde bir eğitimi sistemlice almak ve bu ve İPSD çevresinde kümelenmiş, Partileşmeyi amaç Marksist düşyncede bir yerde ülke toplumu veyahut ta karşına çıkan somut olayları tahlil etmek yeteneğini kazanmaktır. Yâni eğitim ihtiyacını ben, kendi kadromuz arasında görüyorum ve eğitimin ki biz uyguluyoruz, Zeytinburnu'nda iki senedir. Bir program var, siz K... arkadaşlara falan vermişsiniz. Elimizde. Burdan gidiş var.

Bir de şu var : Bir çok arkadaşlar iddia ediyorlar. İşte, Doktor falan zaman nerdeydi? Mücadele vermedi, diyorlar. Bu da bir konu.

H. K. : Hangisi? Ya hapishanedeydi, ya...

D. (devamla) : Şimdi şu var. 1967'de, ki bu arkadaşlar da o dönemde çıkıyorlar zaten piyasaya, Aren'i eleştirerek, **«Türk Solu»** nda : «BASİT YENİDEN - ÜRETEN - GENİŞ YENİDEN - ÜRETİM» diye, üretim konuları ikiye ayrılıyor. Bir takım örnekler veriliyor.

H. K. : Bir de «Çaltı» daha önce.

D. (devamla) : Ben okumadım **«Çaltı»** yı, geçmedi elimize. Şimdi bakıyoruz. arkadaşlar toptan şimdiye kadar herşeyi inkâr etmişler. Devrimci geçmişi, devrimci geleneği, Sebep? İşte, bugün de somut örneklerini gördük. Küçükburjuva karyerizmi. Falan adam-

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi (2)

YENİ VP'den, ANARŞİ YOK! BÜYÜK DERLENİŞ ÜZERİNE DEMAGOJİLER

DEMAGOJİ : 1

Yeni VP şefleri, geçen yıl yaptıkları Yeni VP birinci olağan kongresinde, boş bulundular: o zamana dek karınlarında sakladıkları «inkâr»ı (Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in inkârını) kusarak içyüzlerini açığa vurdular. Herkesin gözü önünde: «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!, olağanüstü soyuttur, subjektiftir, iyi dilektir!» diyerek Anarşi Yok! Büyük Derleniş! e küfürler yağdırdılar. Ve Kıvılcımlı Ustanın bu «olağanüstü» somut parolasını resmen, eşşekçe küçümseyerek red ve inkâr ettiler.

Onların eneski Sosyalizme içten yönelttikleri bu kalleşçe saldırı, Devrimci Derleniş'in ilk sayısında şöyle eleştirildi :

«Kongrede sizlerden zavallı bir siyaset cücesi, Ustanın Anarşi Yok! Büyük Derleniş! Bayrağına, «subjektiftir, soyuttur» diyerek küfürler etmedi mi?

«Yine kongrede iyiniyetine ve çalışkanlığına rağmen, megolamaniden ayakları yerden kesildiği için azbuçuk kullanabildiği kışla mantığını da yitiren genel başkanınız, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i «olağanüstü iyidilek» olarak değerlendirip küçümsemedi mi?

«Sizlere göre Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlı «soyut, subjektif, olağanüstü iyi dilek»lerle uğraşan bir «ütopya» cı değil mi?

«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!, «olağanüstü iyi dilek» miş, yani hayal çelebice kuruntu.

«Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlı, «olağanüstü iyi dilek» olarak Bülent Ecevit'in konuşmalarını değerlendirir. (CHP ve Küçük Üretmenlerimiz kitapçığında)»

«Bizim Yeni VP nin kendi kendilerini kurmay ilan eden zavallıları da, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i değerlendirirler «olağanüstü iyi dilek» diye. Yani Ustanın silahıyla Ustayı vurmaya kalkarlar.

«İşte buna göz yummayacağız. Geç de olsa üzerimizdeki «Eneski Sosyalizm üniformasını çekip çıkaracağız. Ve o üniformanın içine gizlediğiniz hasta, megolaman ruhunuzu Türkiye Soluna teşhir edeceğiz.» (Devrimci Derleniş - sayı : 1)

Yeni VP kurmayları bizim bu eleştirimize tek sözcükle olsun cevap vermediler.

Eğer onlarda zerrece proleter ahlakı ve dürüstlük kalmış olsaydı böyle bir eleştiri karşısında tutacakları iki yol vardı:

Ya kalkarlar, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in, «olağanüstü soyut, subjektif ve iyi dilek» olduğunu ispat ederlerdi. O zaman biz de katılırdık kendilerine. Ya da adam gibi mertçe özeleştirilerini yaparlar ve Anarşi Yok! Büyük Derleniş! Bayrağı altında saf tutmuş olan bizlere katılırlardı. Oysa onlar bu iki yolu da tutmadılar.

Anarşi Yok! Büyük Derleniş! e böyle yekten açıkça küfretmekle kendilerini ele vermiş olduklarını anlayınca; yılan gibi kıvrılarak bir dönüş yaptılar. Ve yukardaki demagojinin tam karşıtı olan yeni bir demagojiye sarıldılar. Şimdi onu görelim:

DEMAGOJİ : II

Yeni VP nin, yeni sosyalisti 14 Haziran 1977 de, yani Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in yeni VP şıhlarınca «olağanüstü soyut, subjektif, iyidilek» olarak değerlendirildiği kongreden tam altı ay sonra şunları yazar:

«İttifaklar sorunu adı altında alınan karar,

(Devamı Arka Sayfada)

---

la tartışırsak, işte benim bilinçsizliğim sırıtır. O zaman da ben, liderliğimi kaybederim. Dolayısıyle de. devrimle, veyahut falan grubun yapacağı devrimle, ki yapılmıyacak mutlaka, yanlış düşüncelerle devrim olsaydı...

H. K. : Devrimci teorisiz olmuyor. En büyük ustalar bunu söylüyor.

D. (devamla) : Olmıyacaktır ama, arkadaşlarımız sınıfsal yapıları, kökenleri, uzun süre sizin deyiminizle çıraklık döneminden geçmemiş olmaları, bir Parti disiplinine alışık olmamaları.. arkadaşları nereye götüreceği bellidir. İçinde bulunduğumuz durum birtakım provokasyonlar da öneriyor. Yani eğitim diyorum ben, kendi kadrolarımız içerisinde. Bu kadar.

H. K. : Teşekkür ederiz.

Ordu meselesi bu, çocuklar. Yâni, biz bir şey icat etmiyoruz, uydurmuyoruz. Bir anlamda, evvelâ yorum, aydınlatma yapıyoruz. Bizde Ordu, belirli siyasî devrimlerde vurucu güç olmuş. Var mı bunu inkâr edecek adam? Hiç kimse inkâr edemez. Etse, deli deriz ona artık, çünkü, olan bu.

Ondan sonra, böyle bir geleneği, nereden geliyor diye arıyoruz. Bununda, o Dirlik Düzeni dediğimiz çağdan kaldığını görüyoruz. Ve bu çağ, beribenzer geleneklerini hemen yitirmiş çağ değildir.

Onu da anlamıyor o, Sosyalist Beğcikler diyorum ben onlara. Anlamıyorlar. Gelenek yüzlerce yıl yaşar. O diyor ki, madem ki devlet kurulmuş... Şimdi bize Devleti tarif ediyor. Devlet, işte hâkim sınıfın âletidir. Ordu da devletin parçası mı? Evet. Öyleyse o da hâkim sınıfın... Anladık kardeşim. Bu alfabesidir, Marksizmin alfabesi. Bunu bilmiyen adam, zaten Marksizm adına bir harf dahi ağzına alamaz. Ama politika, alfabe tekerlemeleri değildir. Politika : Cebr'i âlâ'dır. Yâni, cebr'i âlâ deriz biz, şimdi ne diyorlar? Yüksek matematiktir ve cebir matematiğidir. Her ân değişen momentlerin izlenimi ve onun içinde kafa kaybetmemek kavgasıdır, savaşıdır.

Biliyoruz, yâni o matematikte, cebirde, meselâ (3 + 5 + falan = şu) dediği zaman, burada **artı** olan, eşitin öbür tarafına geçti mi ne olur? **Eksi** olur. Tersine döner. Aynı şey, bütün sosyal, politik olaylarda da var. Diyalektik lâf değildir, boş bir formül değildir. Varlığın ve toplumun en yüksek hareket kanunudur. Bunu bilmiye mecburuz.

İşte Ordu meselesi de, bu diyalektik yüksek cebir problemi gibi konulacak bir konudur Klasik anlamıyla, evet : Devlet odur, Ordu budur. Ama bir ordu hakkında, meselâ Çar Ordusu hakkında bakın Lenin ne der?

«Halkın öfkesi ne kadar derin olursa, Çar Ordusuna o kadar güvenebilir ve memurlarda durakasma o ölçüde artar.»

diyor. Bunun anlamı? Çar Ordusu nedir? Dünyanın en müstehit, en gerici rejiminin ordusu demektir. En geri devletin bir parçası demektir. Ama bu parça bile, ne oluyor? Eğer halkın öfkesi derinleşirse, Çar ordusuna bile güvenemez, diyor. Bunu Lenin söylüyor. E, hani bu Çar ordusuydu? Değil mi?

Bizim Ordu Çar ordusu da değil. Bizim Ordu Çarı devirmiş. Değil mi? Meşrutiyet'te müstebit Abdülhamid'i devirmiş. Cumhuriyet'te, doğrudan doğruya padişahlığı. Çarlığı kaldırmış. Böyle bir Ordu. Yâni kaldırmakta öncü olmuş. Böyle bir geleneği olan Ordu. Çar ordusu da değil.

O halde biz bugün böyle bir Ordu vurucu gücü bulunan ülkede, gerçek Marksist devrimci olarak, bu Ordunun devrimci eğilimini değerlendirmiyecek miyiz? Değerlendirdik mi, hemen : Devleti bilmiyoruz. Ordunun devlet olduğunu anlamıyoruz, falan diye, iki tane çocuk kalkacak, bizi haşlıyacak ve biz de : Peki, diyeceğiz, haklıdır bunlar, çünkü Marksizm konuşuyor!...

Bu Marksizm değil : bu Marksizm Softalığı.. Bizim en çok korktuğumuz şey de budur. Bizim değil yalnız tabiî. Marks.ın, Engels'in, Lenin'in : **«Allah bizi bu Marksistlerden kurtarsın«»** dediği adamlar bunlar. Şimdi de bizim karşımıza çıkıyorlar.

E, ne yapalım? kendileriyle arkadaşça oturup konuşma fırsatı da vermiyorlar. Yâni, gelin tartışalım, değil mi? Bir yığın önünde. Elbet bir hakem olur insanlarımız. Ona da yanaşmazlar. Âlimdirler, yazarlar. Ve kim insanları mahkûm ederler.

Bir dinleyici : Hocam, yanaşmayışının sebepleri var, Şimdi... Bu arkadaşlar... Biz **Siyasal**'da kalıyorduk, daha o zaman..., **Siyasal**'da kalıyoruz. Şimdi, diyorlar ki, Doktor kimde yazıyorsa, o haklıdır. Ve sizin belli bir dönem revizyonist ve oportünist..... de yazdığınız için ki bugün eleştiriye kalkmışlar, daha sonra Aydınlık, Kırmızı Aydınlık çevresine geçince, işte bakın biz haklıyız, falan diyorlardı, yâni. Belirli bir ideolojik süzgeç yerine kullanılıyordu. Taban bunu biliyor. Ve... edersiniz beyefendilerle, ki buna yanaşırlar mı, tamam... Gördüğünde tecrit edecektir. Alttan gelen hareket mutlaka tapayı attıracak. Yani adamlar bilerek yapıyorlar bunu. Tabandan ürküyorlar.

H. K. : Evet. Tabiî, tabiî, Sadece, ben ona veresiye havlamıyorlar, diyorum. Vakıfa havlamak değil! Onun bir anlamı da var. Yalnız, tabii, gene de biz hiç değilse konuşma şeyimizde, ortamımızda daima serinkanlıca, olayları ele alıp onları değerlendirme metodumuzdan kopuşmıyacağız. Heyecana kapılıp onlarla horoz dövüşüne girişmiyeceğiz.

Bir dinleyici : Hocam, bir şey sorabilir miyim?

H. K. : Buyurun.

(D. (devamla) : Emperyalizmin ordu içerisindeki etkisi... 60'tan sonra değişmiş midir? CİA ajanları, yâni ordu içerisinde onun da bir ideolojik eğitimi var mıdır? Bunu...

H. K. : Tamam çocuğum. Oraya geldik zaten. Yani, Ordunun neden bizde devrimci gelenek sahibi olduğunu, böylece tarihin belirli süresinin geleneklerinden, göreneklerinden kalma elemanları koyuyoruz, ve teorik man tatmin ediliyoruz. Demek temelsiz bir devrimcilik değil, tesadüfen değil, Türkiye ordusunun Fransız ordusu gibi olmayıp ta, devrimci oluşu. O zaman, daha bir güvenç geliyor bize. Yani, Türkiye'deki Ordunun devrimci kanatla ilişkilerinde daha çok yararlanma fırsatı var. Ve, o zaman, işte ikinci safhaya geliyoruz.

Bugünkü Türkiye'nin ordusunda böyle bir devrimci gelenek varsa ve bu gelenek ciddiyse, bunun karşısında bizim tutumumuz ne olacak? Problem bu. Yoksa : Ordu kimin ordusudur? Öne tepeden kim atar? CİA ajanı girmiş midir? Tabii girecek. Armut mu toplıyacak? Ama biz devrimciler, bunun karşısında : Bu nasıl olsa CİA ajanlarının emrindedir, burjuva devletidir, binaenaleyh vur abalıya, dersek... Ordu küçükburjuvadır. çocuklar. Yâni, küçükburjuvanın karakteristiğini biliriz. Küçükburjuvazi, küçük mülk sahipleri : bir uçtan, bir uca gider. Biz de küçükburjuvayız ya, yâni aydınlar da. Biraz modernce şeyimiz var, kabuğumuz, ama biz de öyleyiz. Ve onun için zaten karşımızda bütün çarpışanlar da, bir uçtan bir uca gidiyorlar. D.. arkadaşın örnek vergidi gibi. Yani bir yerde kalmıyorlar. Bu, küçükburjuva dediğimiz insan kümesinin alınyazısı. Ordu da böyledir.

Şimdi, Ordunun bu yapısı, küçükburjuva yapısı gözönünde tutulursa : **Devrime de gider, Faşizme de gider.** Biz onun devrime giden yanını değerlendirmek tutmak ve elimizden gelirse kazanmak zorundayız. Ve bunun için ama, sadece ona küfretmekle, yâni Orduya karşı çıkıp aramızı bozmakla hiç bir şey kazanılmıyacağını, tam tersine onu kazanmak için ayrıca bir savaş vermek gerektiğini unutmıyacağız. Yani bizim bilincimiz bunu emreder.

Ordudan bu bilinci bekliyemeyiz. Ordu küçükburjuvazidir. Binaenaleyh o, zamanın ağır basan eğilimi hangi tarafa ise, o yönde silahını çeker bir savaş yapar. Bunun sonucu sosyal sonuçları onun için o kadar önceden plânlaştırılacak sonuç olmaz. Çünkü Ordumuzun yetiştirilmesi, demin de söyledik : Lâsiyasî'dır, yâni siyasetle uğraşmaz Ordu. Niçin? Onu biliyoruz. Bir avuç vurguncu Finans - Kapitalist, Tefeci - Bezirgan : Ordunun içinde belirli tepelerdeki bir avuç insanı eline geçirdi mi, onu istediği gibi kullanabilir. Onun için...

Vatan partisinin diğer sosyalist parti, Devrimci Demokratik Güçlerle ilişkilerini belli bir prensibe bağlamaktadır. «İttifaklar sorunu» kararı «Anarşi Yok! Büyük Derleniş» prensiplerinin hayata geçirilmesi, parti kongresi tarafından resmileştirilmelidir.» (Yeni VP- a.g.y.)

Yeni VP nin bu görüşü, (daha doğrusu demagojisi demek gerekir. Çünkü bu söylediklerine kendileri de inanmakta, sadece durumu idare etmek, ve tabanlarındaki sağlıklı unsurların uyanmasını engellemek için böyle demagojiye başvurmaktadırlar) Devrimci Derleniş'in üçüncü sayısında şöyle eleştirilerek mahkum edildi:

«Yeni VP nin tekke kongresine katılan her kes bilir ki, orada resmileştirilen bir şey varsa o da Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in «iyi dilek» (!) «olağanüstü soyut, subjektif» (!) olduğudur. Gerçeklik böyleyken bugün yeniden Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i nasıl ağzınıza alabiliyorsunuz? «Soyut, subjektif» ve «iyi dilek» tir diyerek inkâr ettiğiniz bir tezi nasıl hayata geçireceksiniz?

«Sonra Anarşi Yok! Büyük Derleniş! Proletarya Partisinin reorganizasyonunun prensipleridir. Yani bu prensiplerin hayata geçirilmesiyle gerçek Proletarya Partisine varılabilir. Partiye varıldıktan sonra ise, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensipleri hayata geçirilmiş olur. Sizler, o prensipleri inkâr ederek kendinizi, bir grupçuk olduğunuz halde «parti» ilan ettiniz. Hala ne diye ittifaklar sorunu kararı, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» prensiplerinin hayata geçirilmesi, parti kongresi tarafından resmileştirilmiştir» diye geveleyip duruyorsunuz?

«Bakın Usta bu meseleyi nasıl koyar:

«Bir Proletarya Partisinin ve proletarya bilinçi hareketin Türkiye'de doğması için ÖNCE DERLENIŞ (Yani Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensiplerinin hayata geçmesi) LAZIM (Biz majiskülledik)» (Dr. H. Kıvılcımlı - Aktaran Devrimci Derleniş, sayı : 1).

«Ancak o derlenişler, Derleniş Komiteleri onların kurdukları Halk Uyanış Güçleri kendi çevrelerinde gördükleri olanakları ve başardıkları örgütlenmeleri merkeze doğru yavaş yavaş getirdikçe, elbet Türkiye ölçüsünde bir büyük merkez komitenin teşekkülü ile, daha yeni bir örgütlenme merhalesine geçmek artık günün meselesi haline gelecektir.

«O broşürde anlatmak istediğimiz bunlardır.» (Dr. H. Kıvılcımlı)

«Işte, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in yolunu» Usta apaçık koyuyor.

«Yeni VP nin «ittifaklar politikası» ise, bu öneriyi, «kongremiz (......) tek parti içinde «Derleniş» çağrılarını ise bir ütopi-hayal olarak görür» diyerek resmen inkar eder. Ve gurup partileri arasında başsız develik güreşi yapılmasını önerir.

«Durum böyle olduğu halde onlar, Leninist prensiplerin önerildiği Anarşi Yok! Büyük Derleniş! le, bunun tam zıddı (inkarı) demek olan kendi saçma ittifaklar politikası» nı aynı şeymiş gibi gösterme şahbazlığında bulunurlar. Osmanlının deyişiyle, herhalde «herkesi kör, alemi sersem sanırlar» (Devrimci Derleniş - sayı : 3)

Yeni VP nin biçare kurmayları, bizim bu eleştirimize de yine, tek sözcükle olsun cevap vermediler. Pek sevdikleri bir deyimle konuşursak: Onlar kendilerince işin kolayını bulmuşlardı. Sıkıştıkça «kıvırtacaklar», daldan dala atlayacaklar, bir demagojiyi bırakıp, (tabii demagoji teşhir edilince) başka bir demagojiye sarılacaklardı. Şaşmazca benimsedikleri yöntem buydu. Bu yüzden yukardaki eleştirimiz karşısında da başka türlü davranmaları beklenemezdi.

Yeni VP şefleri, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! üzerine olan ikinci demagojilerini de terketmek zorunda kaldılar. (Tabii bizler tarafından iyice teşhir edildikten sonra). Bu kez de yukardaki ikinci demagojilerinin tam karşıtı olan başka bir demagojiye sarıldılar. Daha doğrusu başka yeni bir demagoji ürettiler. Şimdi de onu teşhir edelim.

DEMAGOJİ : III

Yeni Sosyalist, 13 Aralık 1977 tarihinde, yani ikinci demagojinin yer aldığı sayısının yayın tarihinden yine tam altı ay sonra şu demagojiyi yazar. (Mübarekler sanki altı ayda bir yeni demagoji uydurmaya mecburlar. Altı ayda bir demagojilerini yenilemezlerse kendilerini hiçbir iş yapmamış sayıyorlar herhalde). Evet şöyle der yeni sosyalist:

«Hemen şunu söylemeliyiz. Devrimci Derleniş üç sayısında sayfalarca bizlerin Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i inkar ettiğimizi göstermeye çalışır. Şu açıklamayı yaparak Derlenişçileri rahatlatalım. Ve boşuna kanter dökmelerini engellemiş olalım. Evet Anarşi Yok Büyük Derlenişi INKAR ediyoruz. Şu anlamda ki, teklif ortaya atıldığından bu yana yaşanmış ve parti momenti aşılmıştır. Anarşi Yok Büyük Derleniş hayata geçirilmiştir.» (Yeni VP a.g.y.)

Gördünüz mü sarıldıkları yeni demagojiyi? Meğer Anarşi Yok! Büyük Derleniş! çoktan hayata geçirilmiş. Devam edelim yeni sosyalisti okumaya da görelim döktürülen incileri:

«Devrimci Derleniş, Vatan Partısının kendini proletarya partisi görerek Anarşi Yok Büyük Derleniş'i inkar ettiğini büyük bir günahkar yakalamışçasına ilan eder. Oysa mesele basittir (çok basit çok (!) Olup olacağı dört satırlık bir pulsuz dilekçeyi İçişleri Bakanlığına sunmak. Al sana «proletarya partisi» (!) Böyle parti olunmaz diyenler mi var? Çalarsın alınlarının ortasına «parti kaçakçılığı» karasını olur biter. Sizce mesele bu kadar basit değil mi? D. Derleniş) Broşürün «Pratik Derleni Örneği» bölümündeki teklif hayata geçtiği an Anarşi Yok Büyük Derleniş tamamlanır.» (Yeni VP agy)

Evet sayın megaloman kurmaylar, Broşürün «Pratik Derleni Örneği» bölümünde salık verilen Vatan Partisi Programı temelinde Türkiye Marksistleri birleştikleri ve Vatan Partisi tüzüğüne göre davrandıkları an Anarşi Yok! Büyük Derleniş! tamamlanmış, yani hayata geçirilmiş olur. Yoksa sizlerin anladığı gibi bir avuç kariyeristin başını çektiği bir küçük gurupcuğun burjuvaziye bir dilekçe vererek, o dilekçenin kazandırdığı yetki ve otorite ile proletarya partisi olunmaz,, broşürün «Pratik Derleni Örneği» bölümündeki teklif hayata geçirilmiş olmaz. Tersine o teklif de, Usta'nın bu konuya ilişkin getirdiği tüm prensipler de ayaklar altına alınmış, çiğnenmiş, yani reddedilmiş olur. Çünkü Usta Anarşi Yok! Büyük Derleniş! te:

«Dünyanın her başarılı devrimci **çelik çekirdeği** yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur. 50 yıl sonra olsun, Türkiyede: yuvarcıkların kapalı kastları içine saplanıp, proletarya hareketini kakırdatmaya kimsenin hakkı yoktur, ve olmamalıdır.» diyor. Sen burada konan prensipleri tam tersi bir davranışla: üç-beş kişiden oluşan bir gurubun burjuvaziye verdiği bir dilekçeyle açılan tekkeye, proletarya partisi de, ondan sonra da tamam parti var öyleyse «Anarşi Yok Büyük Derleniş tamamlan» mıştır demagojisini yap! Bu davranış tam karagöz oyunundaki çıfıtın, hem vurup, hem de ne vuruyorsun be, diyerek sormasına benzer. Hem Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in en karşı olduğu davranışı yap: yuvarlar anarşisini savun, Proletarya Hareketini yuvarcıkların kapalı kastları içinde kakırdatmaya çalış, bunun için kanteri dök, hem deki ben Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i hayata geçirdim. Bezirganlığın ve demagojinin bu kadarına doğrusu pes. Anarşi Yok! Büyük Derleniş! adı üstünde, guruplar anarşisinin ortadan kalkması - gurupların belirli prensipler çerçevesinde birleşmesini önerir. Broşürün gösterdiği hedef budur. Ve orada önerilen her prensibin bu işin (görevin) nasıl yapılacağını yani yolunu - yöntemini biçimini herşeyini, anlamak isteyen herkesin hiç ikirciksiz, kolayca anlayıp kavrayacağı açıklıkta ve somutlukta ortaya koyar.

Ustelik Kıvılcımlı Ustanın parolayı ortaya attığından bu yana geçen zaman, yaşanmış ve hala da yaşanmakta olan acı olaylar, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! te konan tüm prensiplerin olağanüstü doğruluğu, geçerliliğini kesince kanıtlamakta ve anlaşılmasını kolaylaştırmaktadır. Örnekleyelim :

Şöyle uyarıyordu Usta 1970 lerde Türkiye Sosyalistlerini, adı geçen eserinde :

«Türkiye **içinde** ve **dışında**, kurulmuş, kurulacak bütün devrimci **yuvarcıklar** (yahut adı başka örgütler ve eğilimler) ya anlayışla dayanışacaklardır; . yahut Finans-Kapitalin sırat köprüsü üstünde boynuzlaşan beyinsiz keçiler gibi Faşizm cehennemi içine yuvarlanıp yanacaklardır.

Evet işte böyle diyordu bundan yedi yıl önce. Ancak küçük burjuva sol ortamımız bu çağrıya kulak vermedi. Ve Ustanın sakındırmak istediği Faşizm cehennemi içine (12 Martta) hep birden yuvarlanıp düşüldü, yanıldı. Sayısız kurbanlar verildi. Bugün de verilmekte. Işin en acıklı tarafı Finans-Kapital, bugün Türkiye Solunu yeniden Faşizm cehennemi içine iteleyip düşürmek, ve 12 Martta olduğundan çok daha acı ve kanlı bir şekilde yakmak istiyor. Biz ise hala o cehennem üzerinde boynuzlaşan beyinsiz keçiler durumundan kurtulabilmiş değiliz.

Bunda en büyük etken elbette «Babil artığı küçük burjuva ortamımızın ve eğilimlerimizin iliklerimize dek işlemiş bulunmasın» dan kaynaklanan gurup keçilikleri ve gurup katırlıklarıdır. Yeni VP kurmaylarının da megalomaninin verdiği dar gurupculuk-tekkecilik o denli gözlerini bürümüş ki, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i reddedebilmek (Aynı zamanda o bayrağı yükseklerde tutan biz Devrimci Derlenişçilerden yakalarını kurturabilmek) için olmadık parendeler atıp, kılıktan kılığa giriyorlar. Her altı ayda bir, Anarşi Yok! Büyük Derleniş! üzerine yeni yeni demagojiler üretmek zorunda kalıyorlar.

Yoksa önyargısız ve bönyargısızca, gerçekten anlayıp - öğrenmek için Anarşı Yok ! Büyük Derleniş! i (özellikle 1970 lerden bu yana yaşanan olayların ışığında) dikkatlice okuyup, etüd eden her samimi militan meselenin ne olduğunu hiç ikircikiz kavrayabilir.

Usta orada: «önce bir harman olalım» diyor. «Türkiye ölçüsünde baskı oyunlara karşı **her devrimci eğilimin ve sosyalizmin** sözcüleri biraraya gelmeyi öğrensinler.. O zaman «karamukla buğdayı ayırdetmek» şimdikinden daha olasılaşır. Yeter ki **Birleşi yolunu** bilinçlice seçmiş bulunalım.» İşte mesele bu kadar açık ve duru konuyor. Bir araya gelmeyi öğrenmeden, birleşi yolunu bilinçlice seçip, o yola girmeden, Türkiye ölçüsünde baskı ve oyunlara (faşist saldırı ve tertiplere) karşı koymanın

(Devamı Sayfa 15'de)

«Kurtuluş Sosyalist Dergi» Nasıl Kurtulur ? (VI)

TÜRKİYE GERİ KALMIŞ BİR ÜLKE Mİ, GERI BIRAKTIRILMIŞ BİR ÜLKE Mİ?

Kurtuluş iki kavramı kullanmayı pek sever: Geri bıraktırılmış ülke; çarpık kapitalizm.

Şu geri bıraktırılmış Türkiye kavramı üzerinde durmak ilginç olacak. 12 Mart öncesi sosyalist literatürümüz çok sevdiği bu terimle şunu anlatmak ister. Türkiye emperyalistler tarafından geri bıraktırılarak, gelişmesi önlenerek sömürüldü, sömürülüyor. Yani geri kalmışlık Türkiye'ye dışarıdan, emperyalist ülkelerce zorla kabul ettirilmiş bir olgudur.

Burada iki hata hiç farkına varılmadan sosyalizm adına sunulur.

Birincisi : Biliyoruz doğada ve toplumda iç dinamikler asıl tayin edicidir. Dış dinamikler sadece gelişimin hızlı ya da yavaş olmasına etki eder. Yani bir ülkede kapitalizimin gelişmesi için gerekli şartları varsa onu önlemek artık dış güçlerin elinden gelmez. Tıpkı bir ülkede sosyalizm için şartlar var olunca tüm emperyalist alemin sosyalizme geçişi önleyememesi gibi.

Örneğin, kapitalizm ilk olarak İngiltere'de doğdu. Ve İngiliz İmparatorluğu, üzerinde güneş batmayan bir sömürge imparatorluğu oldu. Fakat bu güç Fransa'da, Amerika'da, Almanya'da ve tüm Avrupa ülkelerinde kapitalizmin gelişmesini önleyemedi. Sonra Avrupanın gelişkin kapitalist -- emperyalist ülkeleri Rusya'da kapitalizmin ondan da öte sosyalizmin gelişmesine engel olamadılar. Tıpkı dünya jandarması ABD'nin Vietnam da bütün teknik üstünlüğüne rağmen sosyalizmi önleyemediği gibi.

Peki Türkiye ve benzeri ülkelerdeki geri kalmışlık neden?

İkinci hata : Birinci hatanın kaçınılmaz sonucu Türkiye gerçekliğine önem verilmez. Yani Türkiye'de kapitalizmin gelişmesine engel olan Tarihsel ve sosyal gerçeklikler kavranamaz. Daha doğrusu kolaycı yoldan «Türkiye niçin geri kalmıştır?» sorusuna «geri bıraktırılmıştır da ondan.» cevabı verildiği için Türkiye gerçekliğine, orijinalitesine kafa yormaya gerek kalmamaktadır.

Oysa bilimsel metod tersini gösteriyor. İlkin ülkenin iç dinamiklerine bakılır. Sonra bu iç dinamikler üzerine dış dinamiklerin rolü araştırılır. O zaman Türkiye'nin geri kalmasına neden olan sosyal gerçekliği kavranır. Bu kavranınca Türkiye nin sınıflar ilişkisi doğru kavranır. Türkiye'nin sınıf ilişki - çelişkileri doğru kavranınca Türkiye devriminin stratejisi doğru kavranabilir.

Peki nedir öyleyse Türkiye'nin «geri bıraktırılması» na değilse de geri kalmasına neden olan sosyal gerçeklik?

TÜRKİYE'nin ORİJİNALİTESİ

Herkesçe bilinen bir kanun var kapitalizmin eşitsiz gelişim kanunu. Bu kanun kapitalizm için geçerli olduğu gibi tüm toplum biçim leri için de geçerlidir. Bütün toplumlar ilkel komünal sistem evrelerini hep aynı zamanda yaşayıp bitirmemişlerdir. Sınıflı topluma (Medeniyete) tüm toplumlar aynı zamanda geçmemiştir. Medeniyetler hep yanyana ezelden ebede yaşamamışlardır. Biri doğmuş, biri batmıştır. Işte bir ülkenin orijinalitesini bu tarihsel süreç içindeki yeri belirler. Marksizmin bir adının da **Tarihsel Materyalizm** olmasının nedeni de budur. Meseleye bu metodla (Marksist metodla) bakınca Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın belirttiği şu gerçeklik ortaya çıkar :

«Bugünkü Türkiye'yi anlamak için, onun, dün içinden çıktığı (daha doğrusu bir türlü içinden çıkamadığı) Osmanlı Tarihine inmek gerekti. Osmanlı Tarihinin maddesine girince, onun Islam medeniyetinde bir «Rönesans» olduğu belirdi. İslam Medeniyeti: tıpkı Grek ve Roma Medeniyetleri gibi, **Kent'ten (Cite'den)** çıkmış Antika (kadim) Medeniyetlerden biriydi. Ilk Sümer öncesinden (Protosümerlerden) Islâm Medeniyetine gelinceye değin sıralanan antika medeniyetlerin hepsi de : hem birbirlerinin ayni, hem birbirlerinin gayri olarak birbirlerinden çıkagelirlerken, hep ayni gidişi (proseyi) gösteriyorlar ve bir tek kanuna uyuyorlardı.» (Dr. H. Kıvılcımlı Tarih - Devrim-Sosyalizm s. 5)

Demek ki Kıvılcımlı'nın Tarih Tezi bir beyin cimnastiği yapma amacına **dayanmıyor.** Bir kitap da biz yazalım telaşından doğmuyor. 50 yıl bu ülkede sosyalist bir mücadele vermiş bir militanın kendi ülkesinin sosyal gerçekliğini kavrama çabasıdır. Onu susuşa getirmek, ya da uluorta sövmek Türkiye Sosyalist hareketine hiçbir gerilim getirmemekte getiremmektedir. Getirmeyecektir.

Kıvılcımlı tarih incelemesinin sonucu olarak Kapitalizimin ilk olarak İngiltere'de doğuşunu, son olarak Japonya'nın kapitalist yoldan gelişebilmesinin nedenlerini ve bu yolun (kapitalist yoldan kalkınmanın) tıkandığını açıklamıştır. Ayrıca çıkış noktası gereği bugünkü Türkiyenin içinden çıkageldiği Osmanlı Tarihini ve Türkiye Cumhuriyeti **tarihini aydınlatmıştır.**

Bakın Kurtuluş'un TSİP jargonundan aktarıp bol bol kullandığı çarpık kapitalizm kof sözü yerine Türkiye kapitalizminin orijinalitesini nasıl koyar :

«Kesim Düzenindeki antika dolapçılar, hiç değilse **«Muaccele»** ve **«Müeccele»** paralarını kira biçiminde ödedikleri için, Devlete verdikten sonra, bir daha geri alamıyor, hele faiz-falan istiyemiyorlardı. Modern Batı Kapitalizminin Devleti ve Milleti sömürme sistemini «Hayırlı Tanzimat» reformuyla koku alırca irkilip benimsiyen eski «dolapçı» yerli malı sermaye, hemen omuzdaşı batı sermayedarlığının finans kapital okuluna yazıldı. Batakçı **Devlet** ondan «ödünç» (istikraz) alınıya görsün, önünde sonunda yakayı ele verip haraca bağlanacaktı. Ikiyüzelli yıldır tepreşen «Modernleşme» (çağdaş uygarlık) hareketlerinin öz temeli bu davranış oldu. Eskiden küçük derebeğilerle küçük üretmen ve mülkiyet sahiplerine karşı oynanan **TEFECILIK,** şimdi bir milletin bütün zen ginlik kaynaklarından pay alabilen Beylerbeği Devlete karşı: Şirket, banka, kasa vs. gibi adlarla **MODERN IRATÇILIK** kılığına girdi. **Bizi Bize benzeten ilk gerçek budur.»**

«... Özel Sermaye, Türkiye halkının istibdat soygunundan hoşnutsuzluğunu Devlete karşı kullanarak az parayla çok faiz kopartmayı savunurken bir gerçeğimizi açıklamış oluyordu. Türkiye'de yalnız **bezirgan** ve **tefeci** sermaye gelişkindi. Sanayi, yani ticaretin de, bankacılığın da kâr ve iradını garantileyecek modern üretim temeli «Avrupa tekelinde» idi. **«Bizi bize benzeten ikinci gerçeğimiz budur.»**

«... 1877 yılı «Atiyye», «İhsan» (bahşiş ve sadaka) diye selamladığı siyasi iktidarı elinden kaçıran Özel Sermayemiz, ekonomi iktidarını çoktan ele geçirmiş, Devleti, ister istemez haraca bağlamıştı. Üçte bir yüzyıl sonra ayni Abdülhamit müstebidine ikinci defa «Hürriyet» i ve «Anayasa» yı ilan ettirine dek yabancı sermaye ile yerli sermayemiz yapmadığını bırakmadı. Yabancı sermaye ile işbirliği nicedir almış yürümüştü. Yerli sermaye üretim rotasını tekelinde tutan yabancı sermayenin dümen suyundan gitti. **«Con Türk»** lük ister istemez **«Kökü dışarıda»** kaldı. **Bizi bize benzeten üçüncü gerçeğimiz bu oldu.»**

«O zaman derebeğilerimiz de, özel sermayemiz de bir noktada birleştiler : Güç, kuvvet Avrupa'dadır. Abdülhamit : «Saltanatı saniyyemizi Avrupa devletleri cemiyetine rapteden münasebat'ı dost-i vü hüsn i muaşereti bir kat daha teyit» eyliyeceği umudundaydı. Özel sermayemiz ise kendisini **«Avrupa toplumuna bağ lıyan dostluk münasebetleri ile iyi niyet seçimi»** pratikçe **KUMPANYA - ŞİRKET** biçiminde **«bir kat daha»** ilmikledi. 1850 den 1950 ye dek en az yüzyıldır sürüp giden her şeyimiz **gibi,** ŞIRKET serüvenimizde de yalnız yabancı parmağını bulmak, yabancılara Türkiye'de sağlam yataklık eden asıl yerli kapitalist sınıfımızı hiçe saymak gibi tek yanlılık olur. Sömürge ile yarı - sömürge arasındaki fark burada gizlenir. **Sömürgede :** Yabancı kapitalizmin **doğrudan** doğruya **kendisi** bir ülkeye **zorla** girip yerleşir. **Yarı - Sömürgede :** Yabancı sermaye yerli antika sermayeyi kendisine **aracı** (ajan, komisyon cu) yaparak bir ülkeyi kolayca sömürür. Türkiye'nin yarım sömürgeleşmesi, Osmanlı İmparatorluğunda yabancı sermayeye **yataklık** (yahut ortaklık) edecek bir yerli sermayeci sosyal sınıfın daha önceden varoluşunu belirtir. Anadoluda her «cahil köylü» nün bildiği gibi: Kendisine yataklık edecek kimsesi bulunmayan eşkiya, soygunculuğunu sürdüremez. Boyuna yabancı sermayenin «günahına» gireriz; ona Türkiye'de yataklık ve işbirliği biçiminde suç ortaklığı yapan yerli sermaye bulunmasaydı, haddine mi düşmüştü yabancı sermayenin, Türkiye'yi o denli elini kolunu sallıyarak haraca bağlayabilsin? **Bizi bize benzeten dördüncü gerçek budur.»** (Dr. H. Kıvılcımlı Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi s. 27 - 31)

Kıvılcımlı Usta'dan aktardığımız özetin özeti bu tahliller yanında TSİP'le başlayıp Kurtuluş'ta devam eden «çarpık kapitalizm» sözünün cüceliği nasil da sırıtıyor? Çünkü ne TSIP ne de Kurtuluş adına «çarpık kapitalizm» dedikleri şeyin ne menem bir şey olduğunu anlatmış değillerdir. Sanki bizim Kapitalizmimizi cin çarpmış, ya da şeytan çarpmış o yüzden de «çarpık kapitalizm» oluvermiştir. Şükür TSİP ve Kurtuluş'un pabucu büyük tekke şeyhleri artık kapitalizmimiz üzerine okumaya değilse de yazmaya başlamışlardır. Inşallah artık kapitalizmimiz çarpıklıktan **kurtulacaktır.**

Evet Kıvılcımlı'da gördüğümüz gibi Türkiye, kapitalizmin **normal** gelişimini yaşamamıştır, yani serbest rekabetçi, yaratıcı kapitalizmi yaşayamadan tekelci kapitalizmin tahakkümüne girmiş yarı - sömürgeleşmiştir. Böylece Türkiye'de kapitalizm **anormal** bir şekilde gelişmiştir. Bu yüzden Türkiye'de kapitalizm, hiç **bir** zaman yaratıcı, gelişici olmadı. Tam aksine Vatan + Millet satıcılığı ile vurgun vurmaktan başka hiç bir şey düşünmedi.

Bu gerçekliğimize karşılık bakın Kurtuluş'-

un «çarpık kapitalizm» i neler yapar :

«Bütün bunlardan sonra şunu da hemen eklemek gerekir ki, kapitalizm girdiği ülkeyi süratle baştan aşağı kapitalist ilişkilere açmaya çalışır. Ve kapitalizm büyük bir süratle gelişir. Ancak bu gelişimin sonucu üleknin ekonomik yapısı; **çarpık kapitalist bir üretim tarzı** (bu da Marksizme bir katkı olsa gerek: yeni bir üretim tarzıyla karşı karşıyayız (!) D. Derleniş) dahi olsa bu ülkenin burjuva demokratik devrimini tamamladığı anlamına gelmez. (İyi ya bu gerçeklik «çarpık kapitalizm»in kapitalizmi sür atle geliştirmediği anlamına gelmez mi? D. Derleniş) Üst yapıda feodal, yarı feodal ilişkiler sürer gider. Emperyalist çağda çarpık-kapitalizme uygun üst yapı ancak sosyal bir devrimle değişir (Emperyalist çağda çarpık olmayan kapitalizme «uygun üst yapı» neyle değişir acaba? D. Derleniş) ve bu sosyal devrim proletaryanın önderliğindeki demokratik halk devrimidir, kesintisiz bir sürecin sonunda sosyalizme ulaşır.» (Kurtuluş sayı 8. s. 36 a.g.y.)

«Ulkemizde ... kapitalizmin çarptk ve hızlı gelişimi...» (Kurtuluş. Yakın Geçmişin Tarihsel Onemi sayı 2. s. 83) Kapitalizmimiz hem «çarpık» hem de «hızlı geliş»iyor. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu!

«Oligarşı ile anlatmak istediğimiz herşeyden önce emperyalizme bağımlı kapitalizmin çarpık gelişiminin ürünü tekelci burjuvazi ile, büyük toprak sahiplerinin ittifakıdır.» (Kurtuluş. Demokratik Devrim sayı 7. s. 13) Uzun lafın kısası içeriğinin ne olduğu bilinmeyen bir «çarpık kapitalizm» vardır. Bu «çarpık» lık hem «hızlı gelişim» in, hem de gericiliğin (oligarşinin) ta kendisidir. Bir çorbalama örneğidir. Hatta öyle ki bu «oligarşi» bazan demokratik devrim bile yapabilir. Nasıl mı? Şöyle :

«1967'lerden itibaren derinleşen bunalım, ve bunalımdan çıkış yolları oligarşi içindeki iki eğilimi yaratmıştır. Aslında esas çelişki tekelci sermayenin 1960 - 1970 dönemlerinde yaptığı hızlı atılımlarla, kapitalizm öncesi kalıntıları tasfiye etmeye çalışması ve bunların temsilcilerini ittifaktan aıdm adım uzaklaştırmasından doğdu.» (Kurtuluş 12 Mart 1971 Faşist «Muhtıra Darbesi» Uzerine sayı 10. s. 45) Şu tekelci sermayemiz birazcık daha gayret etse 1970 ler Türkiye'sinde Demokratik Devrimi tamamlayıp halkımıza hediye ediverecek nerdeyse. Kurtuluş'un kafası böyle «çarpık» olunca, elbette «kapitalizm» de, demokratik devrim de ister istemez «çarpık» olacaktır.

Oysa şu «işbirlikçi sermaye» teriminde olduğu gibi «çarpık kapitalizm» teriminde de slo ganla yetinme kolaylığına kaçılmayıp, kapitalizmimiz kendi tarihsel gelişim süreci içinde incelense böyle hatalara düşülmeyecektir.

TÜRKİYE ANTİKA - MODERN KARMASI BİR YAPI GÖSTERİR

Bütün bu çarpıklık edebiyatı Türkiye'nin başbelası Tefeci - Bezirgan sermayeyi gözardı etme amacıyla döktürülür. TSİP «tefeci - tüccar» diyerek, Kurtuluş «pre - kapitalist unsurlar» diyerek (herhalde tefeci -- bezirganları da bu kategoriye sokuyorlardır.) Tefeci - Bezirganlığı sureti haktan gösterirler, zemzemle yıkayıp temize çıkarırlar, gözden kaçırırlar. Oysa dünkü Türkiye'nin de, bugünkü Türkiye'nin de başını yiyen sosyal gerçeklik Tefeci -- Bezirganlıktır. O,, ne kapitalizmin ürününü (metayı) alıp satan saf tüccar, ne de sayıca bir avuç kalmış pre - kapitalist toprak ağasıdır. O Türkiye'nin tüm kasabalarına ve uzantısıyla şehirlerine çöreklenmiş küçük üreticiyi faiz ve bezirganlık çapuluyla soyup soğana çeviren bir antika (pre - kapitalist) sınıftır.

O, Türkiye'nin yarı sömürgeleşmesinde yabancı sermayeyle şöyle sarmaş dolaş olmuştu :

«Finans - Kapital 19 uncu yüzyılda henüz **serbest rekabetçi** bankalar ve şirketler halinde iken de **ıratçı** (rentier) idi. Onun için, Türkiye'nin antika tefeci - bezirgan sermayesinin iratçılığı ile çabuk, neredeyse kendiliğinden koklaşıp kaynaştı. «Hacı hacıyı Arafatta, it iti kalafatta» dediğimiz oluşla, iki hazır yeyici Yerli Yabancı sermaye daha ilk adımda Türkiye'yi haraca kesmekte kolayca elele verdiler. Bu «Menfaat evlenmesi» idi. Evlenmede iki yan nasıl gerekliyse, bu gelin, güvey oluşta da hem yerli hem yabancı sermayenin bulunması kendiliğinden anlaşılır. Ecnebi sermaye Türkiye'yi «iğfal» etmemiştir. Yerli sermayemiz adlı yosmamız ona çılgınca gönül verdiği için, yabancı sermaye aralık bırakılmış kapıdan Türkiye'de «hovardalığa» girmiştir.» (D. H. Kıvılcımlı A. g.e. s. 25-26)

Evet tıpkı Finans - Kapital teriminden kaçılırken düşülen yanılgılar bu kez Tefeci - Bezirgan teriminden kaçılırken yenilenir. Eneski Sosyalizmin tezlerinden kaçma telaşıyla yanlıştan yanlışa, belirsizlikten belirsizliğe düşülür. Orneğin Kurtuluş Tefeci - Bezirganlık olgusunu gömemek için genel kavramlara baş vurur: ya «feodal kalıntılar» ya da «pre - kapitalist unsurlar» deyimleriyle meseleyi geçiştirir. Bunlar kimlerdir sorusuna açık hiç bir cevabı yoktur. Böylece demokratik devrimi kimlerle kime karşı yapacağını bilemez. Köylünün tefeci - bezirgan elinde nasıl sağmal edildiğini bilemediği için demokratik devrimin özünde köylü devrimi, toprak devrimi, köye modern alet kısacası köye demokrasi demek olduğunu göremez. Çünkü O, Finans Kapital+Tefeci - Bezirgan ittifakını görememiştir.

TÜRKİYE'DE DEMOKRATİK DEVRİM STRATEJİSİ : ANTİEMPERYALİZM + ANTİFEODALİZM

Oysa 1937 yılı Eneski Sosyalizmce yayınlanan **«Demokrasi : Türkiye Ekonomi ve Politikası Hakkında (Antiemperyalizm + Antifeodalizm - Endüstri, Toprak, Sulh)»** eserinde Dr. Hikmet Kıvılcımlı, eserin adından da anlaşılabileceği gibi demokratik devrimin stratejisini **Antiemperyalizm + Antifeodalizm** olarak saptamıştır. Antiemperyalizmden amaç yerli - yabancı finans - Kapital tahakkümünü yıkmaktır. Antifeodalizmden amaç ise köyde derebeği kalıntısı toprak ağalığını ve tefeci - bezirgan sermaye tahakkümünü yıkmak, yani köye demokrasidir.

1970'ler Türkiye'sinde bu gerçekleri kavrayamaz isen, geriye devrimcilik adına keskinlikten öteye ne kalır. Herkese revizyonist, oportunist vs. demek kolaydır. Ama Ortodoks Mark sist olmak zordur. Hele önceki kuşağın Ortodoksça yarattığı teoriyi elinin tersiyle itmiş isen artık teorisizlik, pusulasızlık kaderin olur.

Orneğin Kurutuluş'un Oligarşi tanımı şöyle bir açık verir :

«Oligarşinin bel kemiğini oluşturan ve gücünü emperyalizmden alan tekelci burjuvazi, artık emperyalizme tek başına dayanak olma ve ülkeye tek başına damgasını vurmayı düşünmektedir.

«... Aslında esas çelişki tekelci sermayenin 1960 - 1970 dönemlerinde yaptığı hızlı atılımlarla, kapitalizm öncesi kalıntıları tasfiye etmeye çalışması ve bunların temsilcilerini ittifaktan adım adım uzaklaştırmasından doğdu» (Kurtuluş 12 Mart 1971 Faşist «Muhtıra Darbesi» Uzerine sayı 10. s. 45)

Kimdir bu «tekelci sermayenin adım adım ittifaktan uzaklaştırdığı kapitalizm öncesi kalıntıları»? Kurtuluş'un oligarşi içinde saydığı «büyük toprak sahipleri» dir. Oysa aynı Kurtuluş «geri kalmış ülkelerin işbirlikçi burjuvazisinin toprak ağalığını sonuna kadar, tasfiye edememesi başlıca iki nedene dayanır. Birincisi feodal artıkların emperyalizmin siyasi müttefiki olmasıdır. İkincisi ise artık burjuvazinin, emperyalist çağla birlikte devrimci barutunun bitmesidir.» (Kurtuluş, Kapitalizmin Emperyalizm... sayı 8. s. 34) der. Peki nasıl oluyor da emperyalizm çağının 1970 yılında bizim tekelci burjuvazi devrimci barut bularak feodal kalıntıları (ki «emperyalizmin siyasi müttefiki» dirler) ittifaktan tasfiye ederek «emperyalizme tek başına dayanak olma» sevdasına kapıldı. Bu Kurtuluş kalemşorları ne sanıyorlar tekelci burjuvaları? Türkiye'de sayıları milyonlara varan bir kitle mi? Zaten oligarşi (azınlık yönetimi) diyerek bir avuç olduğunu belirttikleri oligarşi nasıl olur da bir bölüğünü daha tasfiye ederek, toplum ölçüsünde çırılçıplak kalır, en kör göze batar? Zaten Finans - Kapital+Tefeci - Bezirgan ittifakını görememekteler, Bir avuç olan Finans - Kapitalin, en ücra köye kadar camiler, kuran kursları, Benzin istasyonları ağı kurmuş Tefeci - Bezirgan çetesi sayesinde kendini halkın gözünden gizleyebilmesinin de ötesinde, nasıl halk gibi göründüğünü anlayamamaktadırlar. Bu yetmezmiş gibi tekelci burjuvazinin kendini feodal kalıntılardan da tecrit ederek zıpzırlak ortaya çıkmak istiyeceğine inanabiliyorlar. Kendileri kimlerle, nasıl ittifak edilir bilmediklerinden tekelci burjuvazi (Finans - Kapital) de bilemez sanıyorlar herhalde. Onun Modern bir zümre olduğunu anlayamıyorlar.

Türkiye gerçekliğinin Eneski Sosyalizmce açıklanmış olması hiç kimsede kompleks yaratmamalı, aksine Türkiye Sosyalizmi adına kıvanç duyulmalı, bırakılan teorik ve pratik silahlar farelerin kemirmesine terkedilecek yerde alınıp, kullanılıp, geliştirilirse Kurtuluş'un bu teorik keşmekeşi kendiliğinden sona erer.

SONUÇ

Bunca eleştiriden sonra tekrar ilk sorumuza dönelim : Kurtuluş Sosyalist Dergi Nasıl Kurtulur? :

1) Burjuva akademisyen metod yerine Marksist metodu (diyalektik materyalizmi) benimser,

2) «1971'in prestijini istismar etmek» yerine Onu Lenin'ce eleştirebilir, böylece ekonomizme de Sosyalist Devrimciliğe de düşmekten kurtulabilir,

3) Eneski Sosyalizme uluorta, rastgele sövmek yerine, Onu gerçekten Marksistçe eleştiriden geçirir, kuşaklar arası bağı Marksist Leninistçe kavrayabilir, Eneski Sosyalizmin bıraktığı teorik ve pratik silahları, kullanmayı öğrenebilir,

4) Türkiye orijinalitesini kendi hayalhanesine uydurmaya çalışmak yerine, Eneski Sosyalizmin 50 yıldır sonuca bağladığı gerçekleri kabul ederek kafasını Türkiye gerçeğine uydurabilirse; hem kendi teorik ve pratik keşmekeşlikten kurtulur, hem de Türkiye halkının kurtuluşu için mutlaka başarılması gereken Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin Kurulması daha olasılaşılır, daha hızlanır, kendimizin ve halkımızın her gün kan - revan içinde çektiğimiz acıların sonunun gelmesi çabuklaştırılır.

Hayasızca saldıran Finans - Kapital+Tefeci - Bezirgan Cephesine karşı Halk Kurtuluş Cephesini, Proletarya Partisi öncülüğünde örgütlemek acil görevini başarmak daha kolaylaşır. Aksi Türkiye Sosyalist hareketini bir süre daha kakırdatmaya yarar. BITTI

Yeni VP

söyleniyor. Ve biz Türkiyenin Sosyalizm savaşçıları bu sözlerin nekadar doğru (haklı) olduğunu her geçen gün yaşayarak görüp öğreniyoruz. Yani her gün yaşanan canlı hayatın pratiği, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş! te konan prensipleri ve gösterilen yolu tekrar tekrar doğrulamaktadır.

Fakat Lenin Ustanın dediği gibi «hiç kimse görmek istemeyen göz kadar kör olamaz» Yeni VP kurmayları da elbette Anarşi Yok! Büyük Derleniş! in apaçık prensiplerini göremeyeceklerdir. Tutuldukları kariyerizm illeti (otorite megolamanlığı) onları bu hale koymuştur. Zaten biz de bu satırları onları düzeltmek için yazmıyoruz. Çünkü demagoji düzeltilemez, ancak teşhir edilir. Biz de bu amaçla yazıyoruz.

Fakat yeni VP demagoklarının da böyle davranmakta hakları var, onlar da haklı. Neden mi? Şundan: Onlar için daha önce «ikiyüzlü oportünist (yani onlar sözde eneski sosyalizm savunucusu, gerçekte ise eneski sosyalizmin, onu içten yıkmaya çalışan düşmanları idiler.) teşhisini koymuştuk. Oportünistler için ise Lenin şu yargıda bulunuyor:

«Bir oportünist, tabiatı gereği, her zaman açık ve kararlı bir tutum takınmaktan kaçınacaktır, her zaman orta yolu arayacaktır, birbirini hariç tutan iki karşılıklı görüş noktası arasında her zaman bir yılan gibi kıvranacak ve her iki görüşle de birlik olmaya çalışacak (...) tır.» (Bir adım ileri, İki adım geri - s: 241)

Durum böyle olunca, Yeni VP kurmaylarının da altı ayda bir görüş değiştirmesi hiçte şaşırtıcı gelmemelidir. Onlar tabiatları gereği elbette, utanmayacaklar, arlanmayacaklar, kah «Anarşi Yok! Büyük Derleniş! olağanüstü soyuttur, subjektiftir, iyi dilektir» diye küfürler yağdıracaklar, kah, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensiplerinin hayata geçirilmesi parti kongresi tarafından resmileştirilmiştir» diyerek ona sözde sahip çıkar görünecekler; ve bu demagojileri açık edilince de «Evet Anarşi Yok! Büyük Derleniş! i İNKAR ediyoruz. Şu anlamda ki, teklif ortaya atıldığından bu yana yaşanmış ve parti momenti aşılmıştır» diyerek, bizlerce savunulan Leninist parti anlayışı ile (Anarşi Yok! Büyük Derleniş! prensipleri ile), bütün gurup partileri tarafından savunulan **«Parti Yapıcılığı»** arasında, bu birbirini hariç tutan (birbirinin tam karşıtı olan) iki görüş arasında bir yılan gibi kıvranıp duracaklardır.

Ve bizler, onları, böyle davranlıkları için kınamıyoruz, onlara hak veriyoruz. Çünkü onlar böylesine açık demagojilerle, baştan ve kıçtan çatlayan, batmak üzere olan gemilerini (daha doğrusu tekkelerini) kurtaracaklarını sanan zavallı insancıklarımızdır.

(Devam edecek)

AŞKALE

mecbur etti. Bu arada işçi sınıfının devrimci bir sendikada örgütlenmesinden korkan parababaları gerek Erzurum yöresinden topladıkları faşistlerce gerek Jandarma baskısı uygulayarak bu örgütlenmeyi kırmaya çalıştı, ancak yiğit maden işçileri tüm saldırılara karşı yiğitçe direndi. Sözleşmenin imzalanması ise sorunu çözmedi. Çünkü Sarı Maden-İş'in ve TKİ patronlarının meselesi dahası onların ağababaları, parababaları, işçi sınıfı içinde devrimci sendikacılığı yoketmek için saldırı ve provokasyonlarını sürdürdüler. İşletmedeki türlü çeşitli yolsuzluklara, usulsüzlüklere «göz yummayan» bir sendika hiç işlerine gelmiyordu ve bu açılmış olan gedik daha da büyüyebilirdi. Bunun üzerine Aşkale zarar (!) ettiği gerekçesiyle kapatıldı.

İşçiler bilinçlice direnişlerini sürdürdüler. Açlığa, soğuğa, saldırılara karşı direndiler. Direnişlerinin bilincinin bir göstergesi de üretime devam etmeleri ve ocağın sonu demek olan, galerilerin çökmesini, su basmasını engellemeleri oldu. Yiğit, bilinçli maden işçileri patronlar olmaksızın da üretimin yapılabileceğini somut bir şekilde gösterdiler ve «Üreten biziz, yöneten de biz olacağız» şiarını hayata geçirmek doğrultusunda davrandılar.

Bugün aynı TKİ yönetim kurulu bir yıl önce zarar (!) ettiği gerekçesiyle kapattığı ocağı açarak haysiyetlilik (!) örneği verdi. Aslında bu karar maden işçilerinin yiğit direnişi sonucu bir boyun eğmedir. Ancak Aşkale'de saldırıların ve provokasyonların sona ereceğini sanmak aldanmak olur. Ama biliyoruz ki; Yiğit maden işçileri bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da faşizme, parababalarına karşı yiğitçe direneceklerdir.

ZAFER IŞÇİ SINIFININ OLACAKTIR.

YENİ VERGİ

üç kâğıda bağlar ki babasının ruhu duymaz. O yedibin yıllık ince sanatla Ankara'nın bürokrat hükümeti nerden başedecek..

Türkiye yıllık gelirinin aslan payını alan, sömürücülerin başı finans beylerine, şirketlere, tekellere gelince.. Bu kesimin vergilendirilme esası «bildirim»dir. Yani bey, paşa ne kadar gelir bildirirse o kadarı vergilendirilir. Bu yolla alınan vergi, tüm gelir vergisinin ancak % 30 udur. Bildirim esası kadar vergi kaçırmaya açık bir sistem düşünülebilir mi? Hesabı kitabı kontrol edecek dürüst kadroları nerden bulacak hükümet.. Kazara yakalanandan alınan vergilerde, «teşvik tedbiri», «ihracat indirimi», «yatırım kredisi» diye fazlasıyla geri ödendikten sonra ne anlamı kalıyor bu işin..

Yeni vergi tasarısının en ilginç yanı otomobil vergisi. Tasarıya göre otomobiller silindir hacmi yüksek olan yabancı marka arabalara 25 bin TL'na kadar ulaşan vergi konurken silindir hacmı düşük yerli arabalarımızın vergisi devede kulak artıyor. Yerli araba tüketimini arttırmak için bundan iyi tedbir de düşünülemez doğrusu.. Yerli parababalarımız boşuna mı «sosyal demokrat» hükümet istiyorlardı canım... Böyle sosyal demokrasiye finans-kapital beyleri kurban olsun.. Yeni otomobil vergileri en çok Koç'ların işine yarıyacak. «Türkiyede Finans - Kapital yok, işbirlikçi burjuvazi, komprator burjuvazi vardır» diyen şaşı beyciklerimizin kulakları çınlasın.

Demek ki yeni vergi tasarısı Finans beyleriyle tefeci - bezirgân ağalara pek dokunmayacak. Hükümetin beklediği 50 Milyar TL. lık artış nerden gelecek peki? Eh, işçinin, köylünün, esnafın, dar gelirli memurun canları sağolsun. Biraz daha sıkarız kemerleri olur biter. Kemer sıka sıka bel kalmadı ama ne yapalım. Her işte olduğu gibi vergide de «Alavere-dalavere halk Memet nöbete» diyeceğiz. Hele bakalım, meclislerimizde ne «halktan» yana değişiklikler eklenecek tasarıya..

Aslında biraz da boşa kafa yorduk. Hükümet sözcüleri, yeni vergi tasarısıyla ekonomiyi kurtaracaklarını söylüyorlar. Türkiyede ekonomi ne? Besleme kapitalizm + tefeci bezirgân soygunu.. Yani şimdi kurtarmaya çalıştıkları bu soygun düzenidir. Onu kurtarmaya çalışıyorlar da, kimimiz işçiyi - köylüyü kurtaracaklar sanıyoruz. Oysa işçiyi de köylüyü de kurtaracak bir tek güç vardır : kendi güçlü elleri.. gerisi boş laf.

KİREÇLİ'DEKİ

liyat, ani kömür ve gaz püskürmeleri vs. neden lerle kaza tehlikesi son derece yüksektir. Çalışan işçilerin bütün bunlara karşı en iyi bir şekilde eğitilmesi hayati önem taşımaktadır. Uzun süreli ve sürekli olması gereken bu eğitim kazaların oranını büyük oranda düşürebilecektir. Bugün maden ocaklarında çalışan işçilerin büyük bir kısmının okuma yazma bilmediği göz önüne alınacak olursa sorunun önemi daha da anlaşılır olacaktır. İşçilerin eğitimi ise, onların iş günlerinden belli bir kısmının bu işe ayrılması, bu konuda gerekli uzmanların istihdamı, gerekli araç gerecin sağlanması için yatırım gerekmektedir.

Kapitalizm insan hayatına öncelik vermez. Bunun açık kanıtları ortadadır. Gerekli tedbirlerin alınmaması sonucu, hiçbir maddi araçla ölçülemiyecek olan insan hayatı hiçe sayılmaktadır.

Bu «iş kazalarının» (!) önlenmesi için daha çok şey söylenebilir ve ilerici teknik eleman örgütlerince yıllardır söylenmektedir. Ama bütün bu tedbirler gerek daha fazla yatırım gerektirdiğinden, gerek maliyeti artıracağından yıllardır hayata geçirilmemiştir, kulak ardı edilmiştir. Yeterli teknik elemanın bulunmayışı var olan ilerici yurtsever teknik elemanların da sürülmesi sonucu gerek ocağın teknik yapısı daha da kazalara (!) müsait hale gelmiş, denetim, eğitim eksiklikleri sonucu kazaları(!) daha da arttırmıştır. Bütün bunların sonucu sadece Zonguldak havzasında yılda 60 ilâ 70 maden işçisi yaşamını yitirmekte, binlercesi sakat kalmaktadır.

Ama bu ölüler, sakatlar, parababalarına hiçbir şey ifade etmemektedir. Onlar için önemli olan insan hayatı değil fabrikalarına gerekli demir - çeliğin sağlanması için gerekli olan kömürdür. TKİ'ye bağlı EKİ, GLİ, OAL, vs. kömür işletmelerinin devletin olması bu gerçeğin diğer yönünü çıplak şekilde ortaya koymaktadır. Devlet «vatandaşlarının hayatını» korumak için yıllardır ısrarla söylenen köklü tedbirleri almak yerine, parababalarının demir-çelik ihtiyacını ne pahasına olursa olsun karşılamak için bu «iş cinayetlerine» gözünü yummayı tercih etmektedir. Deniz Baykal'ın kömüre saygısının artması ise ölen maden işçilerini hayata döndüremiyeceği gibi kendisinin de bahsettiği «ilkel üretim yapısı» modernleştirilmediği ve zorunlu emniyet tedbirleri alınmadığı sürece, yüzyıldan beri devam eden ve binlerce işçimizin ölümüne sebep olan «ış cinayetleri» devam edecektir.

Zonguldak havzasında yetkili olan Türk İş'e bağlı Maden-İş sendikası da sorunlara parababaları ile aynı bakış açısından bakmaktadır. İşçilerin can güvenliğinin sağlanması doğrultusunda etkin mücadele vermesi gereken bu örgüt sarı sendika ağalarının yemliği durumundadır. Sözleşmelerde, binlerce ölü ve sakata rağmen iş güvenliği hiçbir zaman ana konu olmamış, üç liralar, beş liralar üzerine göstermelik kayıkçı döğüşleri sürdürülmüştür. Zonguldak'ta EKİ - -Sendika - İktidarda bulunan siyasi parti üçüzü gelişen her devrimci, ilerici hareketi ezmek için kutsal ittifak yapmıştır.

Yukarıda sadece çok kısa olarak anlatmaya çalıştığımız durumdan da anlaşılacağı üzere bugüne kadar olduğu gibi son «kazanın (!)» da bir İŞ CİNAYETİ olduğu açıktır. Sorumlular bellidir: Bir avuç parababası ve onların devleti. Yavuz hırsızlık yapıp «sorumlular bulunacaktır (!)» demeleri kimseyi aldatamaz, sorumlular bellidir ve ergeç hesap sorulacaktır.

devrimci derleniş

1 MAYIS NEDİR ?

Günümüzde iki ayrı dünya, iki ayrı düşünce çatışıyor, bir yanda ezen sömüren, kârlarına daha çok kâr katmaktan başka düşünceleri olmayan işverenler sınıfı, öte yandan çalışan, ezilen sömürülen işçi sınıfı.

Bu mücadele yeni değil, kapitalizmin var olduğu andan itibaren başlamış.

İşveren sınıfının ezen, sömüren sınıf olabilmesi fabrikaların, hammadelerin kısacası tüm üretim araçlarının ellerinde olmasından dolayıdır. Bu sayede daha çok artı değer sömürebilmekte çalışan yığınların sırtından sermayesine milyarlar katabilmektedir.

Kapitalizm varolduğu andan itibaren üretimi bireysel olmaktan çıkarmış, geniş yeniden üretim yordamı ile üretimi yaman biçimde sosyalleştirmiştir. Bu şekilde işverenler kendi mezarlarının kazıcısı işçi sınıfının doğmasını ister istemez yaratmışlardır. Kapitalizimin serbest rekabetçi çağlarında, kapitalist sınıfın tüm zümrelerinin temsilcileri iktidarda iken, pazar için kıyasıya rekabet ediyorlardı. Bu rekabet giderek daha çok insanın mülksüzleşmesine fabrika kapılarında iş arayan işsiz yığınların giderek artmasına neden olurken; yeni makinaların bulunması gözünü kâr hırsı bürümüş olan Burjuvazinin daha ucuz el emeği sağlamasına, kadın ve çacuk işgücü kullanmasına yol açıyordu.

Bir avuç kan emici, zalim işverenler giderek daha da asalaklaşmaya, rekabetlerini daraltarak tekelleşmeye başladılar.

Bu dönemlerde, ucuz el emeğinin yanında işçilerin çalışma saatleri, 14-18 saate kadar varıyordu.

Giderek daha çok mülksüzleştirilen, aç ve sefil bırakılan milyonlarca insan, Ekonomik - demokratik talepleri uğruna, ekmek için, iş için, burjuvazinin kendilerine tanıdığı Aç kalma Ölme hürriyetini (!) kırmak için mücadeleye başladılar.

Ilkin Amerikan işçi sınıfı 1866 da haklarının kanunla sağlanması için çalıştı. Ancak talepleri kabul edilmeyince; taleplerini sağlamanın ancak kendi güçleri ile olacağının bilincine varıp 1886'nın 1 Mayısında geniş protesto eylemlerine giriştiler.

Fabrikalar, Meydanlar «SEKİZ SAATLİK İŞ GÜNÜ» parolasıyla çınlamaya başladı.

Bu hareketlerden ölümünü görmüşçe korkan Burjuvazi, korkusundan tıpkı gebermekte olan vahşi bir hayvan gibi, daha da saldırganlaştı, haklarını isteyen işçileri ordusuna kurşun lattı, bir çokları yaralandı. Daha sonra işçi liderlerini düzmece mahkemelerde yargılatıp sekiz işçi liderini idam ettirdi. Yıllar sonra öldürülenlerin suçsuz olduğu ortaya çıktığında «adli bir hata» diyerek işin içinden sıyrılıverdiğini sandı.

İşte bu olaylardan üç yıl sonra 1889'da toplanan II. Enternasyonal'in Birinci Kongresi bu zulmün protesto edilmesini ve işçi sınıfının devrimci taleplerinin tüm uluslarda daha kararlı savunulması için belirli bir günde uluslararası yığın gösterileri yapılmasına karar verdi, ve kararlar başarı ile uygulandı.

1891'de tekrar toplanan II. Enternasyonalin ikinci Kongresi bu gösterilerin her yılın 1 MAYIS'ında yapılmasını kararlaştırdı.

İşte o günden beri çalışan, tüm değerleri yaratan buna karşılık. süründürülen, aç bırakılan hatta hunharca katledilen işçi sınıfı, emekçi halklar, EMEĞİN ÜCRETLİ KÖLELİKTEN, yoksulluk ve baskıdan kurtulmak için giriştikleri savaşta 1 MAYIS'ları şanlı mücadele ve birlik günleri olarak anarlar.

Tüm ülkelerin işçileri, hiç bir milliyet ayırımı gözetmeden «BÜTÜN ÜLKELERİN IŞÇİLERİ BİRLEŞİN» bayrağı altında daha iyi bir yaşam ve özgürlük uğruna mücadele etmek için toplanırlar.

Bu anlamda 1 MAYIS'lar İŞÇI BAYRAMIDIR.

1 MAYIS'lar acı hayattan, baskıdan, zulüm den kurtuluş günlerinin, özgürlük ve sosyalizmin özlemlerinin birlikte, omuz omuza, ÖRGÜTLÜ PROLETARYA HAREKETİYLE başarılabileceği bilincinin pekiştiği, mücadele azim ve kararlılığının bilendiği BAYRAM günleridir.

Bizde de, işçi sınıfımızın mücadele tarihi boyunca 1 MAYIS aynı anlam çerçevesinde kutlanmıştır. 1922 - 1924 yıllarında bilinçli bir şekilde yığın gösterileri olmuş, işçiler Enternasyonal Marşını Meydanlarda söylemişlerdir. Daha sonra parababalarının baskılarına, 1 Mayısların yaklaştığı günlerde geniş tutuklamalara girişmelerine rağmen; proleter sosyalistlerce her şartta kutlanmıştır.

Yıllar sonra ilk kez yığınsal olarak yapılan 1976 1 Mayısının mücadeleci ruhunun eksik olmasına rağmen, parababalarını nasıl korkuttuğunu 1977 - Mayısında gördük. Parababalarının ve kiralık katillerinin azgınca saldırısı ile 36 devrimcinin katledildiği acı, kanlı deneyler bir kez daha ortaya çıkarmıştır ki PROLETARYA ÖRGÜTSÜZ ISE HIÇTİR.

Tüm bunlardan çıkaracağımız 1 Mayıslarda işçi sınıfının, sosyalizimin gücünü gerçekten gösterebilmek, ancak ve ancak örgütlenmek yolunda somut adımlar atmakla mümkündür.

Proletaryanın devrimci taleplerini kararlıca savunmak için, geniş yığınlara güven verici sosyalizm ve özgürlük günlerini yakınlaştırmak için; Proletarya Partisinin ve Halk Kurtuluş Cephesinin Reorganizasyonu yolunda UYANIŞ BIRLEŞİ - DERLENİŞ mücadelesinde ILERI...

YAŞASIN 1 MAYIS...

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI BIRLİK VE MÜCADELESİ...

KİREÇLİ'deki 17 MADEN İŞÇİSİNİN KATİLİ : PARABABALARI DÜZENİDİR!

Ereğli Kömür İşletmeleri Müessesesi ne (EKI) bağlı Armutçuk Üretim bölgesindeki grizu patlamasıyla 17 maden işçisi hayatını yitirdi. «Hür Basınımız» ve «yetkililerimiz» hemen «bu elim işkazasından» dem vurup, «sorumlulardan» hesap sorulacağını belirttiler. Oysa gerçekler nelerdir? Asıl sorumlular kimlerdir? Bunları açıklıkla ortaya koymak bir insanlık görevidir. Çünkü, sayın - yetkililerin ve sayın savcıların aradıkları sorumlular (!) «olayda ihmali görülenlerdir» ve bugüne kadar nedense genellikle, kazalarda (!) hep ölüler ihmalli davranmışlardır (!)

Bilindiği üzere yeraltı madenciliği en ağır ve en tehlikeli işkollarından birisidir. Ocakta bulunan zehirli, patlayıcı, boğucu gazlar, veya göçükler, **yeterli tedbirler alınmadığı** takdirde her an kazaya (!) sebebiyet verebilir ve vermektedir de.

Özellikle Zonguldak kömür havzasında madencilik, sahanın jeolojik, teknolojik vs. karakterlerinden dolayı, oldukça güç şartlar altında yapılmaktadır. Uygulanan üretim tekniği ise yüzyıllardır uygulananların bir devamı niteliğinde olup ilkel yapısını korumaktadır.

Havzada, taş kömür üretiminin yapılması ve bunun da demir - çelik sanayinin ana ham maddelerinden birisi olması nedeniyle ilkel üretim yapısına rağmen sürekli bir üretim zorlaması vardır. Bu ise, maden ocaklarının girişinde yazdığı gibi **«önce emniyet»** değil, **«önce üretim»** sonucunu yaratmaktadır. Uygulanan **Prim** sistemi işçileri hayatı pahasına fazla üretime zorlamaktadır. Yeterli yatırım yapmadan, **zorunlu** emniyet tedbirlerini almadan üretim seviyesinin korunmasının ve hatta sürekli arttırılmasının istenmesi bu İŞ CİNAYETLERİNİN ana sebeblerinden birisi olmaktadır.

Havzada en büyük tehlikelerden birisi de grizudur. Grizu, metan gazının havayla karışımına verilen ad olup, hava içindeki metan nisbeti % 4 - % 14 arasında bir kıvılcımla bile şiddetle patlamaktadır. Bugün, Dünyanın birçok ülkesinde, bu gazın kontrol altına alınması için çeşitli çalışmalar yapılmış ve oldukça büyük mesafeler katedilmiştir. Metan Drenajı diye adlandırılan bir çalışmayla, bu gazın borularla emilerek, yeryüzündeki tesislere iletip, yakıt olarak kullanılması mümkündür. Böylece, hem madendeki çalışma emniyetli hale gelmekte hem de maden yöresinin yakacak sorununa katkıda bulunulmaktadır. Böyle bir tesisin belirli bir yatırımı gerektirdiği açıktır.

Maden ocaklarında bir işçinin yapacağı hata onlarcasının hayatlarını yitirmesine sebep olabilir ve olmaktadır da. Ocakta, göçük, nak-

(Devamı Sayfa 15'de)

YİĞİT MADEN İŞÇİLERİNİN ZAFERİ

Aşkale Açılıyor

Bir yıl kadar önce TKİ patronları tarafından zarar (!) ettiği gerekçesiyle kapatılan Aşkale Linyit İşletmesi'nin yeniden açılacağı TKİ'nin yeni genel müdürü Celalettin Dursun tarafından açıklandı.

Bilindiği üzere Yeraltı Maden-İş sendikasının yetkili olduğu bu işyeri bir yıl kadar önce TKİ yönetim Kurulu tarafından zarar ettiği gerekçesiyle kapatılmıştı. Aşkale nin 1977 yılında TKİ nin toplam zararı içindeki payının %o 6 (binde altı) olması bu gerekçenin ardında başka gerçeklerin yattığını gösteriyordu.

Aşkale de Yeraltı - Maden İş tutarlı çalışmaları sonucu 1,5 yıl önce bu iş yerinde yetki aldı. Fakat Türk - İş e bağlı sarı Maden - İş ve TKİ patronları kendi «saflarında» devrimci bir sendika tarafından açılan bu gediğe karşı hemen mücadeleye giriştiler. Önce TKİ Yeraltı Maden - İş ile sözleşmeye oturmadı. Bunun üzerine Yeraltı - Maden - İş mahkeme kararı aldı ve TKİ patronlarını sözleşmeye oturmaya

(Devamı Sayfa 15'de)

devrimci derleniş

Sahibi: Ahmet KALE
Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No.: 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone: 60 TL.
Dizgi, Baskı: Halkevleri Basımevi